Cuvânt (*cu mult*) *înainte al autorului*

M-am născut la 03.01.1967 într-o localitate anonimă, a unui judeţ anonim, dintr-o ţară anonimă, dar veselă. Un calcul matematic simplu arată că ar trebui să am astăzi 33 de ani (*chiar îi am*), *vârstă de la care, conform unei teorii orale a lui Gheorghe Iova, viaţa este o întreprindere inutilă. Conform unei teorii proprii* (*tot orale*), *şi viaţa de dinaintea acestei vârste este, de asemenea, o întreprindere inutilă. Şi cu toate acestea trăiesc încă; nu e puţin curios*?

Ca majoritatea cetăţenilor alfabetizaţi din România, am absolvit grădiniţa, şcoala generală şi liceul, toate la Tulcea. Abia după aceea am absolvit şi A.S.E., Facultatea de Finanţe Bănci, Bucureşti, dovedind prin această alegere înclinaţia certă spre ceea ce aveam să aleg mai târziu: *literatura şi drama*.

După absolvirea acestei facultăţi, celebră nu doar prin rezistenţa stoică a bilei de deasupra de a se menţine erectă (!), *m-am angajat într-o bancă, loc în care mă risipesc şi astăzi*.

Literatura am întâlnit-o încă din copilărie, de prin clasa a patra. Practica literară am descoperit-o, însă, mult mai târziu, într-un chip absolut aiurea, pe care nu îl mai menţionez (*am făcut-o în precedentul volum, cel pe care – evident – nu l-a citit aproape nimeni*). *Şi de atunci scriu încontinuu, fără să mă dezmeticesc încă. Acest lucru se va întâmpla însă cât de curând şi, probabil, voi reveni în rândul oamenilor normali, posesori de familie, loc de muncă, tabieturi şi echipa de fotbal favorită – şansa României de a avea un mare scriitor va fi, astfel, din nou sabotată*.

Urmează imediat o înşiruire de date menite să sintetizeze un C.V. (*probabil că ar fi trebuit să fac asta de la început*; *chiar, de ce nu am făcut-o*?):

Texte de proză scurtă publicate în: „Arca”, „ArtPanorama”, „Convorbiri literare”, „Familia”, „Vatra”,

„Contemporanul”, „Euphorion”, „Apokalipsa” (Slovenia) etc.

Volume de proză scurtă: Suflet de rocker (Ed. Mirador, Arad), Sâmbătă după-amiază la ţară (Ed. Allfa, Bucureşti), Trei starturi ratate (Ed. Regală, Bucureşti).

Volume de teatru: Zapp… (Ed. Ex-Ponto, Constanţa).

Prezent cu proză scurtă în antologii: Chef cu femei urâte, Plaja nudiştilor şi Iubiri subversive (Ed. Allfa, Bucureşti).

Texte dramatice puse în scenă: Zapp…, în regia lui Teodor Smeu Stermin, la Teatrul „Andrei Mureşanu” din Sfântu Gheorghe; Zapp…, în regia lui Cristian Nedea, examen de diplomă la Universitatea din Cluj, Facultatea de Teatru, premieră la Teatrul Naţional din Cluj; Epilog, în regia lui Gavril Pinte, la Teatrul Naţional radiofonic; Fapt divers, în regia Andreei Veleanu, la Festivalul „AltFEST”, Bistriţa (regim de atelier).

Premii pentru proză: premiul pentru debut al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Dobrogea; premiul „Sudului” pentru cea mai bună carte de proză etc.

Premii pentru dramă: premiul revistei „ArtPanorama”, premiul I al concursului de texte dramatice „Moştenirea Văcăreştilor” etc.

Ar fi trebuit să urmeze o scurtă dar şi elocventă intervenţie a unui critic care să vă lămurească cât de valoroasă este literatura lui Caraman. Şi deşi literatura autorului mai sus menţionat s-ar putea să aibă ceva valoare, din nefericire, acest critic nu există sau, mai exact, nu este disponibil. El se va naşte abia peste douăzeci de ani, şi abia peste alţi douăzeci şi cinci de ani va apuca să scrie lucruri uimitoare despre subiectul în speţă. Atunci voi fi, însă, mort de-a binelea iar chestiunea nu mă va mai interesa chiar deloc. Nu-mi rămâne decât să vă vorbesc personal despre ceea ce şi cum am scris. Este o variantă pe care nu o voi alege pentru că nu ştiu să vorbesc coerent şi lizibil despre scriitura mea (*sau a*

oricărui alt autor). *În schimb, vorbesc excelent despre mine. Iar cum acest lucru se întâmplă pe spaţii extinse, lucru pe care îl veţi constata oarecum surprinşi chiar de cum veţi da pagina, consideraţi acest cuvânt înainte doar ca o invitaţie la această perversiune cuminte ce se consideră a fi voyer-ismul.*

Ştefan cu măr

Ştefan tocmai râdea cu gura până la urechi (se va râde mult în istoria aceasta; absolut aiurea). De aceea deveniră mai clăpăuge decât erau în mod obişnuit. Şi râdeau, la rându-le, până la gură. Într-un anume sens, aceasta însemna că în sufletul său lucrurile se aflau într-o oarecare ordine. Şi se pregăteau de ducă.

Camelia parcursese o distanţă enormă cu trenul. Cu intermitenţe, citise o carte, rezistase unui avans, mâncase două mere şi privise pe fereastră. În cea mai mare parte a timpului, însă, privise pe fereastră. Prin faţa ochilor ei avură timp să se perinde gări fără personalitate, munţii, Anilu, controlorul afumat, trupa ei de teatru, un fragment din filmul vieţii (actul divorţ, scena tribunal, fără avocat); într-un târziu şi o lacrimă – cineva uitase uşa vagonului deschisă. Nu ştia prea bine de ce plecase de acasă şi nici de ce, peste câteva zile, avea să se întoarcă. În acele zile priza fără prea mare chef aerul unei tinereţi care tocmai se pregătea să o întindă. O stare vecină cu gripa; lipseau doar febra şi tusea. Şi poate cineva care să o înţeleagă. Sau numai să o iubească.

Ştefan urca maiestuos ca un majordom treptele câte două, iar Camelia le cobora graţios ca o libelulă doar câte una. Un contrapunct era pe cale a se naşte. Apoi se născu. Iar ceva mai târziu muri – majordomii nu prea înghit libelulele.

Povestea a început astfel: omuleţul grizonat tocmai dădea de veste că manifestările dedicate evenimentului fuseseră deschise. Ştefan râdea cu gura până la urechi, iar lucrurile din suflet se pregăteau de ducă. Camelia privea

cu un aer trist adunarea pestriţă, printre care se risipea tot mai lejer tinereţea sa. Apoi o jerbă de lumină, câteva semne de întrebare, două puncte sus şi fum, foarte mult fum. Printre norii dezarticulaţi gura flămândă a tinereţii Cameliei culegea liber unitate cu unitate lucrurile din sufletul lui Ştefan. Sufletul se lăsa masticat într-un exerciţiu de umilinţă tardivă, iar gura lui Ştefan aducea acum mult, mult, a rânjet.

„Tu eşti Camelia, nu-i aşa?”, întrebă Ştefan cuprins de un fel de transă, ca atunci când visezi atât de mult un lucru încât nici nu-ţi dai seama că de fapt îl ai. „Eu sunt Camelia”, spuseră ochii femeii, clipind de două ori, simultan. Apoi fiecare plecă la treaba sa. Dar cu adevărat nu o găsi niciunul.

Spre seară Ştefan porni a se acomoda cu oraşul. Acesta arăta exact ca orice localitate de câmpie situată la munte. Arăta ca dracul. Ştefan gândi că poate nu era o idee tocmai bună deplasarea până acolo. Avea atâtea alte lucruri de făcut la el acasă. Putea repara bazinul toaletei, putea asculta ultima achiziţie jazz (Oregon, „In Performance” 2 x LP, live), sau putea face curte unei femei; în ultima vreme i se întâmpla cam rar. Uneori însă destinul pare mai puternic. De cele mai multe ori chiar este. Acum însă străbătea străzile. O senzaţie plăcută / neplăcută i se insinua dinspre creier înspre coşul pieptului. Senzaţia căpătă foarte repede un chip, iar chipul îi zâmbi cu teamă. Curios, nu prezenta carii.

Camelia despacheta rucsacul burduşit cu haine uzitând de gesturi bine studiate. O adevărată ramură a matematicii se pregătea să se nască printre pantalonaşii scurţi aşezaţi cu pudoare în şifonier şi pijamaua verde precum marea invadată de alge şi garizi. Printre ele, asemeni unui factor variabil disturbând simetriile unei ecuaţii perfecte, fustiţa scurtă de luat minţile. O ridică deasupra ochilor o privi cu atenţie şi o aruncă brusc cât colo. Unde îi era, de fapt, locul.

La sosire, în sala de festivităţi avusese timp să arunce o privire asupra bărbaţilor împrăştiaţi prin încăpere precum seminţele dintr-o binecunoscută pildă. Majoritatea uscate. Un râs sănătos dar strident o lovi în urechi, surprinzând-o. „Un ins din sud, fără doar şi poate”, gândi ea neutru şi privi într-acolo. Apoi acesta îi rosti numele. Părea că o cunoaşte dintotdeauna. Camelia ridică din nou fustiţa scurtă de luat minţile şi o strânse la piept. Ca pe o ultimă şansă. Sau poate ca pe prima.

„Scrii bine”, ciripi ceva mai gros Ştefan. „Vorbeşti serios?”, ciripi normal Camelia. „Serios”, şi tonul grav accentuă afirmaţia. „Ai un anume cinism care te salvează”. „Cinismul nu salvează pe nimeni”. „Crezi?” „Uită-te la tine”. Ştefan se privi cu atenţie. Nu văzu mare lucru. „Ce vrei să spui?” „Acum trei ore hohoteai alunecând pe valul lin al unei superficialităţi cu care erai gata să mă convingi că îţi aparţine. După o oră aprindeai lumânări şi nu mai cunoşteai pe nimeni. Acum stai lângă mine şi în curând îmi vei face curte”. „Asta înseamnă a fi cinic?” „Nu, cinic eşti abia după. Pentru că, fie că râzi, fie că plângi, ţi-e tot una. Tu nu ştii decât să suferi”. Camelia se ridică de la masă, făcu un număr impar de paşi spre stânga, apoi un număr par spre dreapta şi ajunse la fereastră. În urmă parfumul contrafăcut nu dilua cu nimic gravitatea scenei. Şi ea ştia asta. „Îmi place parfumul tău”, îi spuse Ştefan. Ştia şi el la fel de bine, dar simţea nevoia să sublinieze. Apoi adăugă, „De unde ştii atâtea lucruri despre mine?” Camelia râse încetişor. Numai când râdea, faţa ei căpăta un echilibru relativ, iar deviaţia de sept devenea chiar simpatică. „Sufletul tău umblă de dimineaţă fără niciun rost. Acum se odihneşte aici sub sânul meu drept. Într-o zi, poate, îţi voi permite să-l iei înapoi”. „Râzi de mine”, spuse Ştefan neconvingător. „Râd de tine”, spuse şi Camelia. Râdea de el.

Prima dimineaţă îl găsi pe Ştefan treaz. Pe undeva şi beat. Noaptea o petrecu împreună cu ceilalţi spunând

bancuri. Un domeniu în care nu găsise încă un concurent pe măsură. „Ciocane, ştii bancul cu omătu'?" Ciocan râdea încă înainte de a afla poanta. Aşa de bine spunea Ştefan bancurile. „Omăt pe futa!" Hohote. Numai Ştefan, undeva în adâncuri bocea, bocea, de parcă urma să moară. Sau cam aşa ceva. „Gusti, ia zi, ştii bancul cu Marin?" Gusti răgea simpatic şi nu găsea loc pentru un nu umil. „M-ar interesa mă-ta!" Hohote. Numai Ştefan, undeva în adâncuri… Sau cam aşa ceva.

Iar pe Camelia visând ceva frumos. Probabil pe Anilu. Pe care o bugiulea drăgăstos. În pijamalele verzi ca marea invadată de alge şi garizi arăta la fel de frumoasă ca şi în afara lor, dar cine ştia asta în afara vocii auctoriale? Colega de cameră o trezi cu precauţie; simţea nevoia să vorbească cu cineva. „Camelia, încă mi-e teamă". „Tu, Elena, te comporţi ca o adolescentă". Şi Camelia îi luă mâna ducând-o la frunte. Elena avea o mână aspră, încordată. Iar Camelia o frunte caldă. Pe care mult mai târziu avea să o sărute Ştefan.

Organizatorii montaseră o zi superbă. Apoi un autocar şi o călătorie prin împrejurimi. Ştefan făcu primul pas dar acesta fu unul împiedicat – Camelia avea deja un vecin de scaun. Ştefan se aşeză undeva în faţă şi îi fu foarte greu să tot întoarcă privirile spre Camelia. Dar nu imposibil. Iar privirile sale chinuite era recompensate cu priviri senine care îl scoteau din minţi.

Un lucru îi era clar – avea să se îndrăgostească. Iar un altul îi era cu totul şi cu totul confuz – era cazul?

Dealurile regiunii se perindau prin faţa lui Ştefan ca şi prin faţa Cameliei. Ştefan se vedea cam la o treime de bază şi două treimi de vârf alergând-o tandru. Aveau să ocolească vreo doi-trei copaci, apoi el ar fi prins-o de mijloc, ar fi întors-o către el şi ar fi sărutat-o atât de cast încât aceasta, după nouă luni, ar fi dat naştere unui prunc bălai, ca în basmele cu împăraţi şi zâne. Camelia se vedea doar rezemată de un copac, Anilu ţopăind veselă în juru-i şi

doar o senzaţie de nelinişte numai, la gândul că un necunoscut, în sfârşit, unul plin de intenţii onorabile, putea trece pe acolo, eventual să o şi remarce.

La mânăstirea de maici, Ştefan îşi lepădă pentru o vreme masca şi dezvălui privirilor interesate un chip tragic. Din fericire, în acel moment, privirile interesate scormoneau prin lemnul icoanelor, şi adevăratul chip al lui Ştefan trecu neobservat, lăsând în urmă câteva dâre de apă sărată. Camelia asistă mută la toată această scenă patetică şi poate tocmai de aceea îi acordă toată compasiunea sa. Din acel moment Ştefan era un individ peste care nu mai putea trece. Constatarea îi provocă un şoc, ceva aducând a fior erotic. Apoi cumpără o ilustrată.

Fu o noapte de nesomn pentru amândoi. Pentru ea fiindcă se gândea la el şi pentru el fiindcă se gândea la ea. Ştefan închipuit de Camelia prezenta contururi incerte; părea bun şi în acelaşi timp ameninţător, avea 31 şi arăta a 34, vorbea frumos dar prea repede, motiv pentru care ea nu înţelegea prea mare lucru, purta barbă dar, în acelaşi timp, şi prezervative cu gust de banane, niciun motiv prea puternic pentru a fi reţinut şi un milion de motive pentru a i se arunca în braţe. Aşa îşi închipuia Camelia, în pijămăluţa sa verde ca marea invadată de alge şi garizi.

Camelia închipuită de Ştefan prezenta datele unei fiinţe diafane venite de pe altă lume exact ca să-i zdruncine lui creierii. Este drept, Ştefan era individul ai cărui creieri puteau fi uşor zdruncinaţi. Nu trebuia decât să te cheme Camelia, să fii o fiinţă diafană şi să vii din altă lume. La televizor, primul ministru tocmai îl destituia pe ministrul de finanţe, Adi dormea cu faţa la pernă (era obligat astfel să respire prin urechi), o nouă zi se aşeza la linia de start. Ştefan închipuit de Camelia decupă scena şi o piti în pliculeţul cu prezervative – şi gustul acestora deveni dintr-o dată acru.

Dimineaţa se reîntâlniră la cafea. Se străduia fiecare să se aşeze lângă celălalt şi în acelaşi timp să pară că acesta

era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Nu păcăliră pe nimeni. Cu excepţia lor. Camelia sorbea încetişor rezemându-şi capul în palma mâinii stângi. Ştefan sorbea cu zgomot rezemându-şi capul în palma mâinii ei stângi. Culmea, în palmă era atâta loc încât nici nu s-au zărit. Apoi palma fu închisă şi rămaseră amândoi în întuneric. O vreme şi în tăcere.

Veniră, în continuare, pe rând: Adi, omleta de ouă, Vic, pâinea, untul şi gemul. În final şi pofta de mâncare. Ştefan, atent, ungea tacticos felii mici de pâine. Uneori şi degete. Pe toate i le oferea Cameliei, adăugând, „din inimă". Camelia se străduia să le înghită între sistole. Uneori reuşea. Şi chiuia încetişor, de plăcere. Aflară, mai târziu, programul pentru acea zi. Ce trist, nu prevedea nicio oră dedicată lor. Doar lor.

„Aş vrea să-ţi spun tot ce ştiu despre mine. Să te aduc în universul meu, să îmi palpezi singurătăţile. Să asculţi şi tu aşa cum o fac şi eu Echoes, sau să-ţi cânt, «Help me / I think I'm falling / In love again / When I get that crazy feeling, I know / I'm in trouble again»; crezi că este posibil?", demară Ştefan pe o autostradă rapidă cu o finalitate incertă. „Să ştii tot despre mine şi abia apoi să începi să mă cunoşti", schimbă la un moment dat viteza. Spre ultima treaptă. Camelia îl privea cu o uimire greu de explicat. Dar cum uimirile sunt făcute pentru a fi greu explicate, rămase aşa pentru o vreme, răstimp în care veni autobuzul pentru cea de-a doua călătorie. Acesta frână brusc exact când Ştefan se pregătea să o anunţe că este posibil să i se fi aprins călcâiele. Zgomotul frânelor transformă declaraţia într-un fum gros de cauciuc ars. Camelia tuşi zdravăn de câteva ori. Ştefan îi oferi o batistă.

Acela era primul popas. O tabără de vară, toamna. Ştefan şi Camelia, faţă în faţă, privindu-se fără cenzură. Imprimanta EPSON STYLUS 300, măcina următorul text: „Părul încreţit, uşor cărunt, ochi căprui (ochi căprui?), deviaţie de sept, dinţi mici, gură mică, o uşoară undă de

tristeţe – proporţie normală, voce blândă, accent, discurs cursiv, entuziasm moderat, sâni superbi, mâini mici şi pufoase, bluză cu găurele insuficiente, interes”. În metatext se putea citi, însă, „puţin cam gras, prezintă mici complicaţii sociale, pasional, atent, merită, nu merită, nu ştiu”.

Se aşezară pe o bancă, el ar fi vrut să o apuce de mână. Ea ar fi vrut doar să-i vorbească. Până la urmă mâinile rămaseră alături. Iar ea tăcea semnificativ. Se priveau cu un oarecare interes.

Bancul cu Viagra fu vedeta zilei. „Domnule doctor, nu-mi vine să cred; pe masă, sub masă, în baie, în bucătărie, în pat, sub pat, pe marginea scaunului, Dumnezeule!” „Şi ea?” „Care ea?” „Ea, cum s-a simţit?” „La dracu’! femeia a uitat să mai vină”. Bărbaţii hohoteau ca nişte armăsari, femeile ca nişte iepe. Logic. Camelia, singură, zâmbea superior. Ştefan fu, din nou, ud.

Seara ajunse înaintea lor. Autocarul sosi pe întuneric, lăsându-i pe toţi să se împrăştie. Majoritatea aleseră hotelul. Ştefan şi Camelia, o bancă în faţa primăriei. Mai întâi el i-a aşezat sub fund tricoul său cu Metallica. Ea s-a aşezat recunoscătoare şi a început să tacă. Apoi vorbiră. „Îmi place de tine”, începu Ştefan timid. Camelia îşi aplecă capul încet spre umărul lui drept. „Pot să te sărut?”, întrebă el cu teamă. Camelia îşi ridică capul privind undeva departe. Nu prea departe, era un întuneric să-l tai cu cuţitul. „Nu vreau să te cuceresc, vreau să ne cucerim împreună”, drese Ştefan puţin busuiocul. Camelia îşi aplecă din nou capul încet spre umărul lui Ştefan. „Ai un păr atât de aspru; îmi place asta”, încercă el să-i facă un compliment. Camelia îşi ridică capul privind de data aceasta ceva mai aproape – era genul de om care nu se păcălea decât o dată. „O să te doară gâtul”, îi mai spuse îngrijorat de ritmul cu care aceasta îşi ridica şi apleca fruntea. Camelia îşi lăsă pentru ultima oară capul pe umărul său drept. „Spune ce vrei”, şopti ea, „la urma

urmei ce mai contează, azi este ziua mea”. Surprins, Ştefan îi dărui o floare dintr-o tufă din apropiere. Mai puţin surprins, poliţistul de serviciu îi dărui lui Ştefan o amendă de 300.000 lei, jumătate plata pe loc. Numai că, pe îndrăgostit, până şi asta îl făcu fericit.

Aceeaşi bancă, acelaşi parc, aceeaşi zi, dar dis-dis de dimineaţă. Bruma se aşeza generos pe creştetele lor. Arătau ca doi bătrâni surprinşi de propria lor tinereţe închipuită. În plus, orologiul primăriei porni brusc să bată din 20 în 20 de minute. Unele legende spun că atunci, prima oară. Altele nu. Ştefan şi Camelia se amuzau teribil de o aşa întâmplare. Apoi se ţinură de mână. Apoi de după umeri. Străbăteau drumul înapoi, spre hotel. În blocurile din jur lumini răzleţe începeau să se aprindă. Oamenii se pregăteau să plece. Ştefan şi Camelia se pregăteau să vină.

Fu un somn scurt fără convulsii. Adi îl mişcă încetişor şi-l invită la masă. Nu-l durea gura, nu plătea el. Ştefan se trezi pentru că, oricum, nu mai putea să doarmă. În sufletul lui lucrurile aşezate cândva într-o anumită ordine, plecaseră de mult. Iar golul era încet, încet înlocuit de o tinereţe care se pregătea să o întindă. Cu el cu tot.

Camelia dormi ceva mai mult. Cu cinci sau şase minute. Pe ea nu o trezi nimeni, în mod explicit. Trăia doar vaga impresie că nişte lucruri cândva ordonate, se învălmăşeau acum undeva în fiinţa ei tulburând-o. Dovadă că prin cap îi treceau numai gânduri tâmpite. Ca acesta, „o fi vreun Zburător?” Se ridică în capul oaselor şi se privi în oglindă. Se întrebă cu teamă, „a observat?” Pijamaua ei verde ca marea invadată de alge şi garizi, îi răspunse cu siguranţă, „eşti la fel de frumoasă”. Şi Camelia îşi strânse pijamaua la piept atât de tare încât, brusc, la etajul superior, Ştefan începu să sughiţe.

Ajunseră ultimii. Pentru ceilalţi micul dejun era pe terminate. Cu puţină şansă, putea fi şi pentru ei. Un ospătar antipatic le aşeză fără chef pe masă, tacâmurile,

şerveţelele, pâinea, ceaiul, cabanoşii, untul şi gemul. În final şi o privire dispreţuitoare. De ospătar. Camelia înghiţea încetişor mici bucăţele de pâine, sorbea mici volume de ceai şi privea pierdută undeva spre fereastră. Sau spre interiorul său răvăşit – nu-i plăcuse niciodată dezordinea. Ştefan nu înghiţea nimic, în schimb o privea uimit pe Camelia. În dimineaţa aceea era atât de urâtă. O undă de şoc se freca obscen de sentimentele lui şi acesta găsea că nu avea niciun motiv să-i reziste. Muşcă fără niciun preaviz o felie mare de pâine cu unt, aproape cu ură. A doua muşcătură fu ceva mai calmă. La a treia se gândi că fiecare femeie are momente în care este urâtă. La a patra muşcătură întâlni într-un mod dureros degetul inelar. Iar ultima gură de ceai îi smulse simultan un zâmbet – se îndrăgostise cu adevărat.

„Tu, ce-i?”, îl întrebă Camelia. „Tu eşti, de fapt, o femeie frumoasă; uneori, însă, ochii mei sunt atât de urâţi”. Un rictus sinucigaş căzu secerat pe unul dintre colţurile gurii ei, „a observat”. Apoi râse sănătos. De ce atât de des?

„Nu te bucuri că este ziua ta?”, încerca să se mire Ştefan de ceea ce credea el că se întâmplă. Pentru el, o zi de naştere însemna surprize dinainte cunoscute (bine, la fel de plăcute), un chef monstruos şi o noapte de nesomn. Era în acelaşi timp şi fericit şi trist. Camelia nu-i răspunse pentru că nu avea ce. Dar, în schimb, întinse mâna şi-i mângâie barba. Barba căpătă brusc o tentă roşiatică, se încinse şi în scurt timp luă foc. Flăcările îi înconjurară iute faţa precum o scufie de seară. Pentru foarte scurtă vreme gândi că poate venise vremea să doarmă un pic. Arăta chiar caraghios. Camelia începu să râdă. Flăcările se stinseră, barba reveni la culoarea iniţială şi comandară imediat *pizza*.

Ştefan o evită aproape întreaga după amiază. În cele trei zile de când se cunoscură, reuşise pe rând şi fără nicio omisiune să o cunoască, să se îndrăgostească şi să devină gelos. În jurul prânzului ura deja din toată inima trei

bărbaţi, dintre care unul impotent şi urât, altul neserios şi ultimul prieten. Se retrase în cameră, deschise televizorul şi se băgă sub pătură. Trebui să-l convingă pe Adi că îi este rău, motiv pentru care produse o uşoară vomă pe colţul noptierei. Adi şterse, ridică din umeri şi ieşi – peste câteva ore urmau să se decerneze premiile. Camelia se desprinse greu de concurentul neserios şi privi îngrijorată spre ceasul primăriei. Nu arăta o oră chiar exactă. În plus, continua să bată din 20 în 20 de minute. „De ce nu vine?”, se întreba Camelia. „De ce naiba să mai merg?”, se întreba şi Ştefan. „Fără el nu are niciun farmec”, raţiona cartezian Camelia. „Nu are niciun rost”, raţiona şi Ştefan. Ilogic. „Dă Doamne să vină”, aruncă Camelia o ultimă rugă şi intră în sala de festivităţi. Domnul dădu şi Ştefan intră. La cinci minute după.

Omuleţul îi înmână Cameliei o floare, o diplomă şi un plic cu bani. Camelia le strânse pe toate în mâinile ei mici şi pentru că nu avea cu ce mai răspunde mâinii întinse, scoase limba. Omuleţul scoase şi el limba, dar farmecul gestului era însutit mai redus. Apoi Camelia se retrase într-un colţ retras, retras, acolo unde n-ar fi putut să o găsească decât vreun eventual prinţ. Şi prinţul veni, îmbrăcat neglijent, ciufulit şi măcinat de îndoieli specifice rangului. Ştefan se înghesui şi el în cotlonul retras şi ambii conveniră că le era foarte bine. Camelia se lăsă sărutată o dată pe obraji şi de două ori pe frunte ceea ce însemna deja foarte mult. Ştefan pocni din degete şi sala de festivităţi dispăru fără urmă. Dispărură împreună cu aceasta: juriu, invitaţi, 10 sticle de Coca Cola, 12 scaune, un tramvai numit dorinţă, trei dinţi din faţă, o fată şi doi grădinari. Într-un târziu şi ei.

Noaptea se consuma pe sine cu un calm englezesc. Comitatul Yorkshire. Peste trei ore aveau să plece fiecare. În direcţii nu întâmplător opuse. Liniştea din hol era din când tulburată de bâzâitul unui neon defect. Pe fotolii, faţă în faţă, Ştefan şi Camelia îşi istoveau cu fervoare tăcerile.

„Vrei să te bugiulesc?”, îl întrebă Camelia privindu-l aşa cum nu îl mai privise niciodată – din semiprofil stânga sus. „Poftim?”, îşi permise să fie surprins Ştefan; tocmai îşi lega şireturile şi se gândea la gestul femeii de a-l invita la o ultimă întrevedere – n-ar fi crezut. „Vrei să te bugiulesc?”, repetă Camelia cu un surâs matern. „Ce-i aia?”, se miră Ştefan încreţind matur din sprâncene. Îi plăcea atitudinea asta, dar îi reuşea foarte rar. Numai când era trezit brusc din somn. „Să îţi frecţionez lobii urechilor; este ceva foarte plăcut”. Şi Camelia porni să-l bugiulească pe Ştefan. Acesta îşi lăsă capul pe picioarele ei, închise ochii şi gândi că ar fi fost minunat dacă în acel moment ar fi îndrăznit să moară. Camelia îl privea dulce. Pancreasul ei părea gata să explodeze. Observă că nu-şi mai aminteşte de când nu a mai alintat astfel un bărbat. Cinci ani? Şase? Şi câte probleme după. „Gata, mi-e teamă să nu te stârnesc” şi îi ridică capul la nivelul buzelor. Nu-l sărută, în schimb îi stoarse cu grijă un coş. Coşul secretă lichidul gălbui, iar Ştefan se simţi sfârşit. Ca după o noapte de dragoste.

„Îţi place să dansezi?” îl întrebă Camelia schiţând câţiva paşi. „Nu, dimpotrivă, am oroare de aşa ceva”, eschivă Ştefan, executând o răsucire dublă terminată în fund; „ţi-am spus eu?”. Camelia îşi roti apoi fizicul într-o piruetă prelungită. Din când în când ridica mâinile deasupra capului. Din când în când, nu. Spuse, „întotdeauna mi-am dorit să devin dansatoare; cândva chiar am practicat dansul, cred că în studenţie” şi se angajă într-o foarfecă extrem de pretenţioasă. Ştefan gâfâia deja imobilizat într-o cumpănă ale cărei osii înţepeniseră. „Dansul, draga mea, este o chestie pe care o ai sau nu o ai. Precum o mână; sau o durere de măsea”. Osiile scârţâiră sinistru dar salvator, Ştefan începuse să ia apă. Camelia evolua acum pe vârfurile picioarelor – o lebădă ceva mai greoaie dar în mod cert mai apetisantă. Fără sos. „De fapt tu nu ai decât un complex ordinar; ţi-e teamă să nu te faci de râs”, puse ea punctul pe i. La timp. „Ce bine mă cunoşti”, se amuză

Ştefan prăvălit într-o cavalcadă de noi şi unice figuri, ceva între balet şi spasm. La final cortina căzu simplu. Iar sala era de mult goală.

Camelia scoase din geantă un măr. „Am numai unul, vrei şi tu?”. Ştefan o refuză politicos; în realitate îl dureau dinţii. Mărul fu muşcat cu o poftă biblică iar privirile ei deveniră tot mai insistente. Pe undeva chiar complete. „Ştii ce mănânci tu acum?”, o întrebă Ştefan zâmbind pradă unui gând trădând un spirit ludic. „Nu, spune-mi tu”, îi răspunse Camelia ghicind bucuroasă jocul. „Ştefan cu măr”. „Nici nu ştii câtă dreptate ai”, îi spuse Camelia, pitind cotorul într-o glastră cu flori şi pe Ştefan într-un colţ în dreapta aortei. Într-adevăr, Ştefan nu ştia. Şi îi ură noapte bună. Undeva, la marginea oraşului cântau cocoşii. Ca după o cură de antibiotice.

În taxiul ce îi conducea la gară, Ştefan şi Camelia se ţineau de mână. Atât de strâns încât incinta se umplu cu fum iar şoferul de draci. „N-aţi avut timp până acum?”, îi întrebă cu năduf ştergându-se la gură. Unele întrebări cad aşa aiurea. Camelia îşi lăsă capul pe umărul lui Ştefan şi îşi jură că nu îl va ridica de acolo niciodată. Ca de obicei jură strâmb. Ştefan o cuprinse de după umeri şi se apucă să-i spună un banc. Cel cu pedofili. Râsul se transformă în plâns şi plânsul într-un soi de rimel solubil. Haina aceea avea să nu mai fie spălată nicodată. Ştefan îl rugă pe taximetrist să facă încă un tur al oraşului. Şi încă unul. Apoi opriră la gară. Trenul pleca peste o oră. Ora aceea urma să plece pentru totdeauna.

Cornurile erau reci, tari şi fără gust. Copiau pe undeva o anumită stare de spirit. Ştefan şi Camelia ocupau bancheta neprimitoare a trenului de persoane. Luminile gării încercau să izgonească întunericul de afară. Acesta, îngrozit, îşi găsi culcuş chiar în vagonul 6, de Cluj. „Să-mi scrii!”, încercă Ştefan să ţină în dinţi capătul de funie mucegăită. „O să-ţi scriu, dragul meu”, trăgea şi Camelia. Cu aceeaşi lipsă de succes. Mâinile se căutau cu disperare

şi nu se găseau. „Suntem nişte adolescenţi fără minte”, spuse Camelia, aducându-şi brusc aminte că este un om matur. „Ba suntem nişte maturi fără pic de curaj”, îi replică Ştefan, adolescentul credul. „Ţi-am spus vreodată că te iubesc?”, spuse mai apoi, tot Ştefan. Îi venea să râdă. „Nici nu am avut timp”, îi răspunse Camelia încetişor. Îi venea să plângă. „Îmi vine să plâng”, adăugă. „Şi ce te reţine?”, se miră dezinteresat Ştefan. „E cazul?” Trenul şuieră de trei ori.

O ultimă îmbrăţişare. Atât de lungă încât nu i se vedea capătul. Poate doar o luminiţă… Apoi Ştefan coborî şi se instală în faţa ferestrei. „Să-mi scrii!”, repeta în neştire. „Îţi promit”, repeta şi Camelia. Cu ştiinţă. Trenul începu să ruleze greoi ca o zi pierdută aiurea. Oricare. Ştefan făcea cu mâna, Camelia făcea cu mâna, o mulţime de oameni făceau cu mâna. O pădure de mâini se unduia în bătaia unui vânt neprietenos. Mâna Cameliei se făcea din ce în ce mai mică, până când nu mai rămase din ea decât o imagine distorsionată. Imediat apăru şi mira.

Brusc se făcu frig. Anumite lucruri care, cândva, zăceau ordonate într-un suflet normal plecară într-o lungă şi necunoscută călătorie. Locul lor fu luat de o tinereţe pierdută. La trei ore după, răsări soarele. Iar după încă doisprezece apuse. Orologiul primăriei încetă să mai bată din 20 în 20 de minute. Se şopteşte că pentru totdeauna.

Al patrulea ciob de singurătate

Era o dimineaţă târzie. Lumea se înscrisese deja pe traverse şi parcurgea traseele dinainte stabilite şuierând. Din când în când făcea câte o haltă. Ştefan nu nimerise sala de aşteptare, motiv pentru care dormea încă. Prin capul lui se zbenguiau visele de dimineaţă, acelea care dispar imediat ce deschizi ochii. Printre ele Ştefan tocmai se bucura de un tratament stomatologic soft. Cu *pick-hammer*-ul. Ciocanul lovea ritmic într-un molar decadent, iar molarul se lărgea precum o gură de canal. În canal curgeau liniştit şi misterios, ca dintr-un coş de pe faţa unei

adolescente îndrăgostite de profesorul de flaut, reziduurile menajere ale oraşului, în adâncul cărora se ascundeau mici vietăţi monstruoase, necunoscute încă, care păpau numai bărbaţi de vârsta a treia şi cu venituri mici. Ele vor fi descoperite abia peste doi ani – Dosarele X, episodul 11, seria a IV-a, scena în care Mulder ia prima gură de aer. Şi ultima, pentru că eroul moare în urma unor neînţelegeri contractuale. Privirea doctorului conţinea o căutătură dubioasă şi era însoţită de un şorţ murdar, plin de sânge, plus un zâmbet zemos. Unele elemente s-au pierdut. A rămas totuşi finalul, în care creierii lui Ştefan zugrăveau futurist, dar fără cuburi, pereţii cabinetului. Nu toate visele sunt cu *happy end*.

Deschise ochii cu o oarecare aviditate şi se strădui să nu-i mai închidă la loc. Ştia că doctorul era acolo şi îl aştepta. Privi de-a dreptul fereastra şi soarele care se holba la el indiscret. Razele pătrunseră atât de adânc încât Ştefan scăpă ca printr-o minune de o constipaţie veche, supărătoare dar şi de stomatologul ucigaş ce se topea cu repeziciune. Mulţumi cu o rugăciune Shaolin şi sări direct în paragraful al doilea.

Bucătăria arăta atât de rău încât nu mai semăna cu o bucătărie ci cu un spaţiu ireal adăpostind în interior tot ceea ce mintea omului refuza să mai accepte. Ca, spre exemplu, bătălia de la Waterloo, premiul Euroviziunii, faţa B. Sau asasinul lui Kennedy, fotografie color, Kodak, momentul în care realizează că gloanţele carabinei sunt oarbe. Ştefan fu tentat să deschidă ochii, lucru aproape imposibil, atâta timp cât nu îi închisese încă. Îşi aminti că era bucătăria lui abia după o oră, şi numai pentru că întâlnise şansa de a se împiedica de un ibric din care se scurse pe mochetă o cantitate consistentă de zaţ de cafea. Un astfel de ibric şi un astfel de zaţ nu puteau fi întâlnite decât într-un singur loc pe pământ – în bucătăria lui. Citise chiar el într-o revistă cu o pronunţată tentă erotică, care promova şi curiozităţile ştiinţifice pentru bărbaţi. Aşa că

trebui să accepte realitatea, locul acela ireal îi aparţinea.

Ridică ibricul de pe jos, îl umplu cu apă după care adăugă o linguriţă de cafea dintr-o casoletă pe care scria „cafea”. Aprinse ochiul aragazului, fierse cafeaua, stinse ochiul aragazului, turnă cafeaua într-o ceaşcă şi reveni în camera de zi. Trebuie spus că apartamentul lui Ştefan avea o singură cameră: de zi, sufragerie, birou şi dormitor.

Se aşeză în fotoliul favorit – era singurul – şi îl trezi pe Carol.

„Salut Ştefan, credeam că m-ai uitat”, apăru pe ecran, undeva la stânga jos. Ştefan citi fără prea mare interes şi sorbi de câteva ori din ceaşcă până să răspundă. „Iartă-mă, am avut o noapte ceva mai agitată plus un bonus înainte de trezire”, îi răspunse tastând cu un singur deget, adoptând un aer afectat, care te ducea cu gândul la Mona Lisa după primul avort. „Doctorul?” se interesă calculatorul patern; din fiecare literă transpira căldura cu care acesta îşi supraveghea stăpânul. Unii oameni singuri îşi cumpără câini, alţii se sinucid. Majoritatea se căsătoresc. Ştefan îşi cumpărase un calculator – pe Carol. Deşi trecuse ceva vreme de când constatase uimit că maşina aceea este vorbitoare, Ştefan încă nu se obişnuise definitiv cu aceasta. Încă se mai gândea dacă nu cumva mai făcuse o afacere proastă – Carol avea prostul obicei de a i se băga în suflet. „Da, doctorul”, răspunse acesta şi se ridică. Începu să facă unele mişcări pentru dezmorţire. Mai întâi nişte genuflexiuni, apoi câteva flotări fără bătaie şi, la final, unsprezece răsuciri cu mâinile la şold. Altele nu îşi mai amintea. Sau poate nu voia să şi le mai amintească. Apoi reveni la birou şi citi, „ce faci astăzi?” Dacă exista un lucru care îl putea scoate din sărite, ei bine, acesta era tocmai o întrebare încuietoare. Afurisitul ăsta de Carol ştia al dracului de bine să pună asemenea întrebări. Şi nu se sfia. Nu se sfia deloc. Când Valentina l-a părăsit pentru Rudi, ce credeţi că apăruse pe ecranul MTC? „Ţi-e dor de ea, nu-i aşa?” Când a câştigat la loterie câteva sute de mii

de lei, l-a întrebat, „şi acum, ce faci cu banii?” Aşa cum a fost curios să afle dacă crede că viaţa lui mai are vreun rost, după valul de concedieri care l-a surprins într-o după-amiază, când tocmai negocia un credit neperformant. „Ce faci astăzi?” Prima reacţie fu să-l oprească şi să-l arunce cât colo, dar fu oprit de calmul maşinăriei care torcea superior. „Chipul tău va rămâne acelaşi, oricâte oglinzi vei sparge”, filosofă Carol, „dintre milioanele de cioburi tu vei fii al patrulea; al patrulea ciob de singurătate” şi imediat apăru pe ecran Solitaire, opţiunea standard / *one draw*. Era, fără doar şi poate, un calculator sensibil, uneori chiar complicat. Ştefan cedă.

Dintr-un reflex îi ceru coordonatele zilei. „Temperatura medie 20 de grade C, autobuzul 7 traseu modificat, 531614 – noul telefon al lui Vasile, nu te prinde cu barbă, cardul este aproape gol, «Ziua Economistului»… rectific, asta e abia mâine, niciun mesaj pe robot – curios, de ce nu te mai caută nimeni?” Ştefan citi plat toate aceste informaţii după care mulţumi. Deşi ar fi putut să se înfurie; întrebarea de la urmă…

Imediat apăru însă un nou mesaj. Carol avu grijă să-l semnaleze cu un *bip* prelung, „peste zece minute va suna telefonul”. Peste zece minute sună telefonul. Ştefan îl ridică şi fu surprins să audă o voce de femeie pronunţându-i numele. „Ştefan?”, spuse vocea care trăda o noapte de nesomn. Mai multe nopţi de nesomn. „Da”, răspunse acesta,” Ştefan sunt”. „Mă numesc Camelia… am sunat”. Ştefan privi mirat receptorul, apoi îl privi pe Carol, dar acesta simula perfect dezinteresul său în această problemă – pe ecran tocmai curgeau într-o viteză ameţitoare cotaţiile Bursei din Tokyo – indicele Nikkei o luase din nou razna. „Încântat de cunoştinţă, Camelia, dar… iartă-mă, abia m-am trezit… ne cunoaştem de undeva?” I se întâmpla pentru prima oară să uite cu desăvârşire un chip întâlnit vreodată. Se gândi dacă nu cumva cunoscuse această femeie, în urmă cu două luni, la

cheful acela monstru de la Vasile în care se îmbătase criţă. Erau multe femei singure, o lucrare ocultă sau poate doar simplul hazard le adusese acolo. „Ştefan…?”, spuse vocea din nou, „mai eşti la telefon?”. „Da, da… desigur”, bâgui acesta aşteptând un moment în care să renunţe. „Să ştii că dacă ai găsit deja pe cineva, pot să închid, nu este prima oară când pierd pe startul… am să mai încerc… important este că m-am hotărât… m-am săturat să mai fiu singură, de altfel şi tu…”, Ştefan asista la acest monolog, siderat, incapabil să reacţioneze într-un fel. Îi veni în ajutor Carol afişând rezultatul primei reprize al meciului Inter – Parma. „Stai, stai, stai…” o întrerupse, ridicând pumnul în sus – Inter conducea cu 2-O, deşi Mutu era doar rezervă – „poate că sunt nepoliticos, tot ce te rog este să-mi aduci aminte; uneori sunt aşa de distrat…”. Dincolo, la celălalt capăt al firului nu se auzea decât o respiraţie puţin accelerată şi un radio fixat pe postul naţional. Era ora teatrului radiofonic. Florian Pittiş – Benton se străduia să facă ordine pe puntea unei plute aflate în derivă undeva în Atlantic. Sau în Pacific. Toţi erau speriaţi de moarte; din când în când, câte unul cădea în mare; din când în când, câte unul cerea apă. Ştefan se întrebă dacă, la final, supravieţuitorii ajung să se mănânce între ei. El aşa ar fi încheiat piesa. „Ai dat un anunţ pe Internet: «Relativ tânăr, suflet pierdut pe aproape (deci posibil de regăsit), câteodată singur, te caut Camelia, E-mail ştefan_ sinclair@hotmail.com»; am telefonat pentru că am vrut să-ţi aud mai întâi vocea”. Ştefan fu tentat să întrebe de unde are telefonul dar renunţă. Pe ecranul monitorului, Carol îşi manifestă în sfârşit grija faţă de această situaţie fără ieşire. „Invit-o deseară la Cassel. Orele 19. Ai barbă, părul neîngrijit şi un tricou turcoaz foarte, foarte larg. Vei sta lângă fereastră. „Camelia… cred că îmi amintesc… nu am pe nimeni… ştii ceva, vrei să ne întâlnim deseară la Cassel, la orele 19? Am barbă, părul neîngrijit şi port un tricou turcoaz foarte larg”. „Doamne Dumnezeule!”, exclamă Camelia şi închise. Câteva cuvinte

clipeau des pe geamul lui Carol, „va veni, va veni”.

Avea toate motivele să se supere. Aşadar Carol, trimisese cu de la sine putere acest mesaj, considerând că prietenul său avea, mai mult ca niciodată, nevoie de o femeie. „Să ştii că am să mă mai gândesc dacă este cazul să-ţi schimb imprimanta. Am să te las cu Epsonul ăsta până ai să urli, am să te fac să te urci pe pereţi; o să-ţi crească mâini şi picioare, o să-ţi crească şi cap, o să devii om şi atunci am să-ţi cumpăr un calculator care să-ţi conducă viaţa, aşa cum mi-o conduci tu pe a mea, fără discernământ, fără milă…” degetele lui Ştefan cădeau asupra tastaturii precum tunetele, mici explozii însoţeau fiecare cuvânt, plasticul anexei suporta cu greu asaltul surpriză. Carol primi reproşul aşa cum o făcea întotdeauna. Pe dunga de sus a *display*-ului se formă instantaneu o formaţiune noroasă cumulus-cumulus, din care începu să cadă o ploaie măruntă şi deasă, înfăţişând un fel de culme a disperării, aşa cum numai filmele americane cu Vietnam (dar fără Chuck Norris) ştiu să creeze. Din când în când, câte un elicopter Cobra mitralia razant peria deasă a junglei, pâlcuri de vietnamezi ieşeau la lumină cu mâinile la ceafă, după care cădeau ca seceraţi. Tabloul fu întrerupt de câteva ori de spoturi publicitare cu mesaj politic, dintre care acela cu „Votaţi P.D.S.R., viitorul vostru începe de astăzi”, reuşi să-l facă pe Ştefan să râdă. „Eşti hoţ, Carol, dar să ştii că de data acesta nu mă mai păcăleşti”, spunea Ştefan printre hohote. Ca întotdeauna.

„Ai nevoie de o femeie, Ştefan; mă doare sufletul când te văd singur, în fiecare dimineaţă împuţind atmosfera cu cafeaua ta inconfundabil de proastă”. „Aveţi şi voi suflet?”, îl întrebă mai mult ironic decât curios. „Numai opţional; trebuie să dovedim că suntem capabili să-l pierdem”. „Şi cum dovediţi?” „Îl pierdem”, veni răspunsul în *wingdings format* – Carol devenise dintr-o dată trist. Acum te am la mână, gândi Ştefan, apoi îl întrebă. „De ce Camelia?” Carol

refuza însă să răspundă. Se pitise într-unul dintre cele mai tainice locuri ale memoriei interne, poate într-un fişier secret din MS-DOS, poate undeva pe reţea, în braţele unei curve impersonale de pe *site*-urile erotice. „De ce Camelia?”, tastă încă o dată. Trebuia să ştie, la urma urmei era vorba chiar despre viaţa lui.

Carol îi răspunse într-un târziu, cu mină obosită. Boxele lui emiteau o muzică tristă, a treia compoziţie originală din săptămâna aceea, ceva între Kung Fu Fighting şi September Morn. Ar trebui să scoţi un CD, gândi Ştefan cu răutate. „Am căutat-o. Am vrut una special pentru tine, una care să te facă fericit”. „De unde ştii tu ce femeie mă poate fericit?” „Din experienţă. Îţi aduce aminte de Olivia, ziarista care îţi lua interviuri doar dezbrăcată – ţi-a publicat vreunul? Sau de bruneta aceea planturoasă de la primărie, care nu doar că te-a umplut de bube dar ţi-a mai dat şi amendă pentru că ai uitat să-ţi plăteşti taxele, sau voleibalista, Anca, care te-a bătut măr după ce ai anunţat-o că o părăseşti şi care te-a aruncat pe fereastră, din păcate fără să te mai prindă… Ştefan, ţie îţi trebuie o femeie adevărată. Camelia este femeia aceea”. „Pot să ştiu măcar cum arată?” „Nu, surpriză”.

Ştefan se îmbrăca cu greutate. Mai erau două ore bune până la întâlnirea cu Camelia şi îşi punea tot mai des întrebarea dacă nu cumva era mai înţelept să renunţe. Se lăsase dus de mintea pătrată a lui Carol şi acum regreta. Permise câtorva scuze să-i treacă prin cap, dintre care aceea în care mărturisea că este lesbi, îl făcu să chicotească. N-avea ce să facă, trebuia să meargă. Îşi alese tricoul turcoaz dintr-o grămadă ordonată şi-l îmbrăcă. Se privi cu ochi critic, conştient că nu era nevoie. Femeia îl va observa, se va aşeza lângă el, vor schimba câteva cuvinte de complezenţă şi, la final, îşi va cere scuze că l-a sunat – idealul său masculin este cu puţin diferit. Se şi închipuia privind-o cum se îndepărtează, trist şi furios în acelaşi timp, paharul golit doar pe jumătate, nota de plată

piperată, drumul către casă, câteva şuturi în stratul de flori din faţa primăriei, protestele portăresei, cartierul plin de mizerie de câine, intrarea în bloc şi Carol, bătându-şi joc de el cu un curs de învăţare rapidă a limbii de lemn.

Şi totuşi ieşi cu o stare de spirit bună. Eşecurile îl întăreau. Sau aşa îi plăcea să creadă. Evită să ia autobuzul preferând să facă drumul pe jos. Era posibil să întâlnească vreun prieten vechi, să înceapă o conversaţie ca în anii de liceu, o conversaţie care să continue într-un bar, unde să se îmbete ca un porc şi să uite că avea o întâlnire. Sau putea traversa distrat strada, o maşină scumpă gonind nebună l-ar fi lovit – nu prea tare, cât să se accidenteze un pic, o fractură la femurul piciorului drept, ori câteva plăgi de gradul I pe faţă şi braţe – ar fi fost transportat de urgenţă la spital şi internat pentru o zi, maxim două, ar fi revenit acasă, de unde Carol l-ar fi anunţat că fata e ocupată. Sau putea cumpăra un ziar şi descoperi la mica publicitate un loc de muncă potrivit; ar fi căutat adresa respectivă, s-ar fi angajat pe loc, s-ar fi îngropat în muncă până peste cap, ar fi promovat pentru competenţă şi zel, ar fi ajuns directorul firmei, călătorii în străinătate, contracte… şi-ar fi amintit de Camelia între două zboruri, ar fi putut chiar să lepede un oftat discret, uman. Sau (în fine, opţiunile erau limitate, totuşi, între cartierul C5 şi localul Cassel) putea întâlni pe stradă o femeie răpitor de frumoasă, de care s-ar fi putut îndrăgosti la prima vedere, aşa cum şi ea s-ar fi putut îndrăgosti de el la prima vedere, şi-ar fi declarat iubire veşnică, s-ar fi deplasat de urgenţă acasă la el, şi-ar fi smuls hainele încă din lift, în casă deja ar fi rămas doar veşnica problemă cu ciorapii (să-i scoată, să nu-i scoată), ar fi trântit-o în pat spre ciuda lui Carol care şi-ar fi tocat nervii scoţând prin boxe doar compoziţii hip hop ruseşti. Femeia putea purta orice nume, mai puţin Camelia.

Până la Cassel nu întâlni niciun prieten vechi – nu mai avea niciunul. Maşinile circulau în ziua aceea cu o

asemenea atenţie încât au reuşit să scoată din sărite până şi agenţii de circulaţie, organizaţi dintr-o dată într-un sindicat puternic revendicând dreptul de a putea da amenzi şoferilor corecţi. Într-o oră aveau să fie primiţi de primul ministru. Firmele nu angajau în ziua aceea pe nimeni şi nicio femeie frumoasă nu îşi rătăci privirile pe fizicul lui Ştefan. Aşa că se aşeză la fereastra barului privind afară. Prin faţa lui se perindară câţiva trecători grăbiţi, o pereche câini vagabonzi acuplaţi mimând fericirea, maşini şi o droaie de gânduri. Niciunul nu-i atraseră atenţia, nimeni nu părea a purta numele Cameliei. Ceasul de pe peretele din spatele barmanului indica o oră cuprinsă între şapte fără zece şi şapte fără cinci. Era un ceas mare fără cuc, dar cu limbile de aceeaşi lungime. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut în capul barmanului. L-ar fi omorât? Acesta era un bărbat puternic, cu gâtul scurt, bulgăresc.

Ceasul se aşeza sever pe creştetul barmanului înconjurându-i-l precum o aureolă, când cineva se aşeză la masă, discret, aproape neobservat.

— Ştefan?

— Ştefan? întrebă şi el, dar nu râse niciunul.

Camelia era o femeie frumoasă. Atât de frumoasă încât Ştefan se crezu dintr-o dată Carol – *full screen* cu o imagine detaliată a sistemului solar, zeci de comete se zbenguiau încolo şi încoace etalând cozi maiestuoase compuse din vată de zahăr şi caramel, Jupiter îşi strânse toţi sateliţii în mâini şi îi arunca pe rând jonglând puţin stângaci (nu o mai făcuse de mult – de pe vremea când Ştefan sărutase prima fată, în liceu – atunci scăpase unul pe piciorul lui Saturn alegându-se cu o eclipsă severă peste bot), Venus îşi lepădă fustiţa ceva mai jos de baza gâtului lăsând la vedere o jumătate de sân alb ca laptele Brenac la cutie; până şi Pluto frigurosul se prinsese în acest joc virtual, ridicând simplu o cană cu ceai în cinstea asistenţei.

Camelia privea distrată jocul cosmic şi evită să intervină, deşi la ciocnirea dintre două comete puţin cam luate simţi un gol în stomac. Sau poate era de la fumul de ţigară care ieşea din gura lui Ştefan precum dintr-un furnal casat – pe toate părţile. Situaţia risca să iasă de sub control deşi încă nu apucase să intre sub vreunul. Prima reacţionă Camelia care ceru un pahar cu apă. Abia atunci îşi reveni şi Ştefan care spuse,

— Salut. Eşti foarte frumoasă… n-am crezut… n-aş vrea să… mi se întâmplă mai rar… de fapt sunt un individ echilibrat…Carol…

— Aş bea un pahar cu apă, repetă Camelia rugămintea. Ştefan făcu un semn barmanului şi acesta veni imediat.

— Un pahar cu apă… nu, mai bine două pahare cu apă. Barmanul notă comanda afectat şi se îndepărtă biped urmărit de privirea lui Ştefan – o limbă de ceas stătea pitită după o ureche. Semăna cu un creion chimic. Apoi întoarse privirea către femeia din faţa lui şi o primă evaluare îi fu livrată, de data aceasta în timp real: blondă, înaltă, ochi verzi, sâni moderaţi, probabil tari, câteva decepţii, ambidextră, curajoasă, periculos de frumoasă. Se îndrăgosti subit.

Seara curgea lin. La fel şi conversaţia celor doi. Din când în când se auzea câte un râset scurt, feminin, dovadă că glumele bărbatului conţineau o doză substanţială de umor.

— …fără să-mi ceară acordul, îţi dai seama? Îmi venea să-l descompun, să-l transform într-o grămadă de circuite şi sârme. M-am oprit ştiind că generaţia lui nu mai conţine sârme, iar circuitele nu-mi folosesc la nimic.

— Calculatoarea mea este puţin mai timidă, cred că îmi seamănă.

— Are suflet?

— Toate au.

— Curios, n-am ştiut. Cum o cheamă?

— Vega… aşa scrie şi pe bordura *display*-ului. Am

convenit amândouă că este un nume frumos; n-am un computer pretenţios: Pentium I MMX 166, memorie pe circumvoluţiunile unui doberman mort în urma impactului cu o maşină de îngheţată. I se mai întâmplă să latre scurt, de două ori, dar îşi cere scuze imediat. *Pedigree*-ul…

— În ce lumea ne-a fost dat să trăim. Nişte cutii din plastic ne dirijează viaţa; ne spun cum să ne îmbrăcăm – ideea cu tricoul turcoaz a fost a lui Carol – ce să mâncăm, dacă bem prea multă cafea şi, înainte de toate, pun nişte întrebări al naibii de dificile.

— Ştefan… ştii… cred că eşti un tip simpatic, schimbă Camelia tonul discuţiei dovedind maturitate şi spirit întreprinzător.

— Nu te-am întrebat cu ce te ocupi, contrabalansă Ştefan, cu varianta lui Pinkus de apărare a cailor.

— Te prinde bine acest tricou, ar trebui să-l porţi mai des, pară Camelia şi verdele din ochi căpătă brusc o tentă de mare străbătută de un taifun de grad mediu.

— Mereu am spus că femeile frumoase au doza lor de mister şi pericol. Dar un magician bun le poate stăpâni şi transforma în sclave. Spuse acestea zâmbind, trecuse ceva vreme de când nu îşi mai încercase puterile pe terenul minat al afirmaţiilor prosteşti, amintind de Confucius, după prima călătorie cu trenul.

— Cunosc magicieni cărora li s-a rupt bagheta la prima invocaţie. Şi acum zac într-un joben părăsit în recuzita unui teatru închis de creditori. Femeia era, fără doar şi poate, tot ce-şi poate dori un bărbat cumulând calităţile lui Ştefan. Avea spirit, era cinică şi, din nou, era foarte frumoasă.

— Îmi placi, aruncă, aşadar, Ştefan în luptă batalioane de hormoni. Deloc întâmplător, în acelaşi moment, un băiat şi fată de la o masă alăturată, pe cale să-şi spună adio, se îmbrăţişară în lacrimi şi îşi împărţiră cel mai lung sărut întâlnit vreodată în barul Cassel.

— Se spune că… în fine, ar trebui să ne oprim; riscăm să

ne despărţim înainte de a ne cunoaşte.

— Îmi placi, repetă Ştefan şi lăsă o cantitate impresionantă de aer să-i părăsească plămânii – nu mai avea nevoie de ea. Cine are nevoie de aer?

— Aş bea un *daiquiri*. În semn de pace.

— *Daiquiri*! strigă Ştefan, dar fu prost înţeles – asistenţa se aşează în semicerc aşteptând o luptă *aikido*. Îşi ceru scuze şi reformulă la urechea barmanului cu ceas. *Daiquiri* fu adus.

Se despărţiră târziu în noapte. De fapt, devreme în dimineaţă. Conveniră să se reîntâlnească peste două zile, în acelaşi loc. A doua zi Camelia trebuia să ţină şi tura de seară a unei colege îndrăgostite de fostul soţ; durau foarte mult formalităţile de scoatere a divorţului de sub cauză. Lucra la un cabinet de cosmetică unde veneau să se facă frumoase femeile urâte.

Ştefan ajunse acasă obosit. Un zâmbet misterios îi lumina faţa, făcându-l pe Carol să clipească atât de des încât, în ciuda oboselii, omul fu obligat să-l reseteze de două ori. „Ei?” întrebă Carol. „Ei ce?”, tastă Ştefan cu degetul mare de la piciorul drept; mâinile îi erau ocupate cu o bucată mare de pâine în dreapta şi una mare de salam în stânga. „Ar trebui să-mi pupi tălpile în cazul în care aş avea vreodată o pereche”, anunţă Carol cu năduf, fluierând într-un falset rezonabil Baba Yaga din Picturi Într-o Expoziţie, de Isao Tomita – îi convenea de minune. Ştefan îl evită superior. Singurul său gând era acela de a intra mai repede sub pătură, de a închide ochii şi de a visa la cele mai frumoase scene din viaţa sa. Ca întotdeauna, cele care nu se petrecuseră încă. Se spălă pe picioare, stinse luminile, calculatorul şi ultima ţigară şi se aruncă în pat. Acesta vibră de câteva ori, apoi se opri. Până dimineaţă.

Camelia ajunse acasă ceva mai devreme. Şi numai pentru că locuia mai aproape de centru. Tot drumul la întoarcere se întrebă dacă procedase corect răspunzând primei invitaţii. Bărbatul era atractiv, fără doar şi poate,

dar prezenta şi unele zone obscure de care era mai comod să te temi. În faţa uşii petrecu ceva mai multă vreme ca de obicei căutând cheia de la intrare – geanta ei era la fel de aglomerată ca a oricărei femei. O găsi şi intră fără să se grăbească. Pentru prima oară în viaţa ei, întâlnirea cu adăpostul personal nu-i provocă o prea mare bucurie; era rece şi părea neprimitor. Aprinse lumina şi se apropie de calculator. Vega stătea cantonată cuminte în *paint*, lucrând la un *ikebana* din flori carnivore, ceea ce în traducere umană însemna că îşi face unghiile. Camelia o lăsă în pace şi se îndreptă spre baie. Se dezbrăcă şi se apropie de oglindă. Începu să-şi studieze formele; privi mai întâi sânii şi constată mulţumită că aceştia se păstrau încă într-o poziţie curajoasă, cu sfârcurile îndreptate înspre exterior sus. Gravitaţia are *parti-pris*-urile ei, spuse Newton răsucindu-se puţin în mormânt. Mărul îi ieşise din gură, oricum nu mai avea niciun gust – putrezise de asemenea. Privirea coborî mai apoi spre abdomen, la fel de neted şi de plat ca atunci când n-o interesa prea mult propria persoană, spre părul pubian rubiniu, dacă n-ar fi fost negru, unde nu întârzie prea mult (nu prea avea la ce să se fixeze) şi, la final, se opri la picioare, moment în care sprâncenele se îmbrăţişară arborând un zâmbet artificial. Mici pernuţe de grăsime prindeau a-şi face loc sub piele dereglând echilibrele. Se gândi că era imperios necesar să reia orele de aerobic de la madam Cacencu. Cu acest gând intră sub duş. Şi tot cu acesta ieşi, se înconjură cu prosopul moale, stinse lumina şi se aşeză pe canapea. Deşi fusese o întâlnire reuşită era ceva care o nemulţumea; în gură simţea un gust amar. „Ţi-e teamă că este prea târziu, nu-i aşa?”, apăru pe sticla Vegăi, dar Camelia dormea deja dusă. Prosopul se desprinse şi lăsă trupul gol.

Dimineaţa se anunţa frumoasă. Maşinile claxonau vesele în stradă, iar noxele se ridicau pioase spre cer, descriind forme geometrice amintind de primele încercări plastice ale lui Euclid. Radiourile emiteau din plin muzică de sezon

cu mici pauze promoţionale, răstimpuri în care aflai totul despre napolitanele Joe şi prezervativele refolosibile. Ştefan se trezi vioi şi mirat că se trezi astfel. Se ridică din pat dintr-o mişcare şi, în drum spre baie, îl trezi pe Carol, îşi încălţă papucii, deschise fereastra, citi ziarele de dimineaţă, strecurate ca de obicei de poştaş sub uşă, făcu câteva mişcări de înviorare, strânse pătura şi citi pe ecranul calculatorului, „Ajunge! Erai în drum spre baie”. Intră şi ieşi proaspăt. „Eşti îndrăgostit, miroase de la o poştă”, îi spuse Carol răzând cu poftă. Râsul lui Carol era unul îndelung căutat; l-au găsit într-un magazin de *soft*-uri de mâna a doua, într-un raft cu CD-uri *horror*. Lui Ştefan îi trebuiră săptămâni întregi să se obişnuiască cu peruca lui Anthony Perkins, jucând rolul mamei, dar până la urmă reuşi să ajungă cu Carol la un compromis. Aşa că şi în dimineaţa aceasta locul jetului fierbinte de sânge fu luat de atacul de la Smârdan, ediţia fără victime, iar duşul fu înlocuit cu o instalaţie de ultraviolete de cultură.

Întâlnirea avea să aibă loc abia a doua zi, însă un gând nebunesc i se instală în creier şi deduse că trebuia să i se supună. Va ieşi şi va merge la cabinetul de cosmetică al Cameliei; se va instala la o distanţă sigură de fereastră şi o va urmări. Se va desfăta cu mişcările ei delicate dar sigure, îi va admira privirea profesională disipată asupra milioanelor de fire de păr din creştetul unei babe visând la un făt frumos fără bani dar cu erecţie garantată, o va mângâia imaginar atunci când aceasta, obosită, va alege un moment de odihnă, culcându-şi capul în palme… „feelings, nothing more than feelings…”, fredona Carol, renunţând la partitura de pian în favoarea în favoarea unei tube mari. Efectul fu instantaneu şi Ştefan ieşi în trombă.

Cabinetul „Rina” era situat pe strada Isaccei, colţ cu „Tic Tac” şi peste drum de lacul Ciuperca. În spatele cabinetului era doar un teren viran, pe care creştea în voie iarbă grasă. De două ori pe săptămână un copil de 7-8 ani venea cu o bicicletă roşie Tohan şi cu un tarpan. Acesta

tăia toată iarba, apoi îndesa într-un sac de iută şi o ducea cu sine undeva departe, pentru a hrăni o văcuţă. Văcuţa dădea lapte – 4 sau 5 litri pe zi – iar din lapte se hrănea o familie numeroasă, lipsită de mijloace materiale, dar cu televizor. Această familie va câştiga la unul din jocurile naţionale de bingo televizate un apartament şi 50 de milioane de lei cu care se vor muta într-un apartament cochet. Tatăl îşi va găsi de lucru, copii se vor întoarce la şcoală, unde vor lua numai calificative maxime, iar mama va începe să se coafeze la Cabinetul „Rina”. Şi văcuţa va ajunge salam de calitate superioară, achiziţionat de o unitate militară plecată într-o misiune de pace în Somalia. Blestemul văcuţei va fi astfel împlinit – nu se va mai întoarce viu niciun soldat.

Ştefan închirie o barcă de agrement şi începu să plutească pe apele poluate ale lacului Ciuperca. În timp ce mâinile vâsleau domol, privirea era aţintită asupra geamului Cabinetului „Rina”, dincolo de care Camelia îşi făcea meseria. Avea mişcări sigure, îndelung exersate şi, chiar şi din barcă, putea fi observată bucuria de pe chipul clientei. Un fel de mândrie tipic masculină îi umfla pieptul la intervale regulate – Carol făcuse o alegere nemaipomenită, iar Carol era calculatorul lui.

Totul se întâmpla exact aşa cum îşi închipuise, Camelia se aşezase pe un scăunel şi îşi culcă capul în palme, moment în care Ştefan era deja ud. Curios, nimeni nu trecuse pe lângă el. Dar… ce se întâmplă? Un bărbat înalt şi frumos, prototipul individului fără concurenţă, intră pe uşa Cabinetului „Rina”. Toate femeile de acolo rămaseră aşa cum fuseseră surprinse: unele cu mâinile în aer, altele cu ultima bârfă în gât, iar şefa cu o pierdere de 10.000 de lei pe minut. Bărbatul unic se apropie însă de Camelia, o apucă de după umeri şi o ridică în picioare. Ştefan privea scena fără aer. I se întâmpla din ce în ce mai des. Într-unul din momentele de linişte va lua hotărârea de a renunţa definitiv la acest gaz. Lacul dispăruse, oraşul dispăruse,

barca, vâslele, Cabinetul „Rina”, toate nu erau decât istorie, iar Ştefan pica pentru totdeauna examenul la această materie.

Bărbatul vorbea calm, un zâmbet superior, irezistibil îi acoperea faţa, iar Camelia îl asculta fără să opună nicio rezistenţă. De fapt îi plăcea. Tot ce făcea acel bărbat, prezenţa lui acolo îi făcea plăcere. După nici cinci minute, Camelia se îmbrăcă cu mişcări precipitate şi, însoţită de bărbatul unic, ieşi, îndreptându-se într-o direcţie necunoscută.

Trânti uşa aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Dacă ar fi fost o uşă nobilă ar fi protestat, dar aşa nu făcu decât să pocnească sec, chiar înţelegător. Ştefan se apropie de fotoliu şi se aşeză sfârşit. În numai două zile fu obligat să treacă printr-o experienţă însumând atâtea tensiuni, atâtea speranţe şi dezamăgiri, atâtea sentimente cât nu avusese în întreaga viaţă. Se simţea trădat şi pedepsit – nu merita asta. Privi absent către Carol care torcea pe *energy saving features display*. Fu tentat de un rest de agresivitate să-l trântească de pământ, dar fie nu mai avea putere, fie se trezi dintr-o dată atât de înţelept încât să conştientizeze că nu maşina asta sclifosită era vinovată. În realitate nu era vinovat nimeni. Vinovat de ce anume?

Nu se ştie cum adormi, dar este sigur că un ţârâit enervant îi gâdila insistent scăriţa şi ciocănelele. Se ridică anevoie simţind la baza gâtului o înţepătură puternică – înţepenise. În cameră domnea o linişte suspectă asociată unei luminozităţi reduse care amintea de sala principală a muzeului Antipa, fără dinozaur. Apoi, din nou, ţârâitul acela provenind de pe măsuţa din vestibul. În drum spre telefon reuşi să citească ecranul lui Carol care afişa insinuant pe întreaga sa suprafaţă ora exactă – 4,50 a.m. Se pregătea o nouă zi. Dar care?

Ridică, în sfârşit, telefonul şi mormăi, „alo”. Mai întâi nu vorbi nimeni. Se auzea doar o respiraţie neliniştită şi un omuleţ făcând anevoie faţă unui şuvoi lacrimogen. „Alo”,

repetă Ştefan mai mult din reflex, se pregătea să trântească receptorul. „Ştefan… Ştefan, de ce îţi baţi joc de mine?” Bărbatul se trezi dintr-o dată, de parcă cineva l-ar fi pocnit peste degete, de parcă s-ar fi salvat de la înec, de parcă ar fi scăpat de Carol, de parcă ar fi îngrămădit în stomac dintr-o dată o tonă de cafea. „Camelia?”, întrebă totuşi şi îşi dorea, mai mult ca niciodată, să se înşele. De când părăsise barca în mijlocul lacului şi până acum, reuşi să o ucidă pe femeie, să o îngroape, să-i facă pomenile, se pregătea de deshumarea de şapte ani. Exact ca în filme, era dificil să conversezi cu cineva venind de dincolo. „Te-am aşteptat două ore… s-au legat de mine doi halterofili, un ţigan şi o gaşcă de adolescenţi exibiţionişti… şi am băut 300 de *daiquiri*… credeam că eşti serios… începusem să sper… îmi plăceai… de ce?”, continuă Camelia într-un registru dramatic cu o pronunţată tentă clasică, amintind de şcoala lui Stanislavski, prima promoţie. Ştefan fu gata să aplaude, dar realiză că la mijloc era chiar viaţa sa, iar aceasta se dovedise până în prezent un spectacol prost. În gura Cameliei replicile sunau totuşi bine, ea era un actor credibil, numai viaţa lui era un spectacol care ducea lipsă de actori credibili. Amintirea bărbatului înalt şi frumos, concurentul invincibil îl readuse, însă, cu picioarele pe pământ. „De ce m-ai mai sunat?”, adoptă, aşadar, un ton demn şi distant, „sunt, într-adevăr un *looser* autentic, dar în niciun caz neserios”, continuă puţin degeaba. „De ce nu ai venit?”, concluzionă Camelia, probabil la sfatul Vegăi. Dar Ştefan confundă întrebarea ei cu un nou afront şi închise.

Dintr-o dată dimineaţa deveni târzie. Lumea se înscrisese deja pe traverse şi parcurgea traseele dinainte stabilite şuierând. Ştefan sări direct în paragraful următor.

Camelia primi pocnetul telefonului trântit în furcă ca un pumn în plină figură. În viaţa ei fusese de câteva ori victima unor afronturi, dar unuia de o asemenea intensitate niciodată. Se simţea jignită, aproape violată.

Cine era el să-şi bată joc de ea? Cum îşi permitea un necunoscut să intre în sufletul ei cu cizmele pline de noroi şi să şi le şteargă acolo? Cu ce greşise ea? Era victima vreunui blestem? Mai avea vreun rost să trăiască?

Cel puţin încă o duzină de astfel de întrebări sucite se aşezaseră la rând aşteptând să treacă prin mintea femeii şi ar fi trecut dacă Vega n-ar fi sesizat din timp pericolul. „Este o confuzie!!! Este doar o confuzie!!!”, scrise ea în *times new roman CE*, *size* 12. Camelia citi cu greutate printre lacrimi şi numai pentru că întâmplător aflase despre teoria lui Gogu Constantinescu, într-o revistă pentru femei care nu au ce face. Totuşi starea ei sufletească se angajase pe o pistă bine întreţinută motiv pentru care alunecarea decurgea cu o acceleraţie progresivă, frecare zero. Fură necesare eforturi supramaşiniste din partea Vegăi care, cu ajutorul unor exerciţii învăţate dintr-un curs de yoga pentru copii distrofici, reuşi să materializeze o pereche de mâini (e drept, numai cu câte trei degete fiecare, toate arătătoare) calde, materne. Cu acestea o cuprinse pe femeia tristă în braţe şi, mângâind-o pe păr, începu să-i fredoneze cântecele scurte, mobilizatoare, cu poantă la urmă. La „o brad frumos, o brad fumos”, Camelia încetă să mai plângă; zâmbetul îi reveni pe chip la „draga mea mămică să ştii tare-aş vrea…”, iar la „şi-aveam o pisică miau, miau, miau…” începu să râdă cu poftă. Vega retrase mâinile şi răsuflă uşurată. Apoi spuse, „este o confuzie; trebuie să te gândeşti bine, ceva s-a întâmplat între momentul când v-aţi despărţit şi telefonul de astăzi; ceva care aparent te-a pus într-o lumină defavorabilă; bărbatul acela, Ştefan, a reacţionat la fel ca orice bărbat rănit – un bărbat rănit iubeşte”. Camelia se gândi puţin, nu era în stare de mai mult. „Şi ce să fac? Ce trebuie să fac?”, întrebă ea. „Du-te la el acasă”. „La el acasă?”, strigă Camelia surprinsă şi scuturâ puternic din cap. „Te mai interesează persoana lui?”, continuă Vega şirul întrebărilor persuasive. „Nu

ştiu… totul este atât de confuz în capul meu acum…” „Atunci lasă-mă pe mine să hotărăsc; ştiu cel mai bine ce doreşti. Eu sunt duhul din lampă. Dacă n-aş fi ştiut că el este bărbatul cel mai aproape de ceea ce-ţi trebuie ţie, n-ai fi citit niciodată anunţul matrimonial”. „O adevărată conspiraţie maşinistă”, raţionă la suprafaţă Camelia. Femeia promise că se va mai gândi şi se întinse, epuizată. Adormi pe loc.

Ştefan se gândi dacă nu cumva fusese prea dur. La urma urmei, ea îl sunase. Era o oră neobişnuită, femeia se simţea jignită, ceea ce însemna că nu avea nimic pe suflet care să-i interzică reacţia; poate că totul nu fusese decât un joc al aparenţelor, poate că bărbatul unic era un fel de rudă, sau prieten de care era legată doar platonic, sau în urma unor interese comune. Aceste gânduri îi treceau prin cap clare, erau logice şi se mira că la această oră era capabil să le emită într-un asemenea format. Abia când ultimul îşi consumă existenţa, Ştefan realiză că nu făcuse decât să citească ecranul nesuferitului Carol; Carol era acela care gândea pentru el, lui îi era comod, ce pierdea? Cu toate acestea nu se mai enervă – nu mai avea putere. „Ai fost puţin mârlan”, continuă Carol dar adăugă de data aceasta un ton personal şi dojenitor, „un bărbat adevărat nu trânteşte telefonul în nasul unei femei, oricât de îndreptăţit ar fi acesta; pentru aceasta mă gândesc la o pedeapsă, ceva care să te reabiliteze în ochii mei”. „Prostii”, spuse Ştefan, dar o uşoară tentă rubinie se cocoţa pe obrajii săi păroşi. „Ţi-e ruşine…”, vorbi pentru sine calculatorul, „asta înseamnă că nu este totul pierdut… ştii ceva, Ştefan?”, îi spuse, „n-ar fi o idee proastă dacă ai merge la ea acasă şi ţi-ai cere scuze”. „Nu ştiu unde stă”, îi răspunse acesta sec. „Îţi spun eu”, îi replică maşina. „Poate că nu este acasă”, mai încercă o dată Ştefan, ceva mai scos din sărite. „Este”, îl asigură Carol, „nu are rost să te codeşti. Camelia este femeia ta, ia-ţi destinul în braţe”, îşi înăspri Carol tonul pe fondul opusului Jesus Christ

Superstar care nu mai lăsa loc nici unei replici. „Când?” „După ce tragi un pui de somn, arăţi ca dracu’!” Ştefan căzu pe gânduri, fără zgomot, ca pe o pernă de aer. Îl privi pe Carol lung, cu o privire care nu prevestea nimic bun. „Ştii ceva, amice?”, tastă, „adevăratele prietenii se trădează”. „Ce vrei să spui?”, reacţionă calculatorul, vizualizând impacientat scena ghilotinării unui purcel de lapte. Dar Ştefan se întinse şi adormi instantaneu. Lăsă doar vederii un zâmbet secret, satisfăcut, la care Carol se holbă îndelung.

Somnul fu de data aceasta odihnitor. Ştefan se ridică în fund şi privi critic prin preajmă. Era limpede şi raţiona cu viteză. Autostrada minţii era liberă iar gândurile rulau nestingherite în ambele sensuri, mai ales cele care soseau. Cele care plecau aveau unele probleme cu combustia, motiv pentru care staţiile de depanare făceau faţă cu greu. Se spune că aşa iau naştere marile idei filosofice, dar n-a verificat nimeni.

Prin boxele lui Carol curgeau lin sunetele unui cântecel patriotic, în care nişte batalioane traversau nişte munţi pentru a participa la luptă. Pe ecran puteau fi văzute, în contrapartidă, formele superbe ale ultimului *playmate* al lunii în State (asta însemna că undeva în circuitele lui se instalase o stare de inconfort). Micile imperfecţiuni ale femeii erau lesne acoperite de calităţi, dintre care aceea în care femeia reuşea să călărească o bicicletă fără şa le depăşea pe toate; şi marşul deveni brusc interesant şi aluziv. Ştefan îşi trecu mâna prin faţa ochilor şi realitatea ocupă din nou spaţiul modest al încăperii. Se ridică din pat şi consultă ceasul de pe perete. Era ora 7 seara. Îşi aminti de Camelia şi siguranţa lui se transformă într-o simplă figură de stil. De altfel, împrumutată unui autor anonim de texte scurte, nu reuşi decât să-l încarce cu un nou eşec. Să trecem peste asta.

Carol îşi încheie programul artistic cu un poem de Liviu Ioan Stoiciu, recitat cu vocea Rodicăi Draghincescu,

peltică. Apoi repetă comunicatul, „Mergi la Camelia şi cere-ţi scuze”. La prima vedere părea simplu. De aceea nu gândi mai departe.

Coborî din autobuz odată cu lăsarea serii. Când uşile se deschiseră, soarele mai lăsase la vedere doar un arc de cerc foarte îngust, în jur de 2 – 3 grade. Când atinse prima treaptă, soarele dispăru cu totul; la a doua pe cerul gri se îngrămădi un grup de steluţe nonconformiste, iar când puse piciorul pe mozaicul trotuarului toate găinile se pregăteau de culcare, cu excepţia celor ambalate din timp şi păstrate la rece.

În faţă se ridicau semeţe trei blocuri turn. Observă că numai unul se afla la mijloc. În acela locuia Camelia. Se opri în faţa uşii blocului şi schiţă câteva vocalize. Cele din la minor păreau cele mai reuşite pentru că erau singurele care confereau vocii o nuanţă patetică cu mici variaţii cinice. Urma partea cea mai dificilă, mişcarea trupului. Se lăsă mai întâi într-un genunchi, apoi în celălalt, în amândouă şi, în cele din urmă, în niciunul, poziţie în care reuşi să rămână preţ de câteva zeci de secunde. În cădere îşi aminti că în orice tentativă oratorică poziţia mâinilor era de o importanţă capitală şi avu timp să şi le pună sub fund; căzu pe ele fără să icnească. „Camelia, te rog frumos să mă ierţi”, spuse vorbind imaginii ivite dincolo de oglinda uşii de la intrare. „Am fost un dobitoc”, continuă. La 10 ani de la revoluţia din România. „Hai să ne împăcăm”, conchise, moment în care grupurile de locatari atârnaţi de balcoane începură să bată din palme. Din când în când câte un bravo produs de un glas baritonal, ba chiar şi un buchet de flori, e drept, ceva mai ofilit, provenind de la o înmormântare recentă. Pe garda din panglică albă scria: „Nu te voi uita niciodată Gigi. A ta iubită colegă Eleonora”. Lipsea doar Camelia, locuia pe cealaltă parte. Ştefan le mulţumi tuturor cu un gest afectat şi intră.

Camelia se trezi buimacă. Privi în jur fără să recunoască ceva. Prima reacţie fu una de teamă. „Unde mă aflu?”, se

întrebă cu glas tare. „La morgă, la disecţie au uitat să-ţi scoată creierul”, răspunse o voce masculină care îi amintea dureros de Fraţii Max. Sări din pat şi ar fi ajuns fără probleme la fereastră (era deschisă) dacă n-ar fi stopat-o inscripţia de pe ecranul calculatorului – *Make Love not War*, pe un fond oranj, fără LSD. Execută cu greutate un *looping* asociat cu un picaj strâns şi ateriză forţat pe scaun. „Vega?”, întrebă temător cu degetele mâinii drepte. „Da”, răspunse unul dintre fraţi. Ceva nu era în regulă. Vega nu făcea niciodată astfel de farse. „Cine eşti?”, reveni cu curaj. Pentru mai multă siguranţă, după ce se repezi până în bucătărie şi se înarmă cu un cuţit zimţat. „Carol, Pentium iii, mmx 233, creier semiuman, de origine asiatică”. „Şi ce cauţi la mine? Unde e Vega?”, se răţoi Camelia, aşa cum numai ea ştia să se răţoiască. Din fericire. „Aici sunt”, se auzi glasul Vegăi care avea o dulceaţă suspectă. „Unde ai fost?”, continuă Camelia. „Prea multe întrebări din partea unei persoane care nu şi-a însuşit arta de a le răspunde”, filosofă răutăcios Vega şi îşi întări cuvintele cu proiecţia în 3D a unei funcţii matematice. Asimptotele erau de-a dreptul oribile. „Asta-i chiar bună!”, se enervă instantaneu Camelia, ocazie cu care trase un bobârnac nemilos boxei din dreapta. Abia după 10 minute răspunse Carol. „Vega m-a împuternicit să-ţi spun că nu este supărată pe tine, dar îţi înţelege surescitarea şi a hotărât să te lase în pace pentru o vreme. Nimic nu este pentru ea mai presus decât prietenia şi nu vrea să o vadă distrusă dintr-un moft cu un substrat erotic. Voi oamenii – aceasta este reflecţia mea exclusivă – vă pierdeţi prea multă vreme cu amănunte. Faptul că vedeţi, mirosiţi, palpaţi constituie un handicap pentru voi. Sufletul vostru a devenit un fel de sclav al senzaţiilor, rătăcit printr-un fizic care nu reprezintă decât risipă. Dacă aş avea putere, dacă aş fi Dumnezeu, v-aş dezintegra în cele mai mici elemente ale materiei şi aş lăsa liber doar sufletul. Cred că, atunci, aţi semăna al dracului

cu mine”. Carol produse un râs scurt, sănătos, de ţăran răzeş de după domnia lui Ştefan cel Mare. „Grăbeşte-te, în curând cineva îţi va bate la uşă”, încheie şi dispăru în spatele unei perdele virtuale de fum din care cu greu puteau fi văzute frânturi din „Basic Instinct”, cadrul cu interogatoriul.

Cineva bătu la uşă. Camelia oscila între a-şi trage repede pe ea o cămaşă, a-i răspunde cu răutate maşinii şi a deschide. Deschise uşa şi dezvălui bărbatului confuz de dincolo cea mai frumoasă pereche de sâni din câte îi fuseseră date să privească vreodată. Ştefan încercă pe loc să bâguie ceva, dar nu reuşi decât să o ia în braţe şi să o strângă tare.

— Bună seara Camelia, spuse după jumătate de oră, mă gândeam să te invit la un pahar de *daiquiri*. Erau amândoi întinşi pe pat, dezbrăcaţi şi uzi. „Am venit să-mi cer scuze; cred că am fost puţin cam reactiv…”, continuă, învelindu-i delicat picioarele. Ea râse cu poftă şi îi aminti că în câteva minute consumaseră deja o experienţă majoră care nu reclama o politeţe exagerată. Ştefan o privi. Cu adevărat, aceasta se întâmpla pentru prima oară. Culoarea ochilor îi amintea de verdele păşunilor de la ţară, acolo unde îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei. Turma de gâşte cu care ieşea în fiecare zi de vacanţă la păscut, inclusiv aceea în care una dintre păsări fu călcată de un tractor, incident încheiat abia seara cu o bătaie soft de la tata. Amintirea aceasta îl enervă brusc, dar avu puterea să treacă peste ea.

— Şi acum ce facem? întrebă amuzată Camelia, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

— Am venit să lămurim o problemă, răspunse Ştefan marţial şi părul de pe piept deveni dintr-o dată aspru şi creţ. Camelia sesiză schimbarea şi îşi retrase mâna la timp.

— Trebuie să recunosc că dai dovadă de o abilitate remarcabilă, reveni ea uşor sarcastică şi îşi întări replica

cu un genunchi ridicat la perete dezvăluind aparent din neglijenţă o porţiune importantă din muntele Afroditei. Ştefan sesiză forţa atacului şi contraatacă ucigător.

— Era un bărbat frumos; l-am admirat eu însumi. Genunchiul femeii căzu de la sine. Asta era deci, bărbatul. Mintea Cameliei încercă să furnizeze un răspuns pe măsură dar fără succes – lovitura fusese prea puternică. Ştia că orice explicaţie era din start supusă neîncrederii; în momentul acela nevinovăţia ei nu făcea nici doi bani.

— M-ai prins, spuse atunci supusă. Aşadar acesta era finalul unei poveşti de dragoste care nici nu începuse. Ştefan savură victoria, dar numai pentru câteva clipe pentru că ajunse la concluzia că nu făcu decât să complice lucrurile. Acum ea trebuia să dea explicaţii, urma să dezvăluie anumite aspecte neplăcute ale existenţei ei, lucruri pe care el nu le-ar putea ierta, un eşec se căsca mare la orizont şi mirosea urât.

— Poate că nu trebuia să vin acolo, recunoscu Ştefan, dar nici nu pot să cred că ne-am fi consolidat o relaţie pe o minciună. Camelia se ridică în picioare şi începu să măsoare camera de-a lungul şi de-a latul (laturile era egale). Ştefan o lăsă să-şi adune gândurile, mai exista o şansă. Se apropie de calculator,

— Tu eşti Vega? tastă plat. Maşina aşteptă câteva secunde, apoi afişă preţul cărnii de porc la bursa din Chicago, seara. Carol! Ce cauţi tu aici? „Ca întotdeauna sunt acolo unde e nevoie de mine”, îi răspunse acesta cu vocea lui Telly Savalas, alias Kojack. „Dar nu am nevoie de tine”. „Ba ai nevoie”. „Ba n-am!” „Ştefan, sunt uimit câte complicaţii poate naşte o simplă întâlnire între un bărbat şi femeie. Nu o cunoşti decât de câteva zile, nici nu aţi apucat să consfinţiţi un cod al existenţei comune, nu aveţi nicio obligaţie unul faţă de celălalt şi totuşi, înainte de toate, pretinzi. Chiar nu ţi-e ruşine?”. Carol nu fusese niciodată atât de crud, lucru care pe Ştefan îl descumpăni. Dacă şi Carol… „N-ai cuvinte, aşa?”, continuă maşina cu

un upercut care îi umplu bărbatului gura cu un gust amar. Tastă totuşi, „Sunt lucruri pe care voi, sârmuliţele, pur şi simplu nu le puteţi pricepe; n-am pretins nimic acestei femei, dar faptul că acceptă să se întâlnească cu mine, prezumă o anumită atitudine pe care, se pare, a evitat să o adopte”. „Te-ai făcut de râs”, îi azvârli Carol în nas, „şi ştii de ce? ştii de ce?” Bărbatul nu răspunse. „Gagiul e *gay*”.

Camelia se opri şi privea schimbul de replici. La ultima aşează palma mâinii stângi pe umărul lui Ştefan.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă acesta încet; atât de încet încât întrebarea fu confundată cu un icnet patetic.

Într-o seară târzie, o pereche ciudată putea fi văzută străbătând cu repeziciune strada Isaccei. Ea mergea în faţă, iar el o urma în tăcere. Amândoi cărau cu greutate doua genţi imense din interiorul cărora, o ureche atentă, putea distinge anumite sunete, neobişnuite. Ajunşi în faţa unei uşi negre, urâte, cei doi lăsară genţile jos şi sunară. Deasupra uşii se distingea confuz chenarul unei firme – Internet Caffe, la Gicu. Mult timp după aceasta, uşa fu crăpată cu precauţie şi o voce cavernoasă, întrebă, „cine e?” „Noi”, se auziră două voci la unison, „le-am adus”. Uşa se deschise ceva mai mult, „intraţi; repede!” Cei doi intrară. Încăperea era întunecoasă, şi plină de fum. Chipul gazdei nu putea fi distins cu precizie. „Să văd marfa”, spuse chipul indefinit şi cei doi deschiseră genţile lăsând libere vederii câteva obiecte cu o utilitate incertă. „Cât?”, întrebă mai apoi. Bărbatul spuse, „o nimica toată; doar posibilitatea de a le putea revedea… câteodată”. „Oricând”, conchise vocea, „puteţi veni chiar de mâine” „Să aveţi grijă de ele”, vorbi şi femeia, dar nu obţinu decât un hohot de râs aruncat direct în faţă. „Gunoaiele nu sunt treaba unei femei aşa de frumoase”. „Vega şi Carol nu sunt nişte gunoaie”, se enervă femeia, dar următoarea replică o linişti subit, „Oamenii normali nu aruncă lucrurile folositoare”.

Cei doi mai rămaseră puţin, până când, într-un elan de

curtoazie, gazda consimţi să instaleze pe loc cele două obiecte. Apoi plecară. Dincolo de tristeţea evidentă se putea citi pe feţele lor o imensă uşurare, ca atunci când descoperi o nouă viaţă. Sau că poţi fi fericit. Sau că nu poţi.

Afară se porni o ploaie deasă iar strada se umplu brusc de copaci tropicali. Palele unor elicoptere se auzeau tot mai aproape. Câţiva vietnamezi ieşeau pentru a fi mitraliaţi dintr-o clădire a cărei firmă îşi schimba conţinutul din zece în zece secunde. Ultimul pe care cei doi reuşiră să-l vadă era o adevărată capodoperă *happening* – o oglindă spărgându-se în milioane de cioburi. Numai al patrulea se făcea că atingea pământul. După care murea.

Piano Man

Roman

Numele meu *a fost* Ştefan. Asta numai pentru că trebuia să încep de undeva. Pentru că altfel v-aş fi sps că *sunt* un invalid nenorocit care trebuie să moară. Toţi murim, dar câţi cunosc? Mi-a dat cinci zile. Atât a spus doctorul, „cinci zile, cel mult”. Cu toată puterea cuvântului său mi-a spus. Plus târfa asta care toată dimineaţa mi-a plâns pe umăr.

Exact pe cel pe care nu-l mai simt. Aşa cum nu mai simt picioarele, spatele, curul, toate, mai puţin mâna dreaptă. Cu care mâzgălesc foile astea. Şi capul. Sunt un invalid şi jumătate aşa cum aş glumi dacă nu ar fi vorba de propria mea persoană. Pe umărul căreia târfa asta plânge de dimineaţă. La un moment dat mi s-a părut că detectez şi un bocet. I-am spus, „auzi dragă, să nu-ţi aud guriţa, altfel ai terminat-o cu mine, m-ai înţeles!?!” Femeie; boceşte întruna. A trebuit să-i arunc pixul direct între ochi ca să o fac să tacă. Paradoxal, exact atunci când ar fi trebuit să plângă – o lovisem ca lumea – a tăcut. A tăcut şi a plecat. „Mă duc să-ţi fac un ceai; doctorul spune că îţi face bine”. Am început să râd. Cum pot înghiţi unii toată vrăjeala asta de doi bani pe care o aruncă orice medic de spital

orăşenesc. Mai întâi îţi spune că mai ai cinci zile şi mai încolo ţi-o trage, „ceai de plante, îţi face bine”. Morţii mamii lui de bine! Sau poate că are dreptate, cât eşti în viaţă, trebuie să fii mereu dispus să-ţi faci un bine. Sau să accepţi să ţi-l facă cineva. Numai că nu e cazul meu. Mie nimeni nu are dreptul să-mi facă bine; cu atât mai puţin eu însumi. Trebuie să mă vedeţi ca să vă daţi seama că nu exagerez.

Arăt ca dracu’. Ca o sperietoare uitată pe câmp, multă vreme după ce cultura a fost strânsă şi depozitată. Ăsta sunt eu, o sperietoare uitată pe câmp, după ce roadele le-au strâns de mult, alţii.

M-au adus aseară. Doctorul mi-a strâns mâna şi – la dracu’! — am simţit o undă de compasiune. Sau cam aşa ceva. I-am spus, „doctore, după ce mă îngroapă ăştia şi dacă te ţine buzunarul, nu uita să-mi aduci la mormânt nişte flori; eu am să stau pe cruce şi am să privesc, poate îţi dau şi o salutare”. Mi-a zis că va veni negreşit, dar că speră ca asta să nu se întâmple prea curând. Minciuni de doctor. Dacă toţi muribunzii i-ar cere doctorului chestia asta, ar trebui să-şi ia o normă, două de popă. Şi apoi, îl doare în cur de morţile noastre. Am scris ale noastre… da, am scris bine; eu sunt deja ceea ce se numeşte muribund. Eu *am fost* Ştefan. Va trebui să încep să mă obişnuiesc cu ideea. Uite am să scriu de zece ori, sunt muribund. Deci: sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund, sunt muribund. Nu m-am obişnuit cu ideea.

Cum mi-a venit ideea de a scrie într-un jurnal… Când eram în liceu, aveam un coleg – colegul meu de bancă Costel – pe care toţi îl strigam Kermit, semăna bine cu broasca aia; ţinea un jurnal. În fiecare noapte, când tot căminul se cufunda în somn, Kermit ieşea din dormitor, intra în W.C., se aşeza pe tron şi scria. A reuşit să ne păcălească broasca asta timp de doi ani. Mai întâi am

crezut că are vreo iubită la etajul de dedesubt; apoi am crezut că era labagiu. Adică, un labagiu mai mare decât oricare dintre noi, odată ce în loc să şi-o tragă scurt sub pătură, se deranja tocmai la W.C. L-am prins chiar eu. L-am lăsat să se ducă, apoi am ieşit după el, am intrat uşor în cabina vecină, m-am căţărat pe tron şi… Kermit mâzgălea un caiet. Din când în când se scărpina în cap, probabil se gândea la ceva anume, după care scria repede. L-am auzit chiar gemând de vreo două trei ori. Ceva îl durea.

A doua zi la prânz l-am obligat să ne arate tuturor ce scria el în jurnal. Îi venea greu. Şi a început să plângă. Până la urmă s-a lăsat convins şi ne-a citit. Kermit era îndrăgostit. N-am reţinut mare lucru, cred că o propoziţie, nu ştiu de ce. Zicea Kermit „pe mine nu mă iubeşte nimeni pentru că semăn cu un broscoi; poate că ar trebui să mă sinucid”. Am râs până la leşin. Cine a mai văzut o broască să se sinucidă? Până la urmă tot noi, în ultimul an. Kermit, într-adevăr, s-a sinucis. Lăsase o scrisoare lungă, pe care am găsit-o la el sub pernă abia după ce l-au îngropat. Îşi luase viaţa pentru că profesorul de fizică avea de gând să-l pice la bac. Iar visul lui Costel era acela de a intra la facultate, la aviaţie. De ce îmi aduc eu aminte despre Kermit la ora asta? Numai pentru că scria jurnal?

Nu ştiu de ce scriu. Poate pentru că mă bucur pentru mâna mea dreaptă. Pentru funcţionalitatea ei. Un motiv mai stupid nu există. Este, totuşi, singura care poate face ceva. Şi face. Când i-am spus târfei să-mi aducă hârtie şi pix, a înlemnit. „Ce-ţi trebuie?”, m-a întrebat cu precauţie, ştia că fac urât, mai ales de când… Nu m-am ascuns niciodată de ea. Nici atunci când am înşelat-o cu Cristina. Ea m-a întrebat unde am umblat două zile şi două nopţi încheiate, iar eu i-am răspuns „M-am culcat cu Cristina; alte întrebări?” Nu se supăra numai pentru atâta lucru. Încă de când ne-am luat am avertizat-o „draga mea, sunt om de familie, aduc banul în casă, mă ocup de treburile casei, dar dacă-mi pică vreo bucăţică, n-o iert”. A fost de

acord. „Poate facem şi copii”. Cu asta nu a fost. Mă întreb dacă avea de ales.

„Vreau să ţin un jurnal. Mai am câteva zile de trăit, vreau să ştie mama cum”. E adevărat, cui îi pasă, dar dacă tot am dreptul la atât de puţine iluzii de ce să nu abuzez. Şi mi-a adus. I-am spus, „după ce crăp, i le dai lu’ mama”. Oricum, orice aş face, mama apreciază. Şi mă ia în serios. Sunt încă la vârsta când oamenii îşi mai pot impresiona mamele. Am doar 31.

M-am îmbolnăvit la doi ani după ce am terminat facultatea. Lucram la o firmă de succes, aveam toate şansele ca să urc rapid în ierarhie. Eram loial, munceam pe brânci, tocmai îmi cumpărasem casa, aveam o soţie tânără, mulţi spun că şi frumoasă. Nu-mi lipsea decât un destin mai ca lumea. Boala mi l-a aranjat aşa cum trebuie. Ceva cu limfa, nu mai ştiu. Tot ce ştiam era că trebuie să urmez tratamente peste tratamente, convenţionale şi neconvenţionale. S-a dovedit că degeaba. Cinci ani prin spitale şi sanatorii şi în curând la groapă. Ce simple sunt uneori lucrurile. Şi cum mă mai mir eu încă de ele. Pentru că, trebuie să o scriu şi pe asta, deşi mare plăcere nu îmi face, cred că nici nu-mi prea pasă, în aceşti cinci ani am reuşit să devin un animal perfect. Un lucru cert – dacă vrei să transformi un om într-un dobitoc, internează-l. Dar nu la nebuni (de acolo rezultă plante), ci la orice spital, indiferent de afecţiune. Într-un salon de spital – a fost primul lucru pe care l-am aflat – dispare orice urmă de umanitate. Faptul că toţi sunt schilozi ori le lipseşte câte un organ, face din ei nişte răutăţi. Cretini. Atunci când m-au internat prima oară, am locuit într-un salon în care se înghesuiau doisprezece inşi. Pentru numai opt paturi. Pentru că nu aveam dureri, pentru că eram tânăr şi pentru că nu mai aveam suficienţi bani, a trebuit să coabitez în acelaşi pat cu un bătrân. Avea probleme cu prostata. Motiv pentru care mirosea groaznic a urină. Mai ales când sora medicală uita să mai vină iar moşul încerca să mai schimbe

partea. Este drept nu am avut parte de acest calvar decât două zile, pentru că boşorogul a murit. L-au luat cu pătura l-au trântit pe o targă cu rotile şi l-au aruncat la morgă. De unde nu l-a luat nimeni pentru că nu avea cine. Şi a ajuns la groapa comună.

Apoi, nu a mai fost adus nimeni lângă mine. Ar fi trebuit să fiţi acolo să vedeţi cu câtă invidie eram urmărit de ceilalţi văzându-mă cum mă lăfăi de unul singur în pat.

Primul lucru pe care îl înveţi în spital este să fii cât mai vulgar. În mica junglă – e drept, pasivă, dar la fel de crudă – cu înfăţişarea unui salon de refacere, trebuie să ştii să te aperi. Iar cel mai greu lucru este să te aperi în faţa unui duşman care nu-ţi poate niciun rău. În spital toţi bolnavii sunt duşmani. Cu cât sunt mai suferinzi, cu atât devin mai periculoşi. Să te baţi fără să pricinuieşti nicio rană, să cari la lovituri fără să atingi pe nimeni, să provoci şi să-ţi fie provocată suferinţa – gratuit, absolut gratuit. E un fel de război în care mai întâi se moare şi abia apoi se dau ordinele de atac. Pentru că toţi combatanţii sunt deja terminaţi. Şi cu toate acestea, niciunul nu cedează. Este mai degrabă – şi abia acum încep să realizez – o înfruntare surdă nu cu ceilalţi vecini de salon ci cu viaţa, cea care, exact ca o curvă, te trădează. Dar cum poţi înfrunta viaţa? Unul bolnav de cancer, spre exemplu, folosea foarte des, expresia „pula mea”. Pe care o rostea întotdeauna răstit. „Ştefane-n pula mea”, striga câteodată la mine, „dă în pula mea muzica aia mai încet, în pula mea; nu mai poate omul să doarmă-n pula mea”. A murit destul de curând; mi se face dor uneori de *pula* lui. Şi ştiţi de ce îi plăcea să spună asta? Pentru că boala îl făcuse impotent. Fiindcă organele lui genitale nu mai funcţionau, organismul îi furnizase creierului, lipsit de orice cenzură, informaţia, „pula mea”. Mulţi bolnavi folosesc adeseori în momentele lor de defulare (foarte dese) aluzii la organele ori aparatele care nu mai funcţionează. Desigur, şi eu.

Nu am fost atât de naiv încât să roşesc atunci când

cineva înjura lângă mine, dar, atunci când eram sănătos, evitam cuvintele grele; pur şi simplu ne le puteam comite. S-ar fi putut spune că eram un individ educat; lăsam o excelentă impresie. Nimic nu lăsam să treacă; nimic din zona mea obscură nu reuşea să răzbată până la lumină, până acolo unde oricărui chior i-ar fi sărit în ochi faptul că eu sunt, de fapt, altul. Până şi eu credeam că sunt un produs reuşit. Respiram câteodată uşurat, sincer fericit la gândul că în comparaţie cu mine, ceilalţi, mulţi alţii, sunt adevăraţii depozitari ai mizeriei ce se întinde îndeobşte în sufletul unui om.

Mama obişnuia să mă ofere drept exemplu rudelor mai mult sau mai puţin apropiate, succesul meu social figura în deschiderea fiecărei mese, în locul rugăciunilor, iar tata, atunci când reuşea să fie treaz, îmi cerea bani, ceea ce însemna foarte mult în răceala care caracteriza relaţiile noastre. Dar cine ştie, poate că viciul lui era suficient de puternic, sau poate că el era suficient de slab, iar eu nu eram decât puşculiţa miraculoasă din care putea să-şi tragă uneori bani, pentru vreo pizdă îndelung râvnită, sau pentru un pahar două. Tată, te felicit pentru moartea ta. Măcar pentru faptul că nu trebuie să-ţi mai miros picioarele. Debut de jurnal reuşit.

Şi totuşi echilibrul acesta s-a rupt. În numai câteva zile, după nişte analize de rutină. Începusem să am nişte ameţeli ciudate, mai ales seara. Crezusem că totul se datora muncii căreia îi dedicam aproape toată ziua, dar persistenţa acestora m-a îndemnat spre cabinetul doctorului. Nu mai ştiu diagnosticul, de fapt nu l-am ştiut niciodată, reţin doar faţa îngrijorată a individului care mă testase, lacrimile târfei şi goana precipitată a mamei mele după medicamente aproape imposibil de găsit.

M-au internat imediat. Spitalul Municipal, camera 203. Acolo, în camera 203, mi-am lepădat întreaga educaţie, acolo mi-am ucis imaginea, acolo am început să mor *eu*. N-am regretat asta niciodată. Şi nimeni altcineva.

Am luat o pauză de zece minute. Între timp am băut un ceai. Târfa asta face un ceai al dracului de bun. Pune mai întâi miere de albine, apoi o felie groasă de lămâie pe care o striveşte cu linguriţa chiar în preparatul apicol, toarnă apa fierbinte şi le amestecă. Iese un ceai… De astăzi mi-am propus să mă alint. Dacă tot mai am puţin de trăit măcar s-o fac boiereşte. Aşa că am pus-o să-mi ducă cana la gură, să-mi dea să sorb, puţin câte puţin, să mă şteargă pe buze, pe cămaşă, să-mi mai dea să sorb, până am terminat cana. Apoi am înjurat-o. O femeie adevărată este aceea care te face tot timpul să o înjuri. Târfa asta este o astfel de femeie. Poate şi pentru că mi-e ciudă. Arată încă bine, nu are riduri, nu are copii şi, până la urmă, nu are de ce să fie atât de îngrijorată. Are suficient timp ca să-şi refacă viaţa. Ei bine chestia asta mă scoate din minţi. Îmi trece uneori prin cap ideea că dacă eu sufăr atunci trebuie şi ea să sufere la fel ca mine. Dacă eu sunt pe moarte, atunci şi ea trebuie să-şi ia catrafusele şi să vină cu mine. Ca în Egiptul antic. Numai că nu pot să o oblig să facă aşa ceva. Nu am puterea. Şi o înjur. De fiecare dată. Mă întreb totuşi de ce nu mă evită. Este posibil să îşi bată joc de mine. Ştie că turbez văzând-o fâţâindu-şi curul prin preajmă – de la o vreme observ că poartă numai fuste mini; am întrebat-o într-o zi, la spital, când a venit în vizită, i-am spus „ce pizda mă-tii vii, dragă, cu fustele astea aşa scurte? Se uită ăştia la tine ca la o curvă”; mi-a răspuns că aşa se poartă şi că medicii sunt mult mai atenţi cu mine de când se îmbracă aşa; cred că se culcă cu unul dintre ei; ei bine, chestia asta nu mă doare – cum îşi distribuie tinereţea şi sănătatea prin areal. Târfa de nevastă-mea.

M-a întrebat dacă scriu şi despre ea. I-am spus că atâta timp cât îmi stă suficient de multă vreme prin preajmă, nu am cum să o evit. E curioasă. Ştiu bine că e curioasă. Vrea să ştie ce scriu despre ea, ce amintire sunt pregătit să-mi fixez pe creier pentru ultimul drum. Îşi face iluzii. Ca orice femeie. Cum o să scriu frumos despre ea când mai are de

trăit atâta, când mulţi ani de acum încolo o să-şi împartă viaţa şi patul cu altul? Sau cu alţii, aşa cum fac toate femeile care au trecut o dată prin căsătorie. Printr-o căsătorie cu unul ca mine, evident. Cum să-i dedic gânduri memorabile (memorabile pentru cine?) când fiecare ceas petrecut în preajma ei este un adevărat chin? M-aş simţi mai bine în preajma morţii dacă nu cumva chiar asta mi se întâmplă acum. Nu, draga mea soţie, n-am să scriu nimic frumos despre tine. Ba dimpotrivă, îţi doresc ca tot ce vei citi după moartea mea să te facă să mă urăşti. Să mă urăşti atât de mult încât să nu mai treci niciodată pe la mormântul meu, să pleci din oraş, ba chiar şi din ţară şi să te arunci în braţele oricărui bărbat care ţi-o va cere, numai ca să-mi faci mie în ciudă. Aşa cum îţi fac eu acum dedicându-ţi exclusiv câteva rânduri, pe care te blestem să le ţii minte. Şi le vei reţine, pentru că fiecare cuvânt pe care-l scriu este încărcat cu venin, pentru că fiecare frază te conţine şi asta mă umple de invidie şi de draci. Nu puteai să mori tu? Să stai tu în scaunul ăsta incomod, să scrii tu jurnale, sau să croşetezi pentru vreo casă de copii aşa cum făcea proasta aia de la televizor. Auzi tâmpenie, să ştii că mori şi să croşetezi pentru nişte secături care mai târziu se vor pişa pe crucea ta. Şi îţi făceam eu ceaiuri, ţi le turnam pe gură ba, cu asentimentul tău şi chiar şi fără, te ajutam să crăpi mai repede. Ai să citeşti şi ai să te minunezi. Ce rău îmi pare că nu pot fi de faţă ca să-ţi văd mutra aia simpatică căzând pe jos, pe acolo pe unde se tot pişă câinele ăla de care te rog să scapi şi tu nu vrei, să te văd urlând de nervi şi trântind cu foile de masă, de poza mea cu tine la mare, de patul nostru comun în care ne-am futut şi ne-am răsfutut, de patul în care ţi-ai împletit chiuretajele precum puloverele şi în care ai refuzat să-mi faci un copil, regret atât de mult chestia asta încât nici nu-mi mai vine să mor.

Se spune că în faţa morţii, omului îi revin în minte secvenţe ale trecutului, toate amintirile mai mult sau mai

puţin impresionante; le retrăieşte ca şi cum s-ar întâmpla tocmai în acele clipe. Şi eu îmi amintesc tot felul de lucruri, mai mult ca niciodată, dar asta numai pentru că nu am ce face. Sau poate că toţi morţii îşi amintesc doar pentru că nu mai au ce face. Ce poţi să mai faci atunci, în pat, cu o lumânare la cap, cu două trei rude bocind cică discret dar căutându-te şi-n cur după ceva bani sau bijuterii. Cât de bine ştiu. Când a murit bunica din partea tatălui (singura pe care naşterea mea a găsit-o în viaţă), pe la patul ei s-a iscat o bătălie în toată regula. Pentru că bunica a fost în tinereţe o femeie bogată, una care a rămas aşa până la capăt. Ce nu ştiau boii ăia era faptul că bunica avea un suflet cu adevărat bogat, iar toate bijuteriile pe care le adunase de-a lungul vieţii păleau, deveneau pe lângă el tablă ruginită. N-au ştiut niciodată ce rudă au avut. Boii! Veneau umăr lângă umăr, cu lumânările aprinse, cu câte o lacrimă stoarsă cu de-a sila pe obraz. Parcă-i văd înghesuindu-se la pat, vorbindu-i încetişor abia stăpânindu-şi însă urletele, lacome de avere, strângându-i mâna de bun rămas… nu ştiau că de fapt ei pleacă, că ei urmau să se ducă dracului odată cu toată familia, cu banii lor cu tot, cu ipocrizia lor, cu stupiditatea lor, cu mine. Până şi cu mine. După ce au băgat-o în pământ nici n-au mai apucat să pună pomana; s-au aruncat toţi ca nişte hiene asupra camerei în care locuise. I-au răsturnat patul, i-au violat cufărul, i-au rupt toate hainele, i-au terfelit amintirea într-atât încât popa a refuzat de atunci să mai oficieze vreo slujbă familiei. Aurul l-au găsit pus într-un loc la vedere – în cutia pe care scria „piper”. Eram de faţă. Abia intrasem la liceu. Au început să se certe, să arunce cu bijuteriile şi cu monezile vechi, într-un circ care pe mine m-a făcut să râd. Doamne, ce-am mai râs. Râdeam cu toată disperarea de care eram capabil la vârsta aia de paisprezece ani. Şi eram disperat, nu glumă, odată ce eram singurul care o iubise pe bătrână. Ştia. Sunt convins, deşi nu mi-a arătat-o niciodată. Bătrânii nu-şi arată

niciodată sentimentele celor mai tineri. La ce bun? Dar ce dovadă de iubire mai puternică decât faptul că nu mi-a lăsat nimic deşi eram singurul nepot. La trei unchi şi două mătuşi. Aurul urâţeşte oamenii; bunica m-a iubit. Am râs până m-am căcat pe mine. Le-am spus, „mă uit la voi şi îmi vine să mă cac pe mine; asta nu vă spune nimic?” Nici nu m-au băgat în seamă. Pe mine nu m-a băgat niciodată cineva în seamă.

Abia acum observ că afară este o dimineaţă frumoasă. Pot să văd plopii de la Regia Autonomă, un colţ din balconul vecinilor de la scara C, pe care habar nu am cum îi cheamă, sunt noi, oricum crapă şi ăştia, apoi cerul, deschis, albastru. De câte ori privesc pe geam mă calmez. Iar eu sunt nervos. Esenţa dracilor picurată în trupul defect al unui singur umanoid, ăsta e Ştefan care nu priveşte pe fereastră. Să păstrez convenţia – *a fost* Ştefan. Natura are în ea ceva anesteziant probabil, nu-mi dau seama ce. Când mă vor apuca durerile – îmi închipui că la un moment dat trebuie să mă apuce nişte dureri ceva, trebuie să simt că mor; ar fi culmea să mor aşa, ca prostul, fără puţin chin, fără niţel teatru tragic, fără să mă scap pe mine şi să vină târfa şi să mă şteargă deşi, sunt aproape sigur, nici nu o să se atingă de mine, este genul de femeie care înţelege foarte bine că trebuie să mori dacă trebuie să mori, nimic spectaculos, nimic unic, aşa încât ştersul la cur să nu mai merite efortul ei delicat; măcar din punctul ăsta de vedere am un mare noroc că trăieşte mama – o s-o rog să mă întoarcă cu faţa la geam; să văd cerul, poate şi câteva păsări, de regulă ciori, dar mă voi mulţumi şi cu alea, să văd colţul balconului de la scara vecină, să simt că în aer există ceva, aşa ca în piesa aia care-mi plăcea mie în adolescenţă, „Something in the Air”, să privesc aşa pierdut prin amestecul ăla natural de zgomote şi culori, eventual să fie şi seară, ca să văd apusul, cum se duce soarele, cum mă duc şi eu, şi să nu văd niciun om. Să nu văd niciun om.

Întotdeauna mi-a plăcut natura. În copilărie, petreceam

vacanţele la ţară, fie în curtea de păsări, fie în grădina de legume. Stăteam în mijlocul curţii, în fund, înconjurat de gâşte, raţe şi găini, de curci, bibilici şi porumbei, de găinaţul lor împuţit, de păduchii minusculi, negri, stăteam ascultând pierdut zgomotul foşgăielii lor, bârfele lor ilogice, mi se întâmpla deseori să defechez acolo, în faţa tuturor acelor păsări stupide, pentru ca apoi să le urmăresc cum se bat pentru o înghiţitură de rahat, să le urmăresc şi să râd ca un apucat, victimă a superiorităţii mele dobândite probabil prin educaţie dar fără să mă gândesc o clipă, şi evident că nu aveam cum, fără să mă gândesc o clipă la cât de aproape eram eu însumi de un asemenea rol, un rol dedicat doar mie, pe care, iată, îl joc cu atâta convingere încât îmi vine să cânt de bucurie, să râd de mine aşa cum râdeam de orătănii, să râd şi să mă înfrupt temeinic din căcat – închipuiţi-vă un individ râzând cu gura plină de fecale. Nu-i aşa că e mişto?

Nu am exerciţiul coerenţei, sau dacă l-am avut, l-am pierdut pe undeva, cu ani în urmă. Aş fi reuşit să aştern în paginile astea de jurnal şi impresii forjate la cald, imagini ale copilăriei mele, protejat de mama şi de tata, dăruit cu talent şi stăruinţă, chestii de care nu se bucură orice copil. În ultima vreme, însă, cealaltă copilărie îmi invadează tot orizontul memoriei, nu-mi dă pace, pune stăpânire pe mine, mă terorizează, îmi dezvăluie lucruri pe care am crezut că le-am uitat pentru totdeauna, îmi pune pe tavă întreg rahatul iniţierii mele nereuşite. O oglindă dincolo de care mă priveşte chipul trist al unui copil construit frumos dar locuit de furii. Îmi lipseşte puterea să o sparg. În realitate, nu am avut-o niciodată.

Încă nu simt mare lucru în ceea ce priveşte moartea mea. Când doctorul mi-a spus că mai am de trăit cinci zile, nici n-am râs şi nici n-am bocit. Să fiu sincer, la început nici nu l-am crezut. Vorbea atât de natural încât mi-am închipuit că glumeşte; doctorii au acest obicei de a-şi bate joc de starea sănătăţii pacienţilor, cinci ani de zile mi-au

fost suficienţi ca să învăţ asta. În spitalele prin care m-au târât, am întâlnit tot felul de doctori, dar niciunul uman. Au plăcerea nebună de a te face să te simţi inutil şi umil. La vizitele de dimineaţă se lasă întotdeauna însoţiţi de cele mai planturoase asistente şi numai ca să facă în ciudă fraierilor plini de bube şi bandaje. Vin, îţi ridică într-o scârbă care ar face să schelălăie până şi un câine mâna palidă, nici măcar nu te privesc, în schimb belesc ochii la curul bombat al asistentelor, le vorbesc insidios, fac pe interesanţii şi astea încep să chicotească, apoi îţi spun sec să te întorci pe partea cealaltă şi-ţi bagă termometrul în cur, este momentul în care îţi aruncă poanta favorită, aia cu „arăţi foarte bine astăzi, parcă ai fi viu”, sau pe aia cu „astăzi te externăm, dricul deja aşteaptă”, şi râd superior, de fapt fără niciun chef, râd şi asistentele, cu dinţii ăia albi, ireproşabili, buzele roşii, apetisante, iar tu eşti obligat să asişti la tot acest circ de doi bani în care eşti singurul prost care şi-a cumpărat bilet. Şi la ce preţ.

I-am răspuns că n-are umor, cred că îmi era puţin greaţă. Numai că găozarul mi-a luat barba între degetele boante ale mâinii lui drepte m-a privit chiar în ochi, lucru cu care – se vedea de la o poştă – nu era obişnuit de nicio culoare, şi mi-a zis, „gagiule, mai ai timp de o limbă, două; dacă ţii să ai amintiri plăcute de pe această lume, atunci este cazul să te grăbeşti”.

Acum aştept febra. Ştiu că trebuie să apară, o simt pe aproape. Dar şi asta-i curvă, nu se grăbeşte; mai vine, mai se uită, se retrage discret dracul ştie pe unde, apoi iar îi văd faţa roşie şi tot aşa. Se comportă la fel ca un şarpe, sâsâie, sâsâie, până te amorţeşte, iar după aceea hop, la gât. Cred că încă nu am început să mor; mi se pare mie sau percep un fel de nerăbdare?

Am mai luat o pauză. N-am avut ce să fac. Târfa a venit lângă mine. A trebuit să strâng foile şi să mi le bag sub fund (cât chin, cât efort, câteva au căzut pe jos, mi le-a a dat într-un târziu, mă întreb şi acum de ce), niciodată nu

ştii de ce este în stare o femeie. O şi vedeam aruncându-se asupra mea, individ lipsit de apărare, luându-mi foile şi citindu-le. Ar fi fost ca şi cum s-ar fi băgat cu forţa în sufletul meu. Întotdeauna a vrut asta. Cred că singurul motiv pentru care a rămas cu mine toţi aceşti ani a fost curiozitatea. A vrut să intre cu totul în sufletul meu şi să înceapă să-l ronţăie precum un şoricel până să mi-l facă zdrenţe. N-a reuşit şi asta a întărâtat-o. Habar nu aveţi de câte este în stare o femeie atunci când îşi doreşte cu adevărat ceva. Târfa asta a mea o să mă urmărească aşa până la moarte. Stă tot timpul la pândă, îmi urmăreşte fiecare mişcare (e un fel de a spune, pentru mine noţiunea asta şi-a pierdut sensul), gata să sară la momentul oportun. De multe este în stare o femeie atunci când îşi doreşte ceva. De ce oare mă repet atâta? Nu, nici să nu vă treacă prin minte aşa ceva – nu mi-e frică de ea. Cum să-mi fie frică. O pot dovedi oricând.

I-am spus, „te bag în pizda mă-tii!” „Dar ce ai dragă, am făcut ceva nepotrivit?” Mare hoaţă, dar cu mine nu-i merge. „Te bag în pizda mă-tii!” „Aşa, pur şi simplu? Nici n-ai intrat bine în casă…” „Aşa, pur şi simplu, te bag în pizda mă-tii!” „Dă-mi totuşi un motiv!”, ah! ce nervi îmi face atunci când se încăpăţânează. „Te bag în pizda mă-tii şi cu asta basta!”; am aruncat cu cana după ea. A ieşit plângând. Nu, nu o să intre niciodată în sufletul meu. Nu mai are timp.

Ar trebui să apară mama; ştie că m-au adus. Nu prea am chef să-i văd faţa, privirea aia speriată, oftatul mascat de o discreţie suficient de stridentă, toate rahaturile alea pe care le fac mamele atunci când copii lor se apropie de moarte. Mă gândesc că nu mi-e milă de ea. De ce? Oricum rămâne în viaţă, numai ea va putea trăi la maximum spectacolul abandonului în propria singurătate, fără soţ, fără copii, fără putere, numai ei îi va fi oferită şansa de a suferi. O suferinţă plină, soră cu nebunia… Doamne! femeia asta trebuie felicitată.

Când a murit tata, mi-a oferit un *show* pe cinste. *Mamă, când vei citi toate astea, te rog, nu mă condamna prea aspru; ştii, eu am fost întotdeauna mai aiurea, de aia tata nici nu prea s-a consumat cu mine, cred că nici nu mă iubea, probabil îi eram indiferent. Aşa că atunci când la capul meu rece îţi vei reaminti şi de tata şi, mai ales, de râsul meu de atunci puţin cam deplasat, să ştii că nu o făceam în ciudă, de fapt nu eram vesel deloc, ba chiar îmi părea rău, în felul meu sufeream, eu aşa sufăr, râd, râd până mă cac pe mine, aşadar, mamă, râdeam pentru că tu boceai într-un asemenea hal încât pur şi simplu nu mă puteam stăpâni; semănai cu baba aia la care m-ai dus atunci când am făcut hepatită ca să mă taie sub limbă şi să mă descânte; îşi tot apleca tărtăcuţa zbârcită deasupra gurii mele şi, în timp ce secţiona venele, bolborosea cuvinte fără înţeles. Aşa îmi închipuiam eu atunci că-i făceai bătrânului, te chinuiai să-i scoţi limba afară şi să i-o tai. Între timp, vorbeai în neştire, ceva între urlet si romanţă, te legănai deasupra lui ca creanga aia de gutui din faţa casei de la ţară, cu care mă tot speriai atunci când eram mic, noaptea… mamă, cum dracului să nu râd.*

Mama care mi-a dat să sug lapte de la piept. Întotdeauna m-am întrebat cum era. Pentru ea. Pentru mine. Simţea ceva? O traversa vreun fior erotic atunci când gura mea făcută ventuză îi mozolea sânul bogat? Făcea precum târfa mea tăvălită în pat, râzând isteric, îndesându-şi sânii între dinţii mei, sau în testicule în căutarea sexului pregătit să-i ejaculeze direct în bot? Sau mă privea tandru, cu privirea aia umedă, de vită, un boţ de carne luptând atât cât putea ca să supravieţuiască, dând din mâini şi din picioare, urlând la nevoie, cerşind propriul drept la viaţă în stilul cel mai imbecil cu putinţă. Ce noroc au unele femei – să hrănească şerpi. Mama nici acum n-a aflat. Şi n-o va afla niciodată. Ar trebui să o iubesc numai pentru asta.

N-am mai urmărit de multă vreme emisiuni T.V. La spital

nu aveam voie; de fapt nici nu aveau aşa ceva. Seara când toată lumea se retrăgea în casă şi, în lipsă de altceva, privea la televizor, noi fixam ca nişte păpuşi dezarticulate întunericul de afară pigmentat doar cu câteva lumini de la blocurile vecine şi de la stâlpii de pe stradă, apoi întunericul dinăuntru, cu figurile inexpresive ale celor din paturi, figuri nebărbierite, trase, cu ochii beliţi de boală, cu respiraţiile lor greoaie, cu horcăiturile lor, cu gemetele lor, cu băşinile lor, cu gândurile plutind prin salon, grele, soioase sortite să moară înainte de a fi rostite. Din când în când mai crăpa câte unul; la un moment dat devenise un lucru obişnuit. Te trezeai dimineaţa, salutai pe toată lumea şi vedeai că unul dintre ei nu-ţi mai răspunde; ne ridicam toţi în capul oaselor, priveam oarecum indiferenţi spre locul ocupat de tăcere şi începeam să apăsăm pe butonul alarmei. Simultan. Apăsam, tăcuţi, hotărât, poate chiar cu ciudă, la unison, urla alarma ca o nebună, era ca şi cum ne-am fi aflat pe Titanic (într-un fel toţi ne aflam pe Titanic – toţi urma să fim înghiţiţi de ape), mie mi se întâmpla întotdeauna să-mi vină să duc mâna la chipiu, dar nu o făceam, n-aş mai fi apăsat, aş fi ieşit din ritm, apăsam până venea sora de serviciu, întotdeauna chioară de somn, împiedâcându-se de tocul uşii de la intrare, apoi strigătul ei disperat, „faceţi odată linişte!!!”… şi liniştea.

Într-un târziu venea o hoaşcă urâtă şi grasă împingând un fel de targă pe rotile, o proptea de marginea patului, îl apuca parcă în gheare pe nenorocitul ăla care murise şi-l trântea pe mobil. Drumul afară, privirile noastre rătăcite într-acolo, şi un miros persistent de rahat cu sânge. Până venea o infirmieră ca să şteargă. Apoi începeam din nou să ne urâm. Era mult mai comod.

Am obosit puţin. Dar trebuie să scriu. Abia acum îl înţeleg pe Kermit, avea o problemă şi trebuia să o rezolve. Mai întâi a scris în jurnal ăla, jurnalul lui, soluţia lui provizorie, până nişte cretini printre care şi eu, şi-au băgat picioarele în toată această taină, cu dispreţul vârstei lor, cu

ura lor, cu instinctele lor crude, demolând-o. Când n-a mai găsit refugiu – unde poate găsi refugiu o broască? — şi-a pus laţul. Pe motiv că nu putea să dea la aviaţie. Minciună. Kermit atinsese limita, lui atât îi fusese permis să suporte. Şi şi-a pus ştreangul. Acum eu am o problemă care trebuie rezolvată. Şi scriu, şi scriu, ca un dement scriu, *tu nu vezi*, *mamă*, *câte tăieturi*, *câte pete*, *câte cuvinte refuzate*, *şi asta numai pentru că trebuie s-o mierlesc*. Ar mai fi chestia aia cu lăsatul a ceva în urmă. Dacă eu n-am putut să plantez un pom, sau să fac un copil, atunci măcar să scriu un jurnal, să nu mor aşa dintr-o dată, să mai rămână ceva din mine afară, ceva care dacă nu să-i bucure pe ceilalţi, atunci măcar să-i chinuie. Să-i chinuie pentru că şi eu m-am chinuit; este nedrept să suferi singur. Şi plictisitor.

Îmi vine să-mi fac nevoile. O strig. Vine. „Vreau să mă cac şi să mă piş”. „Bine”. În curând o să vină cu plosca şi cu tava. Simt o plăcere vecină cu extazul văzând-o pe târfa asta umblându-mi la pantaloni, scoţându-mi-o afară şi băgând-o în sticla aia inestetică. Mi-o ţine în mână pentru că altfel sula mea bleagă iese afară şi udă tot covorul. Aşa cum s-a întâmplat la spital, prima dată. A venit una, mi-a scos-o, a băgat-o în sticlă şi a plecat. Sexul ăsta tâmpit a ieşit şi a udat tot patul. Când s-a întors aia, a început să urle la mine ca o apucată. „Să te fut în gură”, i-am zis. Şi mi-a dat cu suportul de perfuzii în cap. Târfa asta e ceva mai isteaţă. Ştie ce trebuie să facă. Cu dreapta mi-o ţine în timp ce cu stânga îmi îndeasă tava sub cur. Şi încearcă să citească. Zgomotul produs de maţele mele leneşe şi bolnave o ţin însă departe. Ce bine e când îţi dai drumul! Maţele se uşurează maiestuos, vezica şi ea, pula sâsâie adormită, mai tragi şi o băşină.

Am început să scriu prostii. Dar fără ele ce mai rămâne din mine?

Sună telefonul. Realizez brusc că multe din ce scriu sunt stimulate de câte ceva. Acum de telefon. „Cine este?” Nu-mi răspunde. Aud doar cum şuşoteşte. Înseamnă că

vorbeşte cu amantul. Asta nu mai are pic de respect; eu sunt gata să mor şi ea flirtează. „Cine pizda mă-tii este?”, îi mai strig o dată. Abia acum îmi spune, „Maică-ta, vine după-amiaza asta să te vadă”. Ar trebui să-mi cer scuze. Nu-mi cer. Mama. Cine poate nega asta – şi eu am o mamă. Care vine să mă vadă. Credeam că *ea* nu mai există. Credeam că are decenţa asta, să nu mai existe pentru mine. O înlocuisem de multă vreme cu o altă mamă, una pe care am născut-o eu, şi nu ea pe mine, una pe care o iubeam pentru că nu avea pretenţii, pentru că nu mă futea la cap aşa cum face asta care pretinde a-mi fi mamă. Aceea nu trăia decât în imaginaţia mea, avea drepturi, avea obligaţii, mă iubea fără limită, la fel cât o iubeam şi eu; în plus, nu avea sex. Mama pe care o recunosc eu nu are sex. Şi nici defecte. Asta de aici este însă atât de reală. Şi nu pot să fac abstracţie de ea. Nu pot să fac abstracţie de ea. În sfârşit, ce mai face? De când a murit bătrânul s-a retras la casa ei şi rar am mai văzut-o. Şi doar ca să îmi aducă ceva mâncare la spital. Până când i-am interzis să mă mai viziteze. Am impresia că şi-o trage cu cineva. Pe toţi dracii! toate femeile din jurul meu se fut fără nicio ruşine. Fără să mă întrebe, fără să-mi ceară acordul. Ar trebui să le-o reproşez dar ştiu, vor spune că doar mi se pare, că ele îmi sunt de fapt fidele, că doar eu exist pentru persoana lor, bla, bla, bla. Pentru cine mai contez eu acum? Cred că nici măcar pentru mine.

A început să mă doară capul. Asta numai din cauza scrisului; niciodată nu mi-a plăcut. Nici acum, dar este ceva care mă împinge de la spate. De parcă m-ar viola. Am să descriu exact cum mă doare capul şi ce îmi vine să scriu din cauza asta. M-a apucat acum două-trei minute. Durerea a început de undeva de la ceafă şi a urcat rapid direct în tâmple. Acolo s-a oprit şi de acolo a început să mă domine. Şi cu cât mi-o trage mai tare cu atât se aprinde şi-mi încinge capul cu nişte doage fierbinţi. Am mai păţit aşa ceva în urmă cu două săptămâni. Şi acum o lună şi ceva. Şi

acum două luni cred. Revine din ce în ce mai des şi din ce în ce mai puternic. Ultima oară mi-am pierdut cunoştinţa. Mi-e clar că asta o să mi se întâmple şi acuma. Deci am să scriu până n-am să mai ştiu de mine.

Mă doare capul. Ah! ce mă doare capul. Mă doare capul! Doare mă capul. Mă capul doare. Capul doare mă. Capul doare mă? Doare capul mă. Capula mă doare... Ca pula mă doare... Capulamădoare... Capul mă... doarme... Capul meu doarme... Capul... meu moare... Moare..... mă cap. Doremi mă... cap... pişon... Mă cap... mă cap nu doremi mă mai... Dormi în cap... mă doare. Doamne ce mă doare. Doamne Dumnezeule! capul... capul... capul... mă... doare...

Am tras un somn ca lumea. „Ai dormit bine?"; târfa, mimează buna dispoziţie. „Câteodată eşti atât de proastă... cum te mai suporţi? În locul tău mi-aş fi pus funia de multă vreme, până şi eu aş fi uitat de mine". „Am întrebat doar dacă ai dormit bine". „Fă-mi ceva să mănânc, mi-e foame". Chiar mi-e foame. Nici n-am ajuns bine acasă şi mi-a revenit pofta de mâncare. Poate că totuşi... eu ştiu... mă simt aşa de bine. S-au mai întâmplat miracole. Nu, doctorul ăla e orice dar nu tâmpit. Îmi fac iluzii ca să-mi justific mai târziu disperarea. E clar, o să belesc pula. *Iartă-mă, mamă, că vorbesc aşa de urât; vei citi toate astea – pentru că ştiu că le vei citi – şi aşa mort cum o să fiu mă vei judeca. Te vei întreba cum am ajuns până în halul ăsta, cum a putut un tânăr aşa educat să cadă în mlaştina vulgarităţii gratuite, fără să se gândească măcar la faptul că şi-ar putea răni mama. Mamă, dar sunt atât de sincer... Cuvintele mele sunt vieţile mele; trăiesc nu una, ci o infinitate de vieţi, mici, fără însemnătate, sunt sfâşiat de atâtea fragmente, toate îmi aparţin şi eu aparţin tuturora, şi vreau să le supravieţuiesc, aşa cum vreau să-mi supravieţuiesc, nu vezi cum cobor pe toboganul ăsta al disoluţiei, nu vezi cum mă duc, cum sunt înghiţit de moarte fără milă, fără şansă, fără să pot face odată pace*?

Pentru că nu-mi doresc nimic altceva, decât să capăt puţină linişte. Dar cine să mi-o dea? Cui să i-o cer? Aşa că, mamă, eu nu voi putea niciodată spune că voi muri, nu mi se potriveşte; eu belesc pula. Şi belesc ditamai darabul.

De fapt, n-am dormit deloc bine. Ba chiar am visat urât.

„Poftim ouăle, vrei să te ajut?" „Nu, mulţumesc, prefer să mă murdăresc şi singur". „Ai ochii roşii". „Cum dracului vrei să-i am?" „De ce mă chinui?" „De ce nu?" „De ce mă chinui?" „Ce-ai vrea să fac?" „Fii rezonabil". „Cu muribunzii nu este bine să glumeşti; cunoşti vreunul în situaţia mea capabil să fie rezonabil?" „Poate că te gândeşti prea mult la asta". „Poate că nu mă gândesc deloc". „Minţi". „N-ai de unde să ştii, eşti prea proastă". „De ce, Doamne? De ce?" „Iartă-mă; te rog iartă-mă". „Ba nu te iert, nu meriţi". „Atunci măcar nu mai plânge; chestia asta mă scoate din minţi". „Ba am să plâng cât am să vreau eu. Am să urlu ca să te enervez, să te enervez aşa de tare încât să începi şi tu să urli cu toată neputinţa ta, din toţi bojocii infirmităţii tale blestemate şi cu care mi-ai mâncat zilele!" „Uite, de data asta n-am să mă enervez. Nu vrei, treaba ta. Ce mai contează? Stai acolo şi plângi. Umple-ţi botul cu sarea aia amară, revarsă-ţi-o în casă, în bloc, în tot cartierul! Fă şi tu ca aia, «vă dau muie la tot cartierul!». De ce să vii lângă mine, lângă soţul tău muribund, să mă ţii de mână, să-mi spui că mă iubeşti? Doar să-mi spui că mă iubeşti. Chiar dacă mă minţi. Şi eu să-mi strecor mâna asta paralitică în chiloţii tăi, să-ţi mângâi peria de sârmă organică, labiile; doar atât, să ţi le mângâi; mi-ar face bine. Aş suporta mai uşor". „Eu cred că ai început să o iei razna". „America a fost descoperită deja…"

Deja încep să mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să rup toate foile pe care am scris. Să le fac bucăţele, bucăţele şi să mi le îndes în gură. Pentru că cine merită tot căcatul ăsta dacă nu tot eu. Tot ce creierul ăsta dement a început să degajeze ar trebui introdus în acelaşi trup.

N-am curaj şi cred că, fizic, nici nu pot. Ar trebui s-o chem pe târfa aia să mă ajute – abia aşteaptă.

A bătut la uşă un popă. I-am strigat să intre. „Nu contribuiţi cu bani la construcţia noii biserici?” „Părinte, uită-te la mine; ce crezi că m-ar putea face să dau bani în folosul unui zeu ipotetic?” „Dumnezeu este mare şi bun, iar mila lui este nemăsurată”. „Ba eu cred că tocmai la mine şi-a cam consumat bateriile”. „Dragul meu, nu vorbi cu păcat; niciodată nu este prea târziu pentru a fi mântuit”. „Părinte, doctorii mi-au mai dat de trăit doar câteva zile; Dumnezeul ăsta mai poate face ceva ca să-i contrazică?” „Neumblate sunt căile Domnului; poate că prin post şi rugăciune vei atrage asupra dumitale mila lui nesfârşită şi va făptui o minune”. „Vorbeşti cu cuvintele altora; nici dumneata nu le crezi. Cum să mă rog, ia spune-mi, cum să mă rog? Să-i spun Doamne Dumnezeule, sau Isuse Cristoase, mai dă-mi ceva zile de trăit şi dacă tot eşti generos, fă astfel încât picioarele mele să se mişte, mâinile mele să lucreze, pula mea să fută, capul meu să judece normal; dacă mă rog aşa, mă aude? Zi părinte, mă aude?” „Sufletul dumitale adăposteşte o mare tulburare, ar putea fi lucrarea unui demon. Pocăieşte-te, tinere om, şi nu lua numele Domnului în deşert”. „De pocăit, m-aş pocăi, n-ar fi mare lucru, dar lipseşte rezultatul palpabil. Am impresia, părinte, că nici tu nu ştii exact ce se întâmplă în tot rahatul ăsta cu Biserica, cu Dumnezeu, cu Isus Cristos, cu Mântuirea şi toate celelalte. Pot să pun pariu, ba chiar pot să jur că, în locul meu, te căcai de mult pe tine. Parcă te văd bocind de spaimă, tremurând din toate încheieturile şi dând fuguţa fuguţa la domnul doctor. Apropo, părinte, ţi-e frică de moarte?” „Fiul meu, văd aproape zilnic doi sau trei morţi; la fiecare îmi găsesc puţin timp să reflectez la destinul lui şi îmi închipui că în locul lui aş putea fi eu. Mi-e frică de moarte, aşa cum îi este frică oricărui om. Mă rog însă Domnului să mă mântuiască şi atunci când îmi va veni sorocul, să-mi dea putere să nu-L rătăcesc”. „Vorbeşti

frumos, părinte, dar uită-te la tine; eşti încă tânăr, mai ai încă planuri, vrei să construieşti o biserică, poate ai şi copii, umbli cu cutia milei… moartea este pentru tine încă un spectacol la care ai şi tu un mic rolişor acolo. Dar, părinte, reţine bine, nu te-a lovit încă în bot! Eu mor, părinte, tu ştii asta? Eu mor! Numai când mă gândesc că voi începe să vomez, să mă cac pe mine, să delirez, să o umplu pe mama de oroare, pe târfa aia de nevastă-mea, până şi pe tine, părinte, numai când mă gândesc la toate astea, îmi piere orice chef de a-i turna lui Isus pe gât osanale. Şi, fie vorba între noi, la câte a văzut Ăsta, nici moartea mea, nici rugăciunile mele nu-l mai încălzesc. Zi mai bine câţi bani îţi trebuie şi lasă-mă în pace. Mergi la târfa aia să-ţi dea". „De ce îi spui aşa? De ce nu-ţi respecţi femeia?" „Asta deja nu mai e treaba ta, părinte. Dacă voi simţi vreodată nevoia să-mi descarc sufletul, am să te caut, deşi, nu ştiu cum se face, dar nu sunteţi de găsit niciodată atunci când e nevoie de voi". „Am să mă rog pentru sufletul tău, fiule". „Lasă-mă-n…"

Episodul cu popa m-a dat peste cap. Sunt în halul ăsta de cinci ani de zile şi nu m-am gândit măcar o dată la Dumnezeu. Nu că mi-ar părea rău, socotelile mele cu El sunt de multă vreme încheiate, de când a murit bătrânul. Ştiţi cum a murit bătrânul? *Îţi mai aduci aminte, mamă? Hai că îţi aduc eu, chit că am să te chinui puţin. Am să te perpelesc niţel în sucul propriu că prea m-a durut purtarea ta de atunci. Eram la spital, moşul dădea impresia că se simte bine şi tu îi udai buzele cu puţină apă. Când m-a văzut a început să plângă; el, care în viaţa lui n-a vărsat o lacrimă pentru nimeni. Şi acum mă întreb ce dracului l-a apucat. Îi era ruşine? Îi era milă de noi, aşa cum stăteam la capul lui, el, omul obişnuit să vegheze la capetele noastre? Simţea că moare? Chiar nu-mi dau seama. I-am spus că chestia aia nu-l onorează şi a tăcut imediat. Ţi-aduci aminte, mamă, cum îşi înghiţea lacrimile, numai să nu-l mai văd eu plângând? Ţinea pumnii strânşi şi-şi trăgea*

des nasul. Iar tu îi udai buzele şi boceai. Ca o proastă boceai, nu te ducea mintea că aşa îi faci numai rău. Îşi închipuia că ţi-a spus doctorul ceva, ceva ce el nu trebuia să afle, de parcă nu de soarta lui era vorba; şi se temea. Apoi i s-a făcut rău, a început să se agite, bolborosea ceva legat de cantitatea de sânge pe care vaca aia de asistentă se tot codea să i-o mai administreze, cantitate care – aminteşte-ţi – îi ieşea toată prin cur, mişca haotic mâinile şi picioarele, se zvârcolea ca un dement, dar niciodată, niciodată mamă, n-a spus „eu mor!". Eu i-am apucat mâna dreaptă, care se făcea tot mai rece, în acelaşi timp i-am apucat şi piciorul drept, la fel de rece, iar tu te-ai lăsat moale pe patul vecin şi ai început să urli de propria ta milă. Cum ai putut să faci asta? Nici măcar nu l-ai atins înainte să moară. Poate a vrut asta. Poate a vrut să mai simtă deasupra frunţii sale palma ta zbârcită de atâta muncă şi chin absurd. Tu boceai şi-ţi spuneai într-una, „de ce ne-ai lăsat? de ce ne-ai făcut una ca asta?" de parcă tata nu se dusese să moară, de parcă tocmai mergea la curve (atunci când mergea la curve nu-i spuneai nimic, deşi ştiai, ştiai foarte bine că o face), sau la o băută. I se întâmpla atât de des. Mişcările lui au devenit din ce în ce mai anemice în timp ce urletele tale din ce în ce mai puternice. Şi mai enervante. Mama mea dragă, în momentele alea îmi venea să-ţi trag una peste bot! Dar una din aia să-ţi sară toată fasolea, să-ţi iasă din cap dintr-o dată toată durerea aia falsă cu care te dădeai în spectacol. Încercam să-mi fixez în cap un gând, o amintire, ceva care să-mi rămână după toată povestea asta dureroasă, unică, şi tot ce-mi oferea momentul era bocetul tău exasperant şi un gând obsesiv, o exclamaţie, „taci dracului!!! taci dracului!!! taci dracului!!!".

Nici când a venit curva aia de infirmieră cu targa cu rotile nu te-ai mişcat din patul ăla. Stăteai acolo şi te uitai ca muta şi nu făceai nimic ca s-o împiedici să-l târâie pe tata pe jos spre targa care nu ajungea până la pat. A

trebuit să-i muşc eu un şut în curul ăla mare şi împuţit şi să-l iau pe tata în braţe. L-am dus până la salvare, îţi mai aminteşti asta? L-am dus până la salvare în braţe; era greu, mirosea groaznic a sânge şi căcat, dar era tata şi m-am simţit mândru că pot să-l duc şi eu o dată în braţe câţiva metri. A fost cea mai stupidă mândrie care m-a traversat vreodată. Dacă mi-aş fi amintit că mie mi se întâmplă, aş fi râs din toată inima. Iar tata, dacă plutea pe undeva pe sus, sunt sigur că a zâmbit la mine, iar ţie ţi-a tras o înjurătură, exact cum meritai.

Chiar nu-mi închipui unde ar mai putea avea loc şi Dumnezeu. Dacă mă gândesc bine, în orice situaţie, dar în oricare, Ăsta nu face decât să încurce lucrurile. Mai bine fără El. Tâmpenia dracului! Îl înscriu tot cu majusculă.

I-am spus târfei să mă ducă lângă fereastră. Acum soarele bate exact în casă. Chiar în capul meu. Simt cum capul mi se încălzeşte progresiv. Îmi place. Aş putea spune că mă simt bine dar raţiunea mea este atât de atentă. Îmi furnizează permanent informaţii cu privire la situaţia mea. „Eşti un invalid plin de căcat”, îmi spune raţiunea. „Dar, cu toate astea, mă simt foarte bine; e interzis?”, îi răspunde cu curaj zdreanţa aia de suflet. „Invalizii muribunzi au doar impresia că se simt bine; în realitate se mint ca proştii. Tu eşti un prost”. Raţiunea mea mă umple de nervi. Realizez că a trecut foarte multă vreme de când nu mai ţine cu mine. Face orice ca să mă distrugă. Îmi cenzurează toate stările pozitive iar pe cele negative le amplifică. Privind pe fereastră, spre plopii de la Regia Autonomă, ar trebui să spun, „Doamne, ce frumuseţe!”, sunt chiar frumoşi. Numai că singurul gând care mi se permite, este, „ce n-aş da să-mi pot mişca mâna stângă; să mă scarpin cu ea în cur”. Un gând gratuit, dar singurul disponibil. Totuşi, soţia mea este o femeie care suferă, are pe cap mai mult decât un monstru. Pe care îl hrăneşte, îl şterge pe bot, îl schimbă, uneori, când i se permite, îi şi vorbeşte. Raţiunea, numai ea, îmi duce la gură cuvintele: „târfa, vaca dracului,

se fute cu altul, taci dracului”.

Cred că raţiunea mea a înnebunit.

Poate că ar trebui să-mi reîncep, atât cât îmi permite trupul, activităţile obişnuite cândva. Înainte de boală, o vreme chiar şi după, îmi plăcea să ascult muzică – eram colecţionar; benzile, discurile, zac prin toată casa, pline de praf, uzate, invalide ca şi mine – să citesc, să vorbesc la telefon. Să vedem: Yes – „Starship Trooper”, Journey – „Send Her my Love”, Commodores – „Three Times a Lady”, Pink Floyd – „Welcome to Machine”, Eurythmics – „Miracle of Love!… nume; nişte piese muzicale *pop* de care mă leagă câteva amintiri pe care acum nu pot decât să scuip. La ce-mi folosesc? La ce-mi foloseşte să-mi amintesc că am deflorat prima mea iubită ascultând împreună „Peaceful, Easy Feeling”. Dacă cineva, în afară de mama şi, poate, târfa aia, va citi jurnalul, se va întreba, mai întâi, cine a cântat piesa asta. Uite că n-am să vă spun. Să vă bateţi capul ăla nătăfleţ, dacă vă interesează. Iar dacă mai vreţi una, „No One (Ever) Is to Blame” – a doua deflorare. Din păcate şi ultima – începusem să cad.

Mă mir cum am reuşit să reţin atâtea nume. Aşa cum mă mir cât de mult timp din viaţă mi-am pierdut ascultând nişte producţii superficiale, făcute de indivizi superficiali, pentru indivizi superficiali. Care uneori îmi furnizau emoţii estetice. Câtă risipă de sine. Puteam face atâtea. De exemplu să stau de vorbă cu tata; n-am reuşit niciodată să schimb cu el mai mult de patru, cinci fraze pe conversaţie. N-a forţat nici el. N-am forţat nici eu. Sau puteam să citesc marile romane, aveam atâta timp. Sau măcar puteam să merg la curve; până şi asta îmi asigura un suport iniţiatic ceva mai consistent. Nu, eu ascultam muzică. Stăteam cu căştile pe urechi şi imitam ca o maimuţă ce frazau alţii. Ştiam totul despre staruri. Ştiam până şi ce chiloţi poartă, cu cine s-au culcat şi cu cine nu. La ce mi-a folosit? Mi-este aşa de uşor să mă întreb asta acum, când, de fapt, habar nu am la ce mi-a folosit toată viaţa. Viaţa este un fapt

secundar. Cui îi foloseşte un fapt secundar?

În faţă am doi litri de vin. I-am spus târfei să mi-i aducă. Vreau să mă îmbăt. Am şi uitat de când am mai făcut-o. Aşa că am să beau câte un pahar… ba nu am să beau direct din sticlă. Primul gât. Nimic deosebit. Doar senzaţia de cald din gât şi din intestine. Şi probabil, ba chiar sigur, imaginea absolut greţoasă a unor mişcări anormale executate de un trup necunoscut. Al doilea gât. Mai consistent, m-a făcut să râgâi. Căldura ajunge la cap şi imediat la mână. Băga-mi-aş, nicio senzaţie mai ca lumea decât cea a beţiei! Acuma beau fără să mai contabilizez. Beau cu poftă, înghit precum un pelican şi zău că mi-ar veni poftă de futut dacă aş mai fi avut cu ce. În lipsă adun totul în creieri, acolo unde se adăpostesc toate chichiţele mele. Abia acum încep să scriu fără cenzură deşi mă îndoiesc că aş fi avut până acum vreuna.

Sunt la a doua sticlă. N-am scris nimic până n-am machit-o pe prima. Târfa asta se uită la mine ca la un om bolnav, chestie care mă va umple în curând de draci, aşa cum mă enervează orice evidenţă legată de persoana mea, mama trebuie să apară, iar eu mă îmbăt ca un porc. Dar vreau să mă îmbăt ca un porc. S-ar putea să fie pentru ultima oară.

Acum sunt chiar beat. Mă simt cald şi mă cac pe toată lumea. Mă piş pe ea. Cred că cel mai bine este să fii beat. Suporţi totul mult mai uşor. Faptul că voi crăpa mi se pare o chestie chiar amuzantă. Eu mort. Adică, cenuşiu la faţă, târfa asta făcându-se că regretă, mama jelindu-şi din nou propria soartă… atât de important pot să fiu? „Mai adu-mi o sticlă, băga-te-aş în pizda mă-tii!” Ştiţi ce face târfa aia? Chiar îmi aduce. Vrea să mă vadă beat, să râdă de mine… ba nu; vrea să mă vadă lat, ca mai apoi să-mi ia foile şi să le citească. M-am prins, „auzi, dacă te atingi de foile mele ai încurcat-o; îţi fac un scandal cum n-ai mai avut tu de când te-a violat tac-tu, atunci la paişpe ani. Ce, crezi că nu ştiu? Mi-a spus mă-ta – când aveai paişpe ani, tac-tu s-a

îmbătat şi te-a violat. Ţi-a dat-o şi-n gură. Ştiu bine, nu mă face s-o bag şi p-asta în jurnal, să citească şi mama şi să te renege. Ai grijă, dacă află mama, află tot neamul şi toată delicateţea ta s-a dus dracului". „Eşti dement; te-ai tâmpit de-a binelea". Cu ce o ajută faptul că are dreptate?

Ameţesc doar la cap şi la mâna dreaptă. Să-mi bag pula dacă chestia asta nu-i chiar dubioasă. Adică, sunt gata să cânt, dar numai cu gura şi cu mâna dreaptă. Celelalte sunt moarte. Ar trebui să plâng. Cică beţivii plâng după cei morţi… cică doar beţivii sunt sinceri. Eu sunt sincer întotdeauna. Uite, acuma chiar m-am îmbătat, simt că m-a luat; nevastă-mea e tot târfă, eu tot trebuie să mor, mama tot trebuie să vină şi să mă fută la cap… cred că am băut degeaba. Poate că ar trebui să trag un pui de somn. Sau poate că nu. Oricum, îmi vine să vomit. Şi, în acelaşi timp, să râd.

Am borât. Dar n-am mai râs. Privesc la pasta verzuie împrăştiată peste tot şi nu-mi vine să cred că provine din stomacul meu. Târfa asta şterge fără niciun chef pătura cu care stau învelit; o văd, îi vine să mă ia la bătaie. Mă întreb, când o să cedeze? Să-mi tragă o mamă de bătaie, aşa cum n-am mai luat-o niciodată în viaţă. Nu m-ar mira; îmi dau seama că o caut. Şi-mi dau seama că asta nu rezolvă cu nimic lucrurile; asta nu rezolvă nimic. M-am îmbătat.

Ca să adorm nu trebuie să mă gândesc la nimic. Trebuie să-mi golesc capul. Ieşi… mă fixez pe o idee, o gaură care să mă înghită, să mă mestece… dorm, dorm, dorm… dormi pe pizda mă-tii! Respiră adânc; am spus adânc, boule! şi taci dracului din gură! nu mai vorbi atât, de aia nu dormi. Gata! Linişte! Moale, moale, moa… ce faci tată? A, nu vrei să vorbeşti cu mine; bine, tac şi eu, uite merg să fac o baie, să mă spăl la ouă, ţii minte ce urât îţi era să faci baie? Brrr! ce rece-i apa în vara asta, totul e rece în vara asta, până şi eu… da' tu cine pula mea mai eşti? cine? a, da, şi cu ce ocazie pe aici? lecţii de zbor? da, da, înţeleg, eşti

nou, abia ţi-au dat drumul… tot din spital? da? fără autopsie? aşa e, ce mai contează, bine, du-te, zboară mai departe, *don't forget to write*; fiecare concluzie se bazează pe premise / fiecare premisă are la bază informaţii / fiecare informaţie înglobează date / de exemplu data viitoare /… «ai că-i bună! nu?» ai zi că-i bună, nu mă minţi, zi să fie mă-ta curvă dacă minţi, să n-ai paie la cloşcă, să-ţi cadă faţa, să mori înecat într-un butoi cu muci; bine, acum te cred… hei! alo! bă! fă-mi şi mie loc, ce pula mea! bineînţeles că am bilet, dar ce credeai? nu nene, nu sunt clandestin, umblu şi eu aiurea, e adevărat, poftim? a, nu, nu ştiu de unde ştiu, am ajuns aici şi cu asta basta; ce? de data asta nu, puţin mai târziu, a! să nu uit, l-ai văzut cumva şi pe tata? da? unde? tot faţa aia nevinovată? şi de câte ori nu i-am spus; bă, tată, fii dracului mai băţos, pune-le-o! ce te-ai muiat aşa? ce mare brânză ai făcut? le-ai cedat şi acuma umblu după tine prin suburbii, că n-avem noi faţă de centru… dom' doctor! dom' doctor! ce-i bagi dom'le A2 când el are 01? cum de unde ştiu? scrie şi pe buletin, futu-vă muma-n cur! că numai voi l-aţi băgat în pământ; şi vaca aia ce rumegă atâta? luaţi-i otava din faţă, nu vedeţi că-i stearpă? tăiaţi-o! daţi-o la abator! n-o mai alimentaţi degeaba… nu, aşa nu se mai poate, trebuie să vin să fac puţină ordine, ce, credeaţi că aţi scăpat? nu nene, şi aicea la voi trebuie ordonate puţin lucrurile, să le pună unul cap la cap, să le dea un sens, o logică, un start, bântuiţi ca nişte oi căpiate şi nu-i lăsaţi nici p-ăia de jos de aicea în pace, le tot populaţi minţile cu vina voastră, n-aţi crezut – aţi spus că, gata, lumânarea, popa, crucea, groapa, câteva pomeni şi Doamne Doamne – canapea Relaxa… nţ! n-aţi nimerit-o! Doamne Doamne v-a tras-o, ce să vă fac? mi-e milă de voi, lasă, lasă, nu mai tot insistaţi atâta, şi tu… tată… ce faci?… tată?… ce faci?… dă-mi drumul!… ce ai!… dă-mi dom'le drumul!… ţi-o fi dor, dar nu aşa o rezolvi p-asta… mai aşteaptă puţin… azi… mâine…

Mă doare capul. Mă doare aşa de tare încât îmi vine să urlu. Şi urlu. Habar nu aveţi cum urlă Ştefan. Gura căscată larg, un gâjâit languros de bărbat în plină ejaculaţie, bale în jurul gurii, farmec, mult farmec… şi stil. Târfa aia apare alarmată, se uită la mine cu ochii beliţi… „ce te uiţi?… mă doare!… mă doare!…” Chiar mă doare, urlu ca un apucat, deja este a doua oară, şi asta se uită la mine şi nu ştie ce să-mi facă. „Să-ţi aduc un calmant?” Ce proastă. Doamne ce proastă! Auzi, să-ţi aduc un calmant. Mie îmi plesneşte capul şi ea îmi aduce calmante. „Aduci pe pizda mă-tii! Doamne, ce mă doare! Fă ceva! N-auzi? Fă ceva?” Hohotesc, urlu, o fac pe proastă în toate felurile, cuvintele abia ies, pe silabe, pe diftongi şi triftongi, uneori cu sonor, alteori fără, între dorinţa de a-i spune cât mai multe şi puterea de a o face încep să apară decalaje supărătoare, asta mă supără şi mai tare, mă enervează, capul îşi vede mai departe de explozii şi implozii, strânge în mijlocul lui toate durerile posibile, tot chinul, toate astea se depun acolo, se sedimentează, mă fac mic mic, un punct concentrat de durere şi scârbă… dar scriu. Să vadă şi mama când o să citească, cât de mult am suferit, că n-am murit aşa ca boul, poc una în cap şi, gata, la galantar; *uite, mamă, m-am chinuit şi eu, pe mine m-a durut capul; m-a durut tare, îmi plesnea scăfârlia în milioane de fragmente, care s-au împrăştiat în toate direcţiile, ţie nu ţi-a ajuns niciuna, mamă? Nu te-a lovit niciuna în botul ăla cu care îţi place atât de mult să boceşti? Parcă te văd cu capul meu rece în braţe, încercând să-l încălzeşti la piept, strângându-l între ţâţele alea mari cu care cândva m-ai hrănit şi mă întreb şi acuma, ca prostul mă întreb, de ce m-ai hrănit, de ce pula mea nu m-ai aruncat la ghenă aşa cum face toată lumea normală astăzi, scăpai de o grijă si mă scăpai şi pe mine, chiar de mai multe griji. Ce dracului ai avut în cap atunci când dobitocul ăla de doctor trăgea de mine cu disperare, aşa cum mi-ai povestit şi sunt sigur că nu m-ai minţit, când eu urlam, tu urlai, boul ăla urla,*

toţi urlam ca nişte bestii, ca nişte monştri dintr-un film SF prost, şi pentru ce? Ca să aduceţi pe lume un mort? Ce-am trăit eu din viaţa mea? Cât mi s-a permis? De ce spermatozoidul ăla nenorocit s-a oprit exact în găozul care cu atâta trudă şi durere m-a adus pe lumea asta pe care mă străduiesc din răsputeri s-o recunosc? De ce nu s-a oprit în palmă? Ai vrut tu şi cu tata copii. Uite că aţi avut unul. Unul bun. Aşa, ca să vă ajungă. Unul care nu ştie altceva decât să vă spurce şi să se vaite că îl doare capul. Îmi pare rău, mamă, altceva nu ştiu. Altceva nu pot. Sunt invalid, sunt muribund, aud din ce în ce mai prost, vorbesc din ce în ce mai încet, sunt din ce în ce mai irascibil. Înţelege şi tu, mamă, nu pot fi altfel; nu-mi convine că trebuie să mor. Şi capul ăsta… mă doare. Cred că este de la vin.

Acum sunt mahmur. Şi capul care mă doare… m-am oprit o vreme ca să mă liniştesc. De data asta n-am mai leşinat. Până şi boala mea este aiurea. Am o boală bolnavă. Îmi dau seama că starea psihică contribuie la tot căcatul ăsta. Între timp, târfa mi-a adus două calmante, le-am băut cu greutate, de fapt mi-e tot mai greu să înghit ceva, maxilarele au devenit neputincioase, abia mă mai ascultă şi în gură percep mai nou un gust amar, cred că de la bilă. Acolo se întâmplă ceva. Inima bate aiurea, ficatul, plămânii… Trupul este rezultatul unei alianţe monstruoase. Ajunge să te lase un organ şi-l urmează toate. Aşa s-a scris istoria fizicului lui Ştefan; din cedări şi trădare. Din păcate nu există o justiţie a trupului – aş fi condamnat toate organele la moarte. Şi aş fi executat ordinul personal.

Aia s-a retras în bucătărie. Nici n-am venit bine acasă, şi nu mă mai bagă în seamă. A fost o vreme când umbla după mine în limbă. Şi eu alergam după ea în limbă. Amândoi alergam în acelaşi mod. Şi cu ce ne-am ales? O înţeleg perfect. Chiar dacă există riscul să citească ce-am scris… oricum… Să-l iei de bărbat exact pe cel pe care îl iubeşti, în ciuda opoziţiei ambelor familii, să-ţi asumi riscul

renegării şi să te alegi cu ce? Cu un putregai împuţit, care te târăşte cinci ani prin spitale, pe curul căruia îţi cheltui toate economiile, leafa aia modică de la şcoală, şi căruia trebuie să-i suporţi toate flegmele verbale, toate loviturile, toată ura lui îndreptată, de fapt, împotriva cui? În plus, să fii zilnic ţinta compasiunii greţoase a colegilor, prietenilor, rudelor, vecinilor, a tuturor celor care m-au cunoscut sau care mă cunosc şi care sunt pur şi simplu idioţi crezând că astfel le voi păstra cine ştie cum, vreo amintire, vreun gând bun, sau poate fac asta numai ca să o ajute pe ea… nu, nu, nu, ştiu eu. Nu fac decât să-şi satisfacă instinctul social, acela care te obligă la gesturi fabricate, în faţa unor situaţii fabricate. Ce reprezint eu? Situaţia mea? Un ins bolnav, gata de moarte. Reacţia? Compasiunea faţă de victimă şi faţă de familia sa. Un obicei ordinar la care se supun docili ca nişte oi bete. N-a venit niciunul – habar nu aveţi voi cât am aşteptat în spital să se întâmple asta, cred că aş fi suportat mai uşor; cred că aş fi suportat asta mult mai uşor – să-mi spună în faţă, să mi-o tragă pur şi simplu în meclă, „băi Ştefane”, să-mi zică, „dacă e să mori, mori în pizda mă-tii, dar să ştii că, deşi chestia asta nu o să afecteze prea mult lumea, aşa, în context cosmic vreau să zic, ba chiar nu o s-o afecteze cu nimic, să ştii că m-am simţit bine atunci când am fost împreună; ia şi tu nişte portocale, mănâncă-le, trăieşte şi tu atât cât mai ai”. N-a venit niciunul.

Mi-a adus „răţuşca”- chestia aia de sticlă în care te pişi fără să te ridici din pat. Mi-o ţine în mână, neutru, o observ atent, nici nu mă bagă în seamă. N-ar trebui să am pretenţii. Sunt cinci ani de când n-am mai tăvălit-o. Îmi este aproape imposibil să cred că n-a făcut-o atâta vreme. „Ai pe cineva?” Pare surprinsă, dar simt că aştepta să o întreb. „Vorbeşti prostii, ca întodeauna”. „Tu nu simţi nevoia să te fuţi? Nu mă minţi, nu ai de ce. Sunt imobilizat, ce pot să-ţi fac?” „N-am pe nimeni, dacă asta te interesează”. „Şi cum te satisfaci; hai spune-mi, cum te

satisfaci? Sunt curios. Mor să aflu”. Mă ambalez şi simt că în creierul meu, numai acolo, trage să se înfiinţeze o erecţie. „În niciun fel”. „Vorbeşti ca o curvă; ce crezi, că mă protejezi? De ce anume? Ce mă mai poate scoate din minţi mai mult decât… mai mult decât… ştii tu?” „Ţi-am mai spus, n-am pe nimeni”. „Dar te masturbezi, nu-i aşa? Degetele umezite în gură, hai zi, coborând uşor spre sâni, haltă de câteva minute pe sfârcuri, apoi travaliu spre buric, labii, clitoris… iar labii, iar clitoris…” „Termină!” „Labiile se umezesc, plăcerea capătă amplitudine, începi să gâfâi, uneori gemi uşor, alteori doar expiri o cantitate dublă de aer…” „Termină ţi-am spus!” „Introduci inelarul în vagin, îl scoţi, iar îl bagi, iar îl scoţi, ritmul creşte în intensitate, degetul mic intră ca din greşeală în anus şi rămâne uitat acolo, limba traversează apăsat buzele uscate de arşiţa pasiunii neîmpărtăşite, descrie cercuri concentrice, iar tu gemi, gemi, orgasmul te fugăreşte cu biciul lui fierbinte, te ajunge şi te plesneşte… nu-i aşa, draga mea? Draga mea?”

M-am ales cu o baie caldă de urină. Lichidul transparent – până şi pişatul meu este bolnav – mi se scurgea pe buze, pe bărbie, apoi picura la intervale egale pe jos… pic, pic, pic. „Te-am iubit, să ştii!”, i-am strigat în bucătărie. „Ca un nebun te-am iubit; pentru pizda ta aş fi alergat până la Lechinţa şi înapoi; acum ce vrei să fac? sunt mort, nu vezi? sunt mort şi te bag în pizda mă-tii!”

Încerc să rememorez prima mea amintire; cea mai veche. Să vedem… la grădiniţă, când m-a bătut educatoarea în cap pentru că m-am căcat pe mine. Nu. A-ha! când nu aveam încă doi ani şi m-a dus tata la pârâu. M-a băgat în apă, pârâul era plin de noroi, m-am mânjit şi râdeam. Râdea şi tata. Asta îmi aduc aminte – s-a întâmplat cu siguranţă.

L-am iubit până am împlinit paisprezece ani. Când am intrat la liceu. Apoi nu l-am mai iubit aşa de mult. Iar mai târziu chiar deloc. Devenise beţiv şi se ducea la curve. Îmi

spuneam atunci că răul pe care i-l face mamei nu poate fi iertat. Şi îl condamnam pentru asta. Acum îmi dau seama că nu era decât un rahat de complex. El se ducea la futut, iar eu habar nu aveam ce-i ăla. Era un teritoriu interzis pentru mine şi, în intimitate, râvneam la spaţiile întinse ale acestuia. Habar nu aveam cum arată o pizdă, nu o văzusem decât pe mama de câteva ori dezbrăcată – e drept, avusesem erecţii, urmate imediat de ejaculare – dar nu cunoscusem încă femeia. Nu fusesem încă satisfăcut. Iar tata intra săptămânal în câte una, i se întâmpla foarte rar să o mai şi ascundă. Pentru chestia asta îl uram. De ce nu şi eu? Aveam paisprezece ani, mi se scula, ejaculam, consideram că eram pregătit. Apoi prietenii care se iniţiaseră deja. Aproape toţi trecuseră pe la femei, toate mult mai în vârstă decât ei. Pe mine nu a venit niciuna să mă ia. Pentru că eu aşa credeam, că femeile acelea mature, planturoase, curvele patentate ale cartierului, urmau să vină pe la fiecare, să-l ridice şi să-l iniţieze în arta amorului liber. Nu ştiu de ce, pe mine nu m-au ales niciodată. Şi le-am aşteptat întotdeauna. Într-un fel le aştept şi acum.

Cred că nici el nu prea mă mai băga în seamă. Se răcise de noi, venea târziu, mai întotdeauna beat, câteodată o bătea pe mama, uneori o viola (cred că prima labă am făcut-o într-o noapte de septembrie, privind pe gaura cheii cum o sodomiza pe mama, dar nu pot să garantez; de atunci m-am masturbat atât de des încât am pierdut şirul) … aducea însă mereu banii acasă şi pentru asta era tolerat. Şi acum mă întreb de ce l-a plâns mama atunci când a murit. Uneori femeile sunt aşa de încurcate. Ba nu, întotdeauna.

M-am oprit puţin ca să-mi fixez mai bine în minte adolescenţa, zonele ei obscure. Nu ştiu de ce trebuie să scriu numai despre acestea. Dar trebuie să scriu numai despre ele? Poate că jurnalul, pe care mă căznesc în fiecare minut să nu-l dau dracului şi să-l rup, n-ar fi decât o

făcătură, un efort inutil. Poate că ăsta am fost eu, Ştefan, un balon încărcat cu obsesii, iar viaţa mea, exact cum o descria unul la televizor, odată, zicea „viaţa omului este ca părul de la cur – scurtă şi plină de căcat”. În plus, nu-mi convine să-mi pierd timpul aiurea. De parcă aş mai avea. În fine, totul este acum inutil.

M-am apropiat întotdeauna greu de femei. Tata a fost principalul vinovat. Potenţialul său erotic depăşea limitele normale. Iar pentru mine nu a mai rămas nimic. Când m-a conceput a lăsat slobode toate calităţile şi defectele posibile, mai puţin talentul de a avea oricând o femeie. Pentru mine femeile au fost o problemă. Nu am reuşit niciodată să o rezolv. Prima femeie pe care am atins-o, a fost abia în anul al doilea de liceu. De fapt, ea s-a apropiat de mine, în timpul unui ceai dansant. Aveam aceeaşi vârstă. Cred că eram colegi, nu-mi mai amintesc cu exactitate. Eram amândoi puţin băuţi, obosiţi, stârniţi şi, înspre dimineaţă, singuri; ceilalţi plecaseră prin oraş ca să vadă răsăritul de soare de pe cea mai înaltă clădire. Noi am rămas alături, într-un fotoliu pat, ne uitam unul la altul nedumeriţi, imobilizaţi într-o amorţeală în spatele căreia însă, bubuiau cărbunii încinşi ai instinctelor. Ştiu doar că ne-am sărutat – habar nu aveam cum, dar până la urmă am convenit amândoi că cea mai satisfăcătoare poziţie este aceea cu limba adânc înfiptă în cerul gurii celuilalt – saliva ni se scurgea pe bărbii, probabil că gemeam. I-am băgat mâna sub tricoul turcoaz, şi i-am atins sânii. Am ejaculat instantaneu, iar gustul salivei nu mi s-a mai părut la fel de aromat. Probabil că am fi putut face sex, dar nici nu mi-a trecut prin cap. Cred că nici ei.

În schimb practicam cu frenezie onanismul. Singurul lucru pe care l-am făcut întotdeauna cu competenţă. Dădeam lecţii. Laba. Ciacârul. Bătutul în cap. Îmi erau la dispoziţie astfel cele mai frumoase femei: colege, actriţe, profesoara de limba engleză, soţia unui văr. Mi le închipuiam pe toate dezbrăcate, mângâindu-mă tandru pe

creştet, pe obraji şi făcând dragoste cu mine într-un mod aşa de candid, încât, mai târziu aflând totul despre sex, am avut o adevărată depresie. O făceam de două, trei ori pe zi. În W.C., sub pătură, în baie, oriunde era disponibilă puţină discreţie. Mult timp mi-a ieşit din cap ideea unui futing real, până într-o zi, înainte de a pleca în armată, când mi s-a dăruit prima femeie. Era din Maramureş, venită pentru a căuta de lucru. Până la urmă s-a dedicat sexului, din care oricum nu câştiga bani, dar reuşea să-şi procure mâncarea. M-a agăţat pe stradă, în timp ce veneam acasă de la film. Cred că de la „Last Waltz". M-a rugat să o ajut la căratul câtorva sacoşe pline cu cartofi. Am intrat, am aşezat sacoşele pe hol, ea s-a lăsat în genunchi, mi-a scos-o, şi-a băgat-o în gură şi a început s-o mozolească. Apoi şi-a întins sperma imatură pe faţă. O făcea cu asemenea satisfacţie… Am fugit îngrozit, aşa cu sexul scos în afară, umed, plin de scârbă. Mă simţeam umilit, desfiinţat, violat. M-am oprit în spatele unui bloc şi am început să plâng. De atunci, toate întâlnirile, fericite sau nu, s-au încheiat cu câte un plâns zdravăn. Fără să vreau îi descoperisem calitatea curativă. Sau doar aşa mi se părea.

Am continuat s-o bat în cap, mulţi ani de atunci încolo. Cred că pentru totdeauna. Întâlnirile mele erotice au fost rare, din ce în ce mai rare. De fapt, la ce îmi foloseau? Ideea de a mă culca cu o femeie presupunea atâtea complicaţii, atâtea jocuri şi strategii, atâta tămbălău sentimental şi pentru ce? Pentru un vagin în care intrai şi ieşeai de câteva ori, într-un interval de timp întotdeauna prea scurt. Şi venea şi faza aia împuţită, de după, când nu mai aveai chef de nimic, îndoiala privind calitatea prestaţiei, golul sufletesc, chiloţii şifonaţi, uneori chiar pătaţi (am avut şi am un adevărat complex – unul dintre puţinele care mă vor însoţi şi dincolo de mormânt – acela al chiloţilor murdari, fie ai mei fie ai altora; pur şi simplu nu suport), tot căcatul acela postcoit. În schimb, laba mă satisfăcea pe deplin. Eram doar eu cu mine însumi.

Imaginaţia mea pe care continui să o consider pură, îmi furniza cele mai frumoase femei şi, în acelaşi timp, cele mai curate, sensibile, materne. Mai ales materne. Nu reuşesc să-mi amintesc absolut nimic, dar nu pot să cred că în copilărie nu s-a întâmplat ceva major, ceva definitiv, care să mă facă să-mi doresc cu atâta ardoare o mamă. Deşi am avut una. Deşi am una. Îmi voi reaminti, fără îndoială.

Şi totuşi m-am însurat. Am luat-o pe târfa asta şi acum trebuie să mă spăl cu ea pe cap. Aşa cum trebuie să se spele ea pe cap cu mine. Atunci, m-am îndrăgostit de ea. A fost prima femeie pe care am iubit-o. M-am aruncat în braţele ei cu disperarea unui înecat. Avea un aer de victimă, de prinţesă gata să cadă din turnul închisorii sale... cred că îmi era adresată. Era foarte aproape de femeia pe care mi-o închipuiam atunci când îmi umpleam mâinile cu spermă. Era ideală. Dacă o să citească vreodată toate astea, poate mă va ierta; dacă nu, treaba ei. Ne-am iubit cu frenezie, timp de doi sau trei ani, într-un fel de semiclandestinitate forţată; nici părinţii ei, nici ai mei nu vedeau cu ochi buni relaţia noastră. Apoi, ne-am căsătorit.

Iar, începând cu a doua zi, am început să ne urâm. Sistematic. Lucru care se întâmplă şi astăzi.

Am descoperit amândoi că între dragoste şi căsătorie există o mare prăpastie. În cazul nostru nu exista niciun pod. Am hotărât tacit că trebuie să ne suportăm într-un fel şi ne-am angajat astfel pe autostrada unei convenţii care, o vreme, a ţinut. Probabil că ar fi ţinut şi în continuare, dacă n-ar fi intervenit boala. După doi ani de spitalizări, tratamente şi cheltuieli, i-am cerut să mă lase. I-am spus că este liberă să plece unde doreşte, că nu are rost să stea după curul meu – îmi era clar că nu aveam să mă mai însănătoşesc niciodată. N-a vrut. Iată un lucru pe care nu l-am înţeles niciodată. De ce n-a vrut să plece? Chiar m-a iubit? Mă mai iubeşte? Îi este milă? M-am gândit că poate are nevoie de motive. Şi am început să mă comport

mizerabil. De parcă s-ar fi putut şi altfel. Aveam grijă să-i transform vizitele la spital într-un calvar. Începeam să o înjur, imediat cum intra pe uşă şi nu o lăsam până nu părăsea salonul în lacrimi. Iar ea revenea regulat, îmi aducea haine curate, mâncare, ziare, în schimbul a ce? A unui trup defect care nu făcea decât să împrăştie în jur duhori şi scârbă. Am rămas cu obişnuinţa asta. Atunci încă mă durea, credeam că îi fac un bine montând-o să plece. Acum nu mă mai sinchisesc. Dacă aş avea un cuţit aş fi în stare să o crestez fără niciun resentiment. Ba m-aş simţi ofensat să vină unul şi să-mi pună chestia asta în cârcă. Bănuiesc că şi ea trăieşte acelaşi lucru. S-a săturat de mine, o ştiu, dar plecând cu ce ar rămâne? Are nevoie înjurăturile mele, de faţa mea dezgustătoare, de mirosul pe care-l eman… are nevoie de mine. Cum spuneam, femeile sunt aşa de încurcate.

N-am înşelat-o de multe ori. Pentru unicul motiv că pur şi simplu mi-a displăcut să mă culc cu o femeie. Atunci când mi s-a întâmplat, a fost rezultatul unor conjuncturi care, nepregătit, m-au prins – mi se întâmpla să mă îndrăgostesc. Ca şi cu ea, şi cu celelalte trăiam revelaţia întâlnirii cu femeile visate în din ce în ce mai lungile, din ce în ce mai sofisticatele partide de onanism. Pentru că şi după căsătorie îl practicam cu aceeaşi fervoare. Lucru pe care i l-am ascuns cu mare grijă. Nu pentru a o proteja – nu eu eram acela care trebuia să o fac; cel puţin aşa credeam – ci pentru a-mi proteja propria intimitate. În fiecare moment dedicat masturbării dispăream ca pentru totdeauna, imaginaţia mă răpea cu totul, femeile dorite cu atâta ardoare, baldachinele, mângâierile materne, toate erau doar ale mele; cum puteam aduce în lumea asta pe cineva care ar fi fost în stare s-o năruie şi, odată cu ea, pe mine.

În schimb o informam cu promptitudine atunci când veneam de la femei. Nu ştiu dacă s-a sinchisit vreodată cu adevărat de atâta lucru; asta mă face să bănui că, prin cine

ştie ce întâmplare, îmi identificase viciul. Poate că aşteaptă şi acuma momentul să mi-o arunce în faţă, să-mi spună exact atunci când îmi va fi chinul mai mare că ştie totul despre mine, că sunt un labagiu notoriu, un avorton, un nenorocit care i-a făcut plăcere să-i stea prin preajmă şi asta doar ca să-şi bată joc de el. De el şi de viciul lui ruşinos. Sau poate că mă înşela şi ea. Caz în care ar trebui să o felicit pentru calitatea disimulării. Niciodată n-am depistat semne care să mă facă să o bănui de infidelitate. Iar după ce m-am îmbolnăvit, nici nu mi-a mai prea păsat. Poate doar în momentele de furie, stârnite de propria mea infirmitate – printre altele, am rămas impotent încă din primul an de boală.

Am încasat lovitura mai greu decât aş fi putut crede. Nu mai puteam avea o femeie. Ce conta că într-o partidă de sex autentică ori una imaginară? Toată sexualitatea mea, deviată sau nu, fusese pur şi simplu radiată din funcţiile biologice. Aş fi preferat ca boala să-mi imobilizeze absolut toate organele, să fiu orb, surd şi mut, să mă urâţesc într-un asemenea hal încât să nu mă pot privi nici chiar eu în oglindă, să mă cac pe mine, orice, totul în schimbul unei oricât de rare erecţii.

M-a durut. Şi, ca întotdeauna, mi-am exorcizat suferinţa în răbdarea celorlalţi. În spital asupra asistentelor. Nu a existat una care să nu fi primit măcar odată un deget în pizdă, ori muşcătură zdravănă de pulpă, mai ales atunci când erau obligate să-mi facă injecţii, ori perfuzii. Unele, cele mai bătrâne, mă tolerau. Chicoteau uşor, trăgeau câte o înjurătură de complezenţă, dar nu făceau urât – înţelegeau. Una, tanti Vali cred, a venit într-o noapte, mi-a scos uşor sexul şi a început să îl frece. I-am spus că nu are nicio şansă şi mi-a răspuns că ştie. Mi-a dat voie apoi să-i sug sfârcurile. Am supt-o ca un disperat. Am spus o prostie – am supt-o chiar disperat. Nu vă puteţi da seama cum suge sfârcurile unei femei un disperat, unul căruia senzaţiile erotice i-au devenit inaccesibile. Sugeam

asemenea unui miel în luna februarie – mielul sfânt. Sugeam de disperare, iar ea mi le dăruia din milă. Cred că la un moment dat i-am şi spus mamă, sau poate aşa îmi place să-mi amintesc. I-am băgat degetul în vagin, i l-am cotrobăit. Femeia se umezise şi vorbea în neştire. Mi-a spus că mă iubeşte, că este în stare să-şi dea şi viaţa pentru mine, vorbea prostii, fireşte; nu era decât reacţia stârnită de un deget străin adânc înfipt în pizdă. M-am bucurat, puţin mai târziu, pentru orgasmul ei. Care trăda evident faptul că lipsise multă vreme dintre cracii acestei femei trecute. După ce a plecat am început să plâng. Apoi mi-am mirosit degetul. Mirosea oribil. Nu ştiu de ce, dar de atunci m-a evitat întotdeauna. Chiar mă iubea?

Majoritatea, însă, se revoltau şi se întâmpla adeseori să mă trezesc cu o pereche de palme peste ochi, ori cu câte un obiect aflat prin apropiere. Nu mă durea.

După-amiaza se apropie de sfârşit. Văd cum apune soarele şi-mi place. Este una dintre puţinele emoţii estetice care mi-au rămas valide. Privesc apusul şi mă gândesc că pe undeva seamănă cu situaţia mea. Mă înşel, eu nu apun, eu chiar cad. Sună soneria. Cred că este mama. Am să pun foile astea sub fund, nu vreau să ştie. I-am spus şi târfei de nevastă-mea să nu cumva să se scape că a belit-o cu mine – după moarte o să mă transform în cel mai al dracului vârcolac şi numai după curul ei am să mă ţin. Este un argument care, în general, ţine.

Întâlnirea cu mama a fost oribilă. A intrat; văzându-mă a izbucnit într-un plâns isteric. Chestia asta m-a scos instantaneu din minţi. După care a început să mă doară capul. Îngrozitor. „Fiul meu! Fiul meu!”, urla ea pradă unei disperări cu care eram obişnuit. În condiţii normale m-ar fi plictisit, sau m-ar fi făcut să râd. Dar pe mine mă durea capul. Mă durea aşa de tare încât mă mir că nu m-am căcat pe mine. Oricum, asta tot se va întâmpla într-o zi. S-ar putea chiar de mâine. „Capul! Capul!”, mă văitam absolut sincer. Până şi mie începea să-mi fie milă de halul

în care ajunsesem. Scenă de un comic absurd: mama strângea în braţe trupul meu neputincios; mă strângea tare, ţâţele ei mari îmi apăsau cu putere faţa, sufocându-mă; „Fiul meu! Fiul meu!”, se văicărea chiar în urechea mea dreaptă; „Capul! Capul!”, îi şopteam semiconştient între ţâţe.

Târfa aia stătea şi se uita. Nu puteam s-o văd dar o simţeam. Alături de durerea aia de cap privirea ei plată era exact ce îmi mai lipsea. N-a înghiţit-o pe mama niciodată. Probabil că, privindu-ne, jubila – două fiinţe cu destine incomplete, târându-se în faţa ei ca nişte gângănii. În clipa aia aş fi strâns-o de gât cu atâta ură încât i-ar fi ieşit prin orbite nu doar ochii ăia de scorpie, nu doar creierii, ci şi tot căcatul ăla din suflet, pe care mi-l tot afişează în chip de victimă. Dar înainte de toate, viaţa mea era ameninţată de travaliul lacrimogen al maică-mii, focalizat între ţâţele alea mari care-mi luau tot aerul. Ar fi fost absurd să mor aşa. De parcă, altfel, ar fi fost chiar normal. „Dă-te-n pula mea jos de pe mine!”, i-am strigat cu ultimele puteri.

N-a făcut-o decât mult mai târziu. S-a aşezat lângă mine, s-a şters la ochi cu batista şi m-a privit dojenitor, „dar urât mai vorbeşti tu, mamă!” Şi pe mine mă durea capul.

O tăcere lungă s-a aşternut atunci între noi. Răstimp în care mi-am făcut numărul cu durerea de cap. De data aceasta integral. Ba chiar cu un bonus – o vomă leneşă, scurgându-se pe bărbie. Când mi-am revenit stăteau amândouă, lângă mine. Mâinile le miroseau puternic a oţet. Ce idee tâmpită – să-i dai unuia leşinat cu oţet pe la nas. Femei.

Mama mă privea îngrijorată dar nu reuşea să vorbească. Nu credea că ajunsesem *deja* aici. Nu o mai văzusem de aproape şase luni. Îi interzisesem cu desăvârşire să mă mai viziteze. La început nu a vrut să mă asculte; punea totul pe seama bolii şi suporta cu o anumită seninătate. Îi stătea bine cu aerul ăla de sfântă; ar fi putut face carieră printr-o misiune pe undeva prin Africa. Dar nu cu mine. A trebuit

să-i spun că toată nobleţea gestului său nu are nicio valoare atâta vreme cât ştiam că tata o futuse o dată în cur. Văzusem. A fost ca o bombă prăvălindu-se candid pe zidul unei case părăsite. Mama seamănă, pe undeva, cu o casă părăsită. Singurele vietăţi care mai trăiesc acolo sunt bufniţele şi şobolanii. Chestiile alea provoacă întotdeauna scârbă.

Dacă ar fi trecut şi peste asta cred că aş fi început să o iubesc. Aş fi început să o iubesc cu adevărat. Nu a înţeles. Persoana ei era mai importantă; nici măcar în clipa aia n-a consimţit să renunţe la ea. Pur şi simplu nu i-a venit ideea. Leşinul ei m-a făcut să casc. O pierdusem. La rândul ei, mă pierduse. Orice gest al ei nu mai prezenta pentru mine nici cel mai vag interes.

„Cum te simţi?”, m-a întrebat privind pe fereastră. Ceva mai târziu. „La întrebarea asta tâmpită nu răspund; alta”. N-aveam niciun chef să dau tocmai eu, invalidul, victima, cu barosul în cimentul bine întărit de la gura canalului nostru de comunicaţii. Cred că nu mai avea nici rost. Nici dacă singura mea speranţă de viaţă stătea în împăcarea cu mama, nu aş fi făcut niciun singur pas s-o obţin. Eu deja alunecam. Simţeam cum mă frige curul.

Atunci a luat între mâinile ei mâna mea stângă. Un calcul superficial dar, întâmplător, valabil – nu mi-o puteam smulge, era inertă. A început să mi-o mângâie şi chiar dacă nu simţeam nimic, chestia mi-a făcut bine. În sensul că nu vedeam nimic rău în asta. Apoi am început să plâng. Pentru prima oară în hohote şi asta numai din cauza infirmităţii – muşchii capului funcţionează ca dracul. „Adu o cafea! repede!”, i-am strigat târfei, refugiată ca de obicei în bucătărie. „Poftim?” „O cafea pentru mama mea!” Mamei mele i-a plăcut asta. Cimentul prezenta fisuri evidente.

Am băut cafeaua în tăcere. Adică doar mama a băut-o în tăcere; pentru că eu trebuia s-o sorb. Nu ştiu cum de nu li s-a făcut scârbă. Târfa aia mi-a luat apoi ceaşca din mână

şi a dispărut în bucătărie. „Mamă, sunt pe moarte”. „Ei, şi tu, nu te mai osândi atâta. N-a fost decât o criză severă, acum eşti în plină refacere”. „Până şi tu te caci pe tine, mamă; vrei să-ţi repet – sunt pe moarte! E bine?” „Te rog, orice altceva, numai fii calm, da? Calm, îţi face atât de rău să te enervezi”. „Dar cine se enervează, mamă? Eu mă enervez? Cu ce să mă mai enervez? Pentru ce? Dragă mamă, asta-i starea mea naturală. Sunt ultimele puteri. E treaba mea dacă găsesc de cuviinţă să le espectorez astfel. E doar treaba mea!” „Calm, mamă; te roagă mama, fii calm. Niciodată nu trebuie să capitulezi, întotdeauna există o şansă. Au fost cazuri…” „Au fost pe dracu’! De ce credeţi cu toţii că nu mă pot obişnui cu chestia asta? Trebuie să mor şi gata. Mai contează câteva ore? Sau zile? Ce speraţi să salvaţi încurajându-mă? A? Sunteţi nişte ipocriţi! Vă e teamă de scenele astea de căcat pe care vi le fac la tot pasul, nu mai aveţi loc de mine. Vă umple mila, dar tare aţi vrea să scăpaţi odată de chinul ăsta. Nu-i aşa? Răspunde-mi, nu-i aşa? Vă pun tot timpul în încurcătură, nu ştiţi ce să mai faceţi cu mine. V-aţi trezit în faţa unui spectacol căruia nu-i puteţi rezista – Ştefan în faţa morţii: nud, 31 / 1,76 / 52, sex în erecţie, felaţie bot bălos moarte. Eu asta fac cu moartea, felaţie. A vrut morcov tânăr; atunci să-l roadă. De ce taci? Şi de ce pula mea plângi iar? Nu te-ai obişnuit încă? Încă?” „Eşti aşa de… eşti aşa de crud. De ce? De ce? Doamne Dumnezeule! Ce-ai vrea să-ţi spun?”

„O! sunt o mulţime de chestii; chiar nu le ştii? De exemplu să-mi spui că mă iubeşti, că mi-ai iertat toate porcăriile, că o să-mi faci o înmormântare modestă, pomenile, că nu o s-o laşi p-asta prea mult văduvă, că nu am de ce să mă tem… toate căcaturile astea”. „Dar te iubesc; Isuse, eşti fiul meu!” „Numai pentru atâta lucru?” „Vezi?” „Văd. Cu mine nu o scoţi la capăt… Of! mamă, de ce eu? De ce tocmai eu?” Şi târfa aia de nevastă-mea, „Vă e foame?” „Pleacă-n pizda mă-tii, nu vezi că plâng cu mama?” „Cum poţi fi aşa? Cum poţi fi, Doamne, aşa?” „Tu

ce mai comentezi, fă! Vii cu mine în groapă? Zi, fă, vii?” „Vin! Uite aşa, vin”. „Te bag în pizda mă-tii!” „Dar cruţ-o, dragă, ce ai cu biata femeie?” „Acum te bagi tu mamă în treburile mele. Cum ce am cu ea? Cum ce am cu tine? O invidiez; vă invidiez pe amândouă, pe toţi! Mai aveţi de trăit ani mulţi şi buni; haleală, băutură, futing… dar eu? Eu! Eu unde mă duc? Pe mine cine mă aşteaptă?” „Bine, dar ce vină avem noi?” „N-aveţi nicio vină. Am spus eu că aveţi vreo vină? Faţă de persoana mea sunteţi nişte fiinţe absolut inocente. Eu sunt vinovat! Eu sunt cel pedepsit. Eu mor!” „Mori pe naiba! Hai, gata; mai mult îţi faci rău”. „Este singurul lucru care îmi dă senzaţia că exist”.

Ar fi trebuit să mă abţin, mamă. Când vei citi toate astea, deşi mă îndoiesc că vei avea puterea să ajungi până aici, dar ăsta va fi doar norocul sau ghinionul tău, când vei citi deci toate astea să ştii că te-am iubit, aşa în felul meu contorsionat şi plin de scârbă, să ştii că mă durea atunci când îţi vorbeam urât şi ţipam la tine. De fapt, ţipam la mine. La mine şi la norocul meu de căcat, la care ai şi tu contribuţia ta, desigur. N-ai, însă, nicio vină. Eu, Ştefan, fiul tău, te absolv de orice vină. Atunci când vei plânge la mormântul meu, pentru că ştiu că o vei face şi o vei face îndelung, să te gândesti nu la faptul că aş putea izbucni în râs, nu ăla eram eu, îmi pare rău că n-am lăsat niciodată o cheie, măcar ţie, mamă, ca să mă desfaci, câteodată, numai câteodată, numai să vezi că Ştefan al tău era totuşi un băiat bun, sau ar fi putut fi, numai că nu a fost lăsat, nu i s-a permis, şi cu toate astea el a încercat, el a făcut eforturi, păcat că nimeni n-a văzut… Să mă plângi cu sufletul curat, curăţat de păcate închipuite, doar pentru că eşti mama mea şi pentru că, măcar uneori dacă nu întotdeauna, îţi lipsesc – băiatul ăla cuminte, fruntaş la învăţătură, atent, băiatul ăla cu care te mândreai printre rude şi printre cunoscuţi… doar pe ăla. După aceea, am murit. Am murit şi gata.

Acum au plecat în bucătărie. M-au lăsat singur să mă

odihnesc. De parcă aş avea nevoie de odihnă. Sunt mai odihnit decât cel mai leneş om din lume. N-am nimic de făcut, gândesc fără niciun efort, exclud orice cenzură, uite acum încep să mă invadeze amintirile copilăriei. Când eram mic şi mama şi tata mă duceau de mânuţă la grădiniţă sau în oraş la cofetărie. În general am fost un copil ascultător. Îmi plăcea să învăţ, veneam acasă cu note bune şi asta îi mulţumea pe deplin. Ce tâmpiţi sunt părinţii – adu-le note bune acasă şi poţi să-i fuţi. În rest nu prea i-a interesat ce ar fi putut să-mi treacă prin tărtăcuţă. Şi treceau atâtea…

Cred că am început să mă retrag cam pe la unsprezece ani. Până atunci copiam datele unui copil stupid, „al lui mama şi al lui tata”, mulţumit că mi se oferea să mănânc, să dorm şi, uneori, să călătoresc. Apoi am început să-mi dau seama că, totuşi, în toată afacerea asta lipseşte ceva. Ceva fundamental, căruia unui copil de unsprezece ani nu i se poate dezvălui cu toată puterea dar, uşor de atins totuşi. Aia cred că era iubirea. Nu mă simţeam iubit. Sau nu mă mai simţeam iubit. Mi-a fost îndeajuns să o văd pe mama goală şi toată copilăria mea, toată construcţia mentală despre mama s-a dus dracului. Probabil că şi alţii au trecut prin experienţa asta; aproape toţi. Eu însă n-am putut s-o depăşesc. Nu puteam să concep că masa aia cu ţâţe, cur şi smocul ăla de păr dintre picioare este mama mea. Din acel moment aceasta a murit. Iar în locul ei a rămas o femeie semănând vag cu ea, care îi copia reflexele, ticurile, obiceiurile, ba chiar care mima faptul că mă iubeşte. Iar eu am devenit curios. În preajma mea se afla o femeie, simţuri despre a căror putere habar nu aveam loveau cu picioarele încercând să iasă la suprafaţă. Am început s-o urmăresc pe gaura cheii, atunci când făcea baie. Ziua, când erau plecaţi la muncă, făceam o adevărată pasiune pentru chiloţii ei. Îi miroseam cu fervoare; mirosul de săruri, de ardere organică îmi provoca sila – era groaznic – dar în acelaşi timp mă stârnea. Urmau sutienele, ciorapii pantalon, orice

obiect intim având o legătură cât de mică cu trupul acelei femei tinere. Îmi amintesc cum tremuram de nerăbdare atunci când vedeam că se schimbă pentru a pleca de acasă. Mă năpusteam în baie şi apoi asupra lenjeriei încă încălzite de temperatura trupului. Mi-o lipeam de nări şi trăgeam cu nesaţ aerul viciat, închipuindu-mi – atunci doar de atâta eram capabil – că femeia aceea era aproape de mine, de o parte a mea care abia se pregătea să se nască – bărbatul.

Toată această nebunie a durat puţin peste un an – eram suficient de mare ca să-mi dau seama că ceea ce făceam nu era normal. Sau poate că ai mei, toţi ceilalţi, îmi inoculaseră anumite principii, valori, care făcea ca orice acţiune a mea în afară, să pară anormală. Acum este prea târziu să mă gândesc la asta, probabil că aşa a fost scrisă iniţierea mea erotică.

Prima oară am ejaculat într-un sutien. Fără să mă gândesc nicio clipă la ceea ce mi se întâmplă – era imposibil, pentru că odată intrat în baie, pierdeam aproape complet orice contact cu realitatea – după ce am mirosit îndelung obiectul intim, mi-am dat jos pantalonii şi am început să-mi frec sexul cu acesta. Am ejaculat aproape instantaneu. Şi tot instantaneu am început să plâng. Mă speriasem. Credeam că mă îmbolnăvisem, trupul se scuturase aşa cum nu o mai făcuse niciodată, ochii mi se închiseseră la o comandă care nu-mi aparţinea, sexul pulsa frenetic şi, din el, ieşea un lichid aproape transparent, de fapt nu ieşea, era pur şi simplu aruncat. M-am liniştit mai curând decât m-aş fi aşteptat. Am realizat că acest lucru nu poate fi ceva grav, atâta vreme cât, după ce mi-am revenit, identificasem foarte clar ceea ce mi se întâmplase cu plăcerea. Chestia aia îmi plăcuse. Mult timp după aceea am ocolit baia, dar nu mi-o puteam scoate din cap. Eram aproape împins să intru acolo, ceva din adânc mă biciuia ca pe un sclav, dar pe de altă parte, frica, îndoiala, că ceea ce se întâmpla cu mine, nu e bine, intuiţia că în faţa mea

se deschidea un drum fără întoarcere, poate nu cel mai bun. Evident, am cedat. Şi, din nou, am ajuns la un moment în care satisfacţiile oferite de contactul lenjeriei de femeie cu mine au început să se estompeze. A trebuit să mă trezesc într-o noapte, de fapt să fiu trezit de nişte zgomote venind din camera părinţilor ca să fac următorul pas.

Erau nişte icnete aritmate, urmate de scârţâituri de pat, nişte înjurături. Am crezut că iar se certau. În ultima vreme o făceau din ce în ce mai des. M-am ridicat din pat, m-am apropiat de uşa lor şi m-am uitat pe gaura cheii. Şi acum mă întreb ce m-a făcut curios. Era ceva care mă împingea acolo. Ceva nou, care până nu demult nu mă vizitase, nu mă cunoştea şi, care acum, intrase cu cizmele în sufletul meu şi le descălţase acolo.

În pat femeia aceea, mama, într-o poziţie curioasă, pe burtă ţinând însă curul ridicat şi tata, în spatele ei, pătrunzând-o aproape cu ură. Pătura căzută şi lumina uitată aprinsă, mi-au dezvăluit o scenă care m-a lovit direct în moalele capului. Dacă până atunci fiinţa mea fusese traversată de vreun fior sfânt – metamorfozat în copilăria mea – în acel moment lucrul acela s-a pierdut. Încetasem să mai fiu copil. Peste încă mulţi ani urma să ajung adolescent, apoi matur. Dar, în acel moment, ce devenisem?

Ar fi trebuit să urlu? Ar fi trebuit să mă umplu de oroare? Ar fi trebuit să mă întorc cuminte în pat şi să-i întreb a doua zi ce dracului era cu chestia aia de aseară? Ar fi trebuit pur şi simplu să trec cu vederea? Nu ştiu. Ştiu doar că privind fără nicio milă pe gaura cheii, mi-am scos-o grăbit şi am început să-o frec. Dintr-o dată m-am simţit părtaş la ceea ce se întâmpla dincolo de uşă, eram partenerul cuplului de acolo, aveam aceleaşi drepturi. Am ejaculat pe uşă. Apoi am alunecat epuizat şi, privind sperma scurgându-se pe lemn, am început să plâng. Plângeam încet ca să nu fiu auzit, deşi erau puţine şanse

să fac atent pe cineva. Mama şi tata continuau să şi-o tragă într-un fel sănătos şi egoist. Pe care nu l-am uitat niciodată.

A doua zi, s-au trezit din somn ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mama a încercat să mă sărute, dar s-a trezit cu o palmă peste bot. A rămas interzisă. La masă mi-a reproşat-o dar nu aveam niciun chef să o mai bag în seamă. De fapt nici nu i-am răspuns, iar câteva zile nu i-am vorbit deloc. Dintr-o dată am început să-i detest chiloţii ăia infecţi (cred că atunci am căpătat complexul chiloţilor murdari), sutienele îngălbenite de grăsimea sânilor, ciorapii găuriţi, totul. A fost o etapă care trebuia parcursă într-un fel. Eu am ars-o astfel.

Tata a fost informat asupra transformării mele bruşte, dar nu a făcut nimic. Nici nu-i prea păsa. A spus doar că aşa se întâmplă cu unii copii şi că trebuie lăsaţi în pace. Nemernicul! avea dreptate.

Urând femeia aia care îmi era mamă, am început să detest toate femeile. Detestându-le aveam impresia că şi ele mă detestă pe mine. Un lucru de care m-am vindecat greu şi nu pe de-a-ntregul. În schimb, descoperisem că pot iubi şi pot fi iubit de femei imaginare, aşa cum sufletul meu îşi dorea să cunoască. Onanismul – singurul prieten pe care l-am avut. Şi singurul care nu m-a părăsit niciodată.

Ar trebui să scriu poate şi despre clipele fericite petrecute cu părinţii mei. Despre zilele când îi aşteptam să vină acasă şi îmi era dor de ei. Despre jocurile de cărţi, seara în faţa televizorului, despre vizitele la bunica când mă jucam cu animalele – întotdeauna mi-au plăcut animalele, măcar şi pentru faptul că sunt fidele şi nu calcă pe sentimente aşa cum fac oamenii; în fine – despre taberele în care m-au trimis, despre locurile pe care le-am văzut, despre prietenii mei din copilărie, despre jucăriile mele, despre surioara mea care n-a trăit decât şapte ani şi despre care îmi amintesc atât de puţine astăzi, despre şcoala în care am învăţat, despre cărţile pe care le-am citit

şi mai ales despre „Johnny Boambă”, care mi-a plăcut enorm, despre, vacanţele de vară petrecute la mare cu mama şi cu tata, despre partidele de pescuit de 23 august, despre Silvia, despre Mitică, Nelu, Nicu, Şerban, despre meciurile de fotbal la care luam parte ca atacant, despre golurile pe care le dădeam şi mă umpleau de mândrie, şi pe mine şi pe tata care ar fi vrut să mă vadă fotbalist, despre profesorii mei de la şcoală, despre profesoara mea de limba română care vedea în mine un viitor scriitor de succes, despre profesoara mea de mate care vedea în mine un viitor bun inginer, despre profesoara mea de limba rusă care vedea în mine un viitor ratat (câtă dreptate a avut, Doamne! câtă…), despre lucruri frumoase care mi s-au întâmplat şi care aş fi vrut să mi se întâmple, despre toate acestea ar trebui să scriu probabil, să se bucure şi mama că fiul ei, unicul ei fiu, şi-a revenit în pragul morţii, sufletul său hoinărind aiurea s-a întors la timp ca să nu-l piardă, să se bucure şi soţia mea că iată, m-am salvat, tot chinul ei nu a fost chiar degeaba, a reuşit să mă regăsească, sau am reuşit să ne regăsim… Numai că nu am astfel de amintiri. Sau, dacă am avut, ele nu mai există, au plecat probabil cu Ştefan acela sănătos pe uşa spitalului Municipal, atunci pe 3 ianuarie, acum cinci ani…

Toate amintirile mele… a plecat impreuna cu stefan cel sanatos, pe 3 ianuarie, acum cinci ani, toate amintirile la care mai am acces mă dor. Nu am niciuna plăcută sau, mai exact, una care să-mi facă plăcere. Puţine lucruri îmi mai pot face plăcere astăzi. Poate chiar niciunul.

Ca şi în junglă, rezistă doar cel mai tare. Lucrurile frumoase din viaţa mea, labile, delicate, au murit, au fost răpuse de senzaţiile brute, de impulsurile animalice ale fiinţei, singurele care mă ţin încă în viaţă. Mă ţin în viaţă pentru ca la rândul lor să trăiască. Şi se luptă; simt lupta lor. Toate frazele astea murdare, tot comportamentul meu împuţit, ura cu care scriu, toate acestea doar pentru că vreau să trăiesc. Încă.

A plecat. Mi-a promis că va veni să mă vadă în fiecare zi. De data asta nu i-am mai spus nimic. Nu mai am putere să o resping. Cred că nici nu mai ţin atât de mult la asta. Poate am s-o rog să se mute la noi. Pentru câteva zile; mi-e clar că nu multe. Mi-e din ce în ce mai clar că doctorul avea dreptate. N-au trecut decât vreo douăsprezece ore de când am ajuns acasă şi simt cum starea mea fizică se deteriorează aproape vizibil. Nu ştiu exact în ce constă natura bolii mele, nici nu prea m-a interesat. A încercat, odată, un medic să îmi explice dar nu am înţeles mare lucru. Cred că nici nu am vrut. De fapt nici nu îl ascultam. L-am întrebat doar, după ce mi-a vorbit îndelung, dacă mai sunt şanse să scap. Mi-a spus că foarte puţine. L-am întrebat atunci de ce s-a mai obosit să-mi vorbească. Nu ştia, probabil deformaţia profesională. Nu l-am înjurat.

Simt cum în interior mii de fălci rapace, nişte piranha microscopici muşcă vârtos din organele mele, din sănătatea mea, din viaţa mea. Şi eu nu pot face nimic ca să întârzii ospăţul. Asist neputincios la spectacolul mizerabil al morţii mele, un fel de cină de taină în care cel trădat nu este Isus ci chiar Iuda. Pentru că, e clar, Isus mi-a tras-o de data asta. Şi mi-a tras-o bine de tot. Dacă dimineaţă, puteam să strig la târfa aia, acum trebuie să bat puternic cu pixul în masă ca să mă audă. Nu mai pot să ridic glasul, maxilarele devin tot mai imobile şi durerile de cap revin cu o frecvenţă din ce în ce mai mare. Stomacul se revoltă din ce în ce mai anemic, muşchii curului devin tot mai atrofiaţi. În curând o să mă cac direct pe mine. Poate chiar începând cu noaptea asta. Apoi… mi-e groază să mă gândesc că vine noaptea. Întotdeauna mi-a fost frică de noapte. Am să-i spun târfei să lase toate luminile aprinse şi televizorul deschis. Acum mi s-a făcut sete. Bat în masă. Va veni?

Ce voi face când nici mâna nu mă va mai asculta. Încep să-mi pun problema asta şi nu prea mă duce mintea cum s-o rezolv. Jurnalul este deja prea important pentru mine;

este singurul lucru important în restul de viaţă pe care îl mai am de trăit. Fără să vreau am ajuns aici – punctul în care vreau să spun totul. Să ştie toţi, ba nu, nu toţi, să ştie mama şi poate şi târfa asta, că iminenţa morţii şi nimic altceva m-a făcut să mă revolt. Să mă revolt împotriva vieţii care m-a trădat, şi odată cu ea împotriva tuturor cărora le aparţine. Eu n-am nimic cu nimeni, am doar cu faptul că sunt vii. Şi că trebuie să ne suportăm reciproc, că figurăm dintr-o dată în scenarii diferite, pentru că tablourile s-au încurcat, personajele se trezesc în situaţii care nu figurau în scenarii, chestia asta le trezeşte un sentiment de inconfort, se zbat să iasă de acolo, să revină la matricea iniţială, cea trasată de regizor, iar acest lucru este imposibil, piesa trebuie să ruleze mai departe, aşa prost cum a ieşit, actorii trebuie să-şi calce pe inimă să se chinuie efectiv să-şi facă rolurile credibile, astfel încât, la final, să nu-i bufnească plânsul sau, mai ştiu eu, râsul, să nu fie obligaţi să se evite, să-şi ascundă privirile unii de ceilalţi, să nu se trezească cu sala goală.

Cred că încep să nu mai sufăr. Sunt minute bune de când n-am mai scos o înjurătură, încep să mă tem că m-am obişnuit cu situaţia asta, că am devenit deja un individ obişnuit cu statutul lui, un blazat căruia nici nu-i mai pasă. Ar fi culmea să vină aia a mea şi să încep să-i vorbesc frumos. Să-i zic, „draga mea, aşa şi pe dincolo”, sau „eşti drăguţă să mă ştergi la fund, tocmai m-am căcat pe mine”… ha, ha, ha… aş vrea eu, aş vrea eu, să pot sta aşa liniştit, să mă doară-n cur de persoana mea, să stau aşa precum un zeu cu spectrul în mână, împrăştiind generos razele unei bunătăţi nealterate nici de urâţenia interioară nici de cea exterioară. Nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Nu vreau să mor!

Abia acum realizez că sunt acasă. Acasă la mine. Locul în care mi-am petrecut prima parte a tinereţii, în care mi-am adus femeia visurilor şi în care am realizat cât de mult m-am înşelat în privinţa ei, dar şi în privinţa mea, locul de

unde m-au luat cu salvarea şi, iată, locul în care am revenit. Ca să mor. Ce amintiri pot lua cu mine? Nu ştiu de ce îmi pun întrebarea asta. Cu mine nu pot lua nimic. Ăsta-i tot şpilul morţii, nu te ia decât singur. Gol-goluţ. Iar pe dinăuntru plin ochi cu căcatul pe care l-ai strâns de-a lungul vieţii şi depozitat ba în fizic, ba în suflet. Îmi închipui că dacă este să ajung undeva după moarte locul ăla nu e decât o imensă hazna în care inşi ca mine, şi probabil că toţi sunt ca mine, sunt aruncaţi şi lăsaţi acolo să colcăie după ceva aer, după ceva mâncare, după ceva lumină. Cred că universul nu este decât o groapă de gunoi care înghite, toată haznaua asta creaţionistă care face doar mizerie. Dumnezeu ar trebui condamnat numai pentru atâta lucru; într-o zi tot o s-o facă cineva. Dar nu trebuie să-mi pun mari speranţe. Nu trebuie să-mi pun speranţe nici măcar în mine. Mai ales în mine.

A fost o vreme când mă grăbeam să ajung acasă. După orele lungi petrecute la firmă, scremându-mi mintea la tot soiul de afaceri din care câştigam destui bani ca, în scurt timp, să devin financiar independent, sosirea acasă echivala cu o minoră mântuire. Nu pentru că mă aştepta ea, ci pentru că eram acasă. Mă aşezam greu, definitiv, în fotoliul meu favorit, porneam televizorul şi intram într-o dulce amorţire – un dobitoc perfect. Pe atunci rar îmi dădeam seama de asta, iar când o făceam, fugeam în braţele vreunei femei între labiile căreia îmi înmormântam disperarea. După care reveneam acasă. Era o prostie să pretind mai mult. Nopţile lungi în care o frecam cu fervoare privind casete video porno, ori imaginându-mi pur şi simplu aceeaşi femeie perfectă pe care am căutat-o întotdeauna, apoi somnul lângă o soţie care aştepta degeaba să o satisfac, dimineţile plictisitoare pigmentate cu fragmente de conversaţie banală pe teme diverse ca: făcutul pieţei, vremea, vizite, niciodată despre prestaţia mea ca soţ, niciodată despre prestaţia ei ca soţie, din nou rarele escapade pe la câte o femeie de care mă

îndrăgosteam pentru foarte scurtă vreme pentru că îmi înşela aşteptările, dar şi pentru că mă simţeam mai bine acasă.

Apoi boala. Timp de cinci ani nu mi-am văzut casa decât foarte rar – loc de tranzit dintr-un spital în altul. Acum sunt definitiv acasă, dar nu mai simt nicio emoţie. Observ că toate sunt la locul lor, aşa cum le-am lăsat; târfa asta de nevastă-mea n-a modificat nimic. Bine, n-a avut nici bani, cred că nici chef. N-a fost niciodată o femeie practică; s-a priceput de minune doar la sex, numai că nu a prea avut cine să i-l ofere. Toate sunt la locul lor, toate sunt aşa de cunoscute, dar sunt aşa de străine. Mă şi mir cum pot fi atât de patetic în faţa unor obiecte. M-am tâmpit. Şi cred că se apropie o nouă durere de cap.

M-am decis s-o întâmpin de unul singur. Aşa că strâng din dinţi, îmi tremură tot capul, mâna îmi tremură, tremurul ăsta se transmite şi restului inert – ar trebui să mă vedeţi cum tremur tot, numai pentru că strâng din dinţi şi pentru că nu vreau să urlu. Nu vreau să mă audă târfa aia de nevastă-mea, ar fi a treia oară astăzi, cred că s-a săturat de mine cel puţin la fel cât m-am săturat şi eu de ea. Cuţite lungi îmi penetrează craniul şi mă gândesc că poate ar trebui să mă bucur – *senzaţia este atât de vie*! Lamele intră şi ies într-un ritm pe care nu reuşesc să-l urmăresc, îmi închipui ce arteziene ar trebuie să funcţioneze în capul meu, ce jerbe roşii ar trebui să se lanseze în spaţiul imediat stropind pereţii, masa, foile, fereastra… Şi totul ar fi aşa de frumos, aproape ca sub influenţa unei porţii de haşiş, dacă n-ar fi durerea care-mi interzice orice iluzie. Ţin pixul bine strâns între degete, scriu cu greutate, dar scriu, să vedeţi voi… *să vezi şi tu, mamă ce puternic eram atunci când boala mă rostogolea ca pe o minge de fotbal, când mă trântea de pământ şi mă călca în picioare. Ce dat dracului eram, ce dat în pizda mamii lui eram, cu toată faţa mea căzută, cu braţele mele întinse pe lângă corp ca mucii pe faţa unui copil idiot, cu*

pula strânsă toată între picioarele astea imobile, învineţite şi pline de păr, cu pula asta ghemuită si flască de care mi-am bătut joc aşa cum mi-am bătut joc de mine, de tine, de târfa aia, de doctori, de viaţă, aşa cum mi-am bătut joc de toţi şi aşa cum şi-au bătut toţi joc de mine… ştii tu, mamă, ca în viaţă; toţi ne batem joc, unul de celălalt, ne futem cât putem şi pe unde apucăm, ne dăm la gioale, ne pocnim ca chiorii şi nu ajungem nicăieri… Ştiu asta mai bine ca oricine; uită-te la mine, mamă – m-am tâmpit! — *aminteşte-ţi de mine şi vei vedea că nu am minţit, că până la urmă viaţa mea, eu, n-au fost decât o bătaie de joc, un căcat de bătaie de joc, din care nimeni n-a tras nicio morală; de parcă din traseul meu existenţial se poate trage o morală. Pentru că, cu toată durerea asta de cap, cu tot efortul meu de a nu urla* (*simt cum sare smalţul de pe dinţi, mai ceva ca sperma mea de adolescent obsedat, amintire de care, observ şi nu ştiu de ce, îmi este imposibil să scap, ar trebui să mă gândesc mai serios la asta, de ce revin mereu la anii ăia, de ce atunci, o să mă mai gândesc, o să mă mai gândesc…*), *îmi dau seama că finalmente nu reprezint nimic; cuvântul Ştefan nu are nicio semnificaţie, nu contez pentru nimeni şi cu atât mai mult pentru mine. Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul…? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul…? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul…? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul…? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul…? Ce pot să fac ca să nu mă mai doară capul…? Ce pot…*

Ceea ce am scris mai sus este o copie. A trebuit să o fac pentru că originalul este impregant cu vomă şi sânge. A fost o criză de mai mare frumuseţea. Să-ţi vină pur şi simplu s-o săruţi. Să te rostogoleşti cu ea prin pat, pe jos, prin cameră şi anexe, s-o penetrezi amarnic şi să se lase penetrată, pentru ca mai târziu, dar nu *mult mai târziu*, să-ţi nască un mutant de care să-ţi fie groază. Mă bucur că am rezistat până la capăt. Mi-am revenit acum câteva

minute, în jurul meu toate sunt verzi sau roşii, unele au şi puţină spumă, dar nu prea multă, nu mai produc aşa de multă ca acum doi sau trei ani, şi târfa este tot în bucătărie. Habar nu are. Acum am să bat cu pixul în masă, o să vină şi o să vadă.

Am bătut. A scos doar capul, a văzut şi se repede la mine. „Ce-ai păţit, Doamne Dumnezeule!”, se arată îngrijorată. Ce credea târfa dracului, că am murit şi n-am anunţat-o la timp, ca să asiste şi ea la acest *happening*. „N-am nici pe dracu’! Am borât puţin, nu vezi?” Se repede şi ia un burete de bucătărie; începe să şteargă pe jos, pe masă. „Va trebui să te schimb, cred că ai făcut pe tine”. „În sfârşit o veste ca lumea; nu mă aşteptam aşa devreme”. Nu mă bagă în seamă. Am să mă opresc pentru o clipă. Trebuie să mă schimbe. Am impresia că nu-i place mirosul de căcat.

M-a şters! Să mor eu dacă nu m-a şters! Puteam paria pe orice, chiar şi pe viaţa mea, că n-o să mă şteargă la cur atunci când o să mă cac pe mine. Ar trebuie s-o vedeţi cum mi-a tras pantalonii, apoi chiloţii, Doamne, ce chiloţi murdari, ce oribili, o chintesenţă a complexului meu, dacă mi-ar mai fi păsat de ceva mai mult decât de situaţia mea, atunci asta ar fi fost murdăria de pe chiloţii mei; nici chiar eu n-aş fi avut curaj să-i ating, rahat cu sânge, ar trebui să vedeţi, n-aţi trăit nimic, iar ce-aţi trăit aţi trăit degeaba dacă n-aţi văzut măcar o dată chiloţii lui Ştefan murdari de sânge şi căcat, fulgi roşii-arămii scurgându-se printre degetele târfei, şi de acolo pe scaunul pe care stau, pe jos, tâmpita dracului, de abia a şters, femeile astea n-au metodă, habar nu au să muncească, de aia muncesc mai mult, de aia se consumă prea devreme, ar trebuit să vedeţi cum a ridicat chiloţii deasupra capului, cum s-a uitat la ei, imposibil mi-am zis, cum s-a uitat la ei fără nicio scârbă, ba chiar cu o anumită tandreţe, se uita la ei de parcă se uita la Pomul Vieţii, se uita la ei de parcă se ruga, sau poate îşi punea proasta întrebări filosofice, niciodată nu ştii la ce să

te aştepţi de la târfele astea de neveste, poate că se uita şi se gândea că din tot ce a iubit n-a rămas decât o izmană plină cu căcat, poate că asta am fost de la început, poate că asta suntem toţi, nişte izmene pline cu căcat care toată viaţa se îmbată cu iluzia că nu sunt nişte izmene pline cu căcat, se uita şi se gândea, dacă ăsta este o izmană plină cu căcat, atunci eu care i-am stat aproape, ce dracului sunt? nu tot o izmană plină cu căcat? sau poate nebunia asta a mea, boala asta mă face să gândesc aşa, poate că vaca nu se gândea decât că n-ar mai trebui să-i mai spele, mai bine să-i arunce la ghenă, să treacă vreun şobolan pe acolo, mai scapă oraşul de un dăunător, mai se reduce riscul unui focar de infecţie, tare aş fi vrut să ştiu la ce se gândea, târfa asta, privind chiloţii mei plini de sânge şi căcat, ar fi trebuit s-o vedeţi, fără nicio jenă, fără niciun resentiment, niciun rictus, nicio grimasă, doar o privire blândă cu care – ah! curva dracului – vrea să mă doboare, o ultimă săgeată, cea mai perfidă, cea mai periculoasă, femeia supusă până dincolo de sacrificiu, femeia renunţând la orice orgoliu, femeia iubindu-şi cu fervoare aproapele, femeia creştină, bunul samaritean, curva adusă pe calea cea bună, iar eu căzutul, damnatul, incapabil să mă ridic la nivelul unui asemenea sacrificiu, adică viaţa mea este atât de neînsemnată încât sacrificiul ei este absolut gratuit, sfânta responsabilă de orice lucru care are legătura cu viaţa, oricât de neînsemnat, târfa asta de nevastă-mea.

M-a şters cu o cârpă umezită în apă caldă. M-a întors într-o parte, s-a aşezat în genunchi şi a început să mă şteargă. N-am simţit nimic, doar că fără să vreau, nu ştiu ce m-a făcut, mâna mea dreaptă, aia care funcţionează, s-a ridicat încet, s-a întins spre creştetul ei şi a început să-l mângâie. Degetele amorţite s-au destins brusc în părul ei, şuviţe moi se înfăşurau complice în jurul buricelor lor, apoi se desfăşurau pentru a se înfăşura iarăşi, palma, care nu mai asculta de mine, şi ce bine pentru că nu mai asculta de

mine, urca şi cobora, fruntea ei era perfectă pentru căuşul format de aceasta, urechile calde răspundeau mângâierilor mele încălzindu-se, ea stătea nemişcată, parcă nevenindu-i să creadă, sau poate ca să nu piardă ceva ce oricum era destinată cuprinsului unei singure şi efemere clipe, mâna suspendată undeva la jumătatea distanţei dintre chipul ei destins şi trupul meu mort, de degetele căreia, precum o eşarfă de adio, sau precum un drapel rătăcit în urma unei lupte pe care n-a mai câştigat-o nimeni, atârna cârpa aceea umedă şi pătată de mizeria unui trup adăpostind mizeria unui suflet.

O mângâiam din ce în ce mai febril, greutatea palmei mele creştea exponenţial, şuviţele de păr tindeau tot mai mult să devină rezistente, motiv pentru care eram obligat să le smulg, gâtlejul a intrat şi el în acest joc periculos, valuri devastatoare urcau de undeva din adâncuri forţând barajul, demolându-l cu uşurinţă, hohoteam ca un apucat, o trăgeam de-a dreptul de păr, mă agăţam de părul ei ca de piciorul lui Dumnezeu, ca de o ultimă şansă, trăgeam, trăgeam cu disperare, iar ea ţipa ca din gură de şarpe, ea care ar fi trebuit să fi înţeles, era obligaţia ei să înţeleagă, aşa trebuia să se întâmple, să reziste, să mă lase să-mi răstorn tot bagajul de ură şi scârbă, să-l las să se ducă dracului, nu trebuia decât să se sacrifice un pic şi apoi să mă ierte…

A început să plângă, se îndepărtase de mine şi mă privea cu oroare. Iar eu hohoteam stins, priveam jos, n-aveam curajul s-o privesc în ochi, priveam în jos şi hohoteam, fără lacrimi; gâlgâiam amândoi ca nişte proşti şi niciunul nu avea curajul să înceteze dracului odată, să apuce de altceva, să revenim la acel *status quo* de dinainte, dar mi-a fost clar că asta n-avea să se mai întâmple vreodată. Pentru prima dată n-a mai evadat în bucătărie. A ieşit pur şi simplu afară din casă. Mă întreb dacă va mai reveni vreodată. Mă rog să nu o facă.

Am încercat să adorm pentru o vreme, dar pe lângă

celelalte abilităţi mi-am pierdut şi somnul. Şansa ca moartea să mă găsească dormind este ca şi inexistentă. Afară este întuneric de-a binelea. Cred că este târziu şi târfa n-a venit încă. Şi mie începe să mi se facă frică. Întotdeauna mi-a fost frică de noapte, de zgomotele pe care le produce, de misterele ei, de câte mi se pot întâmpla fără ca să am posibilitatea să mă apăr.

Sursa acestor nelinişti se află tot în copilărie. Îmi amintesc perfect cum mă speria bunica cu vârcolacii care locuiesc la doar două grădini mai departe de casa ei, la cimitirul satului, acolo unde copiii neascultători sunt duşi cu forţa şi unde li se bea sângele până devin albi şi se transformă la rându-le în vârcolaci. Ascultam cu inima cât un purice, şi eram gata să mă cac pe mine noaptea când venea la mine în cameră să stingă lumina şi să închidă uşa. N-aveam curaj să o rog să lase lumina aprinsă, îmi era frică să nu o supăr şi să cheme vreun vârcolac din ăla – Doamne ce prost eram! cum puteam crede? — care să-mi sugă sângele şi să mă transforme şi pe mine în vârcolac. Iar când se închidea uşa în urma ei, îmi trăgeam repede pătura peste capul deja acoperit de pernă şi adormeam cu frica în suflet, chinuit de cele mai negre gânduri.

Acasă, însă, dormeam numai cu lumina aprinsă, mama n-o mai scotea la capăt cu mine. Abia târziu am fost convins că totul nu era decât o joacă de-a bătrânei, numai ca să mă sperie, să nu-i dau prea mare bătaie de cap, probabil aşa fac toţi bătrânii cu nepoţii, i-am auzit şi pe alţii, o metodă acceptabilă, de ce să nu recunosc, odată ce şi acum îmi este imposibil să mă odihnesc în întuneric, îmi vin în cap tot felul de gânduri iar printre ele faţa aia fioroasă (seamănă atât de mult cu mine), cu colţii plini de sânge, căutându-mi carotida, gâfâind pe la urechi şi urlând înfiorător. Ar trebui să-mi dau seama că o astfel de creatură, dacă există, nu s-ar încurca cu unul ca mine, deja golit de sucuri, şi-mi dau seama dar tot îmi este frică, au avut grijă ăştia de toată copilăria mea, şi mama, şi tata, şi

bunica, şi toţi ceilalţi, au avut mare grijă şi uite ce frumuseţe de om am ieşit, uite ce humanoid reuşit, un căcăcios şi jumătate, un obsedat sexual, un nesuferit, unul în preajma căruia mai bine îţi tragi un glonte în cap, decât să-i asculţi zgomotele, sau mai bine să i-l tragi lui… mult mai bine.

Dacă ar avea toţi posibilitatea să se strângă laolaltă şi să facă, aşa, o analiză, o dezbatere, pe tema, să zicem, „Ştefan – produsul nostru. Trecut, prezent şi viitor”, sunt convins că le-ar fi ruşine să mi se mai uite în ochi. Sau mă înşel. Uite cum îmi fac de lucru şi noaptea asta abia a început, scaunele au început deja să scârţâie, podeaua la fel, aerul a căpătat o altă consistenţă de parcă cineva respiră pe undeva pe aproape, simt cum frica începe să se caţăre pe mine precum o femeie nesatisfăcută, îmi deschide gura cu cleştii şi-mi bagă pe gât veninul ăla care mă face să tremur, să mă gândesc la toate nebuniile, fără să mai ţin cont de gratuitatea situaţiei, de faptul că nu mai prezint importanţă nici măcar pentru dracul, de parcă atunci când te înspăimântă ceva mai poţi să ţii cont de evidenţe, sau poate că nici nu există evidenţe, poate că totul nu este decât o iluzie, frica, boala, statut social, toate astea nu sunt decât nişte chestii pe care le accepţi sau nu, eşti bolnav numai dacă accepţi că eşti bolnav (accept!), eşti înfricoşat numai pentru că accepţi că eşti înfricoşat (accept!)… şi târfa aia pe unde naiba umblă, nu ştie că am nevoie de ea?

Ochii mă ustură, cred că îi am roşii. Toată ziua am scris la jurnalul ăsta, nici până acum încă nu mi-e clar de ce, de parcă ar trebui să-mi fie. Nu văd bine de aici, dar ceasul arată cred ora două… sau trei. Şi târfa asta, unde naiba umblă? S-o fi dus să se sinucidă. De ce a trebuit să iasă când îi era mai la îndemână să se arunce de la balcon – murea cu siguranţă. În faţa unei maşini? Trenul? Unde dracului umblă? Mi-e aşa de frică încât… nu putea să aprindă televizorul? La ora asta sunt filmele erotice, aş mai

fi uitat o oră, două. Geamul este de un negru perfect. Dacă aş fi un pic romantic m-aş întreba unde s-a ascuns lumina zilei. Dar nu sunt romantic şi ştiu că lumina zilei nu se ascunde. Şi mai ştiu că mi-e aşa o frică încât mă cac pe mine. Este doar un fel de a spune, acum trei ore acest proces s-a declanşat deja, este ireversibil, mă voi căca pe mine curent, sigur, aproape perfect. Şi dacă nu vine târfa aia? Pe mine cine mă mai şterge la cur? Dacă până mâine moare şi mama? Dacă mor amândouă, chiar acum, când am nevoie de ele? Să moară, să se ducă dracului… ar fi în stare să o facă. Mie mi s-ar putea întâmpla aşa ceva, sunt tocmai bun pentru asta. Să vină unul peste vreo săptămână-două, vreun vecin, sau vreo rudă, să vină şi să-mi găsească cadavrul îngropat într-o baltă de scârnă, puţind îngrozitor… Cine o să mă îngroape? Cine o să mă recunoască? O să mă ducă la morgă, pe mâna vreunui student nebun, să mă ia ăla, să mă pună la fiert şi să-şi dea examenul de diplomă de pe urma scheletului meu disproporţionat, măcinat de cine ştie ce rozători microscopici.

Ar fi prea de tot. Ar fi perfect.

A venit. Aud cum se descalţă, cum îşi scoate trenciul, cum îşi aranjază părul – de ce dracului îşi aranjază părul? — îşi încalţă papucii… intră. S-a aşezat lângă fereastră şi nici nu mă bagă în seamă. O las. Arată răvăşită. Sau doar mimează. Unde a umblat până la ora asta? „Unde pula mea ai umblat până la ora asta?” „Pula ta este prea curioasă”, îmi răspunde fără să mă privească. „Mai spune-mi o dată asta dar priveşte-mă în ochi” „Pula ta este prea curioasă”, mă priveşte în ochi. Mi-am dat seama, n-am cum să mă înşel. „Cu cine te-ai futut?” Îmi zâmbeşte pierdut, face pe victima inocentă obligată să recurgă la gesturi disperate. „Nu m-am futut cu nimeni; oricum, nu cred că mai este treaba ta”. E crudă, chiar îmi place. „N-ar trebui să avem secrete, măcar acum…”, drace! sunt chiar curios. Asta a fost la futut, mor să ştiu cu cine. „Spune, dragă, cu cine ai

făcut-o? Nu sunt decât curios; sau ţi-e frică". „Frică? Eşti haios. Tu nu te uiţi la tine?" „Atunci spune-mi cu cine te-ai futut şi gata". „Nu m-am futut cu nimeni, ţi-am mai spus". „Nu vrei să cooperezi, ţi-e frică. Te caci pe tine de frică, îţi închipui că o să mă ridic de aici şi o să te iau la bătaie… proastă mai eşti". „Nu mi-e frică de nimeni". „Atunci spune-mi cu cine te-ai futut în seara asta". „Cu Gelu". „Cu cine? Cu handicapatul ăla?" „Handicapatul ăla măcar vorbeşte frumos". „Vorbeşte frumos pe dracu'! Îl ştiu eu bine. Te-a lins în pizdă, de aia ţi-a plăcut, pentru că te-a lins în pizdă". „Ba am făcut sex normal şi ne-am simţit chiar foarte bine; obsesiile sexuale sunt doar specialitatea ta". „Ba te-a lins în pizdă, îl ştiu foarte bine pe Gelu. Pot să jur că i-ai supt-o. Mereu ţi-a plăcut să o sugi, de asta n-ai cum să te ascunzi – sunt martor. Sau, în fine, unul dintre ei". „Ştefan, cuvintele tale nu mai au nicio greutate; poţi să spui orice, poţi să bănui orice, poţi să urli, poţi să te caci şi pe tine, nu mă mai interesează. Eşti un om bolnav. Orice om bolnav este nesuferit. În sfârşit, m-am acomodat cu asta". „Te-a futut şi-n cur?" „M-a futut şi-n cur". „S-a pişat pe tine?" „S-a pişat pe mine". „Între ţâţe?" „Între ţâţe". „Nasol". „Ba nu". „Nu te-a futut în cur". „Nu, nu m-a futut în cur". „Nu s-a pişat pe tine". „Nu s-a pişat pe mine". „N-ai luat-o-n gură". „N-am luat-o". „Unde ai fost?" „Afară, am simţit nevoia să ies". „Camelia, te rog frumos să mă ierţi". „Crezi că mai contează?" „Pentru mine, da". „Atunci te iert". „Mulţumesc…" „Ştefan, era nevoie de toate astea?" „Nu ştiu, probabil că da". Se ridică şi se îndreaptă către uşa interioară. „Camelia! Nu vrei să dormi lângă mine, mi-e frică?" Ezită. „Nu-ţi fac nimic, îţi promit. M-am liniştit… nu ştiu ce-am avut… poate pentru că încă îmi pasă". „Am să-ţi aduc o pătură, te învelesc, închizi ochii şi dormi, da?" „Dar să nu stingi lumina, mi-e frică". „Sting lumina, vin lângă tine şi dormim împreună". „Mă ţii de mână?" „O să te ţin".

Am reuşit să adorm pentru câteva ore. Sau ceva în genul

ăsta. Foile sunt la locul lor, târfa nu s-a atins de ele. Va umbla, are tot timpul, nu trebuie decât puţină răbdare; foarte puţină. Mă simt destul de bine; mâna funcţionează, capul se mai mişcă, vorbesc... încă vorbesc. Azi, cel târziu mâine, n-am să mai pot scoate două vorbe. Nu ştiu exact cum, dar sunt aproape sigur că în cel mai scurt timp îmi voi pierde vocea. Cum o s-o mai înjur eu p-asta? Uite ce probleme importante înainte de moarte...

Ea este lângă mine, pe pat. Doarme. Aceeaşi mină liniştită, acelaşi somn de copil, cum reuşeşte? N-a avut niciodată coşmaruri, n-am auzit-o niciodată vorbind în somn, zvârcolindu-se, transpirând... femeia asta este monstruoasă. Târfa de nevastă-mea. De ce îi spun aşa. Pentru că toate femeile sunt târfe. Nişte târfe de cea mai joasă speţă. N-au simţul onoarei, n-au simţul sacrificului, nimic. Doar pulă şi bani. Cât cuprinde. Pentru ea, după ce m-am îndrăgostit, a trebuit să dau zeci de telefoane, să umplu sute de pagini de scrisori, să cumpăr buchete imense de flori, de câteva ori am plâns. Chiar am plâns. Singura femeie care a reuşit să-i vadă lacrimile lui Ştefan. Pentru că eu plâng foarte rar. Plânsul lui Ştefan este o raritate – ar trebui acoperită cu ceară şi plantată în muzeul doamnei Tussaut. Când a murit tata, n-am plâns decât zece secunde, atât cât am stat cu capul meu rezemat de capul lui, înainte de a-l scoate din biserică, nu ştiu ce mi-a venit atunci, rezistasem, ba chiar mă bufnise râsul de câteva ori, dar când m-am aplecat să-l văd mai bine, era pentru ultima oară, iar eu eram curios să văd cât mai pot reţine din chipul ăla legat cu aţă ca să nu-i stea gura căscată, avea o faţă aşa liniştită, exact ca târfa asta, încă mă întreb cum reuşesc unii, este vreo reţetă, vreun elixir, ceva, în fine, când l-am văzut aşa, mi-am lipit fruntea de fruntea lui, era rece, era aşa de rece încât am suferit un şoc, nici acum nu ştiu dacă din cauza asta am hohotit scurt, o dată, sau din cauză că-mi părea rău că-l pierdusem, habar n-am, dar am hohotit, asta-i clar, până şi mama a încetat să mai plângă,

se uita la mine şi nu-i venea să creadă, ba chiar m-a apucat de mână, să mă ridic, să nu cumva să întârzii ritualul, dădea prost toată scena aia cu mine făcând-o pe îndureratul (poate chiar eram), am urât-o în momentul ăla, ah! cât am urât-o, niciodată nu m-a lăsat să fac ce vreau, instinctele mele, ieşirile mele, toate au fost cenzurate de mama, de femeia aia care semăna cu mama, mai ales de când am văzut-o dezbrăcată, am mai spus parcă, cred că de atunci mi-am spus că toate femeile sunt nişte târfe, n-au niciun pic de respect, niciun pic de milă pentru nimeni şi cu atât mai puţin pentru boii ăia trişti aşa cum mi se întâmpla să fiu în intimitate şi cum nu mă ştia nimeni.

Numai târfa asta m-a văzut plângând şi asta numai datorită faptului că o iubeam, iar pe ea, cel puţin la început, o cam durea în cur. Ar fi trebuit s-o omor. Atunci când plângeam la fereastra ei, iar ea îmi striga din casă că i-a venit ciclul şi că îi este ruşine să mi se arate aşa, atunci ar fi trebuit să intru şi s-o strâng de gât. S-o strâng aşa de tare încât să-i sară tot sângele adunat în vintre, să-i sară şi să mânjească toţi pereţii ăia plini cu postere cu actori de succes, cu poponari împuţiţi (ce scârbă mi-a fost întotdeauna de ăştia, să-l fuţi pe unu-n cur, să miroşi tot a căcat, nici situaţia mea nu-i aşa inacceptabilă), să-i murdărească pe toţi cu sânge, să-şi piardă tinereţea şi viaţa măcar din dragoste, să rămână şi ea un fel de vedetă în neam, aia care a fost omorâtă din dragoste, s-o îngroape îmbrăcată în mireasă, să-i cânte orchestra la cap până la cimitir, asta trebuia să-i fac, nu să plec cu coada între picioare, să ajung acasă plin de draci şi s-o bat iar în cap, câteodată chiar mă săturam, jur că mă săturam să mi-o tot frec până la rană, pentru că se întâmpla să mi se irite pielea, chestie care ustura al dracului de tare, simţeam nevoia s-o bag într-un vagin adevărat, unul din ăla plină de sucuri fierbinţi, contractându-se precum un şarpe încolţit, să dau din cur, ca un dement să dau din cur, să strig şi eu, să strige şi ea, să ne simţim dracului bine… cred că ăsta a

fost unul din idealurile mele inaccesibile – să mă simt bine. Măcar câteodată.

Apoi i s-au aprins şi ei călcâiele. La câte insistenţe, la câte lacrimi şi tămbălău, şi o piatră s-ar fi îndrăgostit de mine. Sau măcar i s-ar fi făcut milă. Poate că ar trebui să identific asta cu momentul în care m-am angajat la firma aia. Aveam bani, aveam o maşină scumpă, aveam posibilitatea să atac orice femeie. S-o fi gândit proasta că fiţele ei m-ar putea face pierdut. Abia acum îmi dau seama. Cum putea să lase o aşa partidă? Ipoteza mea este deci corectă – toate femeile sunt târfe. Nişte târfe ordinare. Sunt aşa de convins de asta acum încât nici imaginaţia mea n-ar mai putea fabrica una spre uzul unei labe satisfăcătoare. Nici nu mai este cazul.

Vreau să mă cac şi să mă piş. Mă mir că fizicul mă mai atenţionează asupra unor amănunte atât de minore. Mă gândesc dacă e bine să bat în masă, sau să-mi dau drumul. Aseară am rugat-o pe ea să doarmă cu mine. Doamne, ce efort de voinţă a trebuit să consum! Fiecare rugăminte, fiecare grimasă conciliantă, le-am smuls cu forcepsul… Mai uşoară este o naştere decât ceea ce mi s-a întâmplat mie astă noapte. Şi numai pentru că mi-era frică. Poate că ar trebui să mor, până la urmă. Aş scăpa de groaza de a aştepta să treacă noaptea.

M-am scăpat. Gata. Asta o să miroasă o să se trezească… ce-o să zică? Uite că a deschis ochii. „M-am căcat pe mine, schimbă-mă”. Nu-i convine, mă priveşte acuzator. „De ce nu m-ai trezit?” „Dormeai aşa de frumos…” „Eşti tâmpit!”

S-a ridicat din pat şi se duce la baie. Mi-e ciudă! Cât mi-e de ciudă! Ar trebui s-o vedeţi, are un trup superb. Sub cămaşa de noapte transparentă, părul pubian, sânii tari… face asta numai ca să o văd, neputinţa mea o face aşa frumoasă, şi ştie asta… „Vreau să mor! Vreau să mor! Vreau să mor!”.

„Capul?” „N-am nimic, vreau să mor”. „De ce?” „Pentru

că vreau să mor, nu mai pune întrebări tâmpite”. „Tu mă faci să pun asemenea întrebări”. „Şterge-mă, nu-mi place mirosul”.

Începe să mă doară capul. O, Doamne! nu mai vreau. Bat cu pixul în masă, târfa e tot în bucătărie, picioarele au alunecat din scaun, uite-le cum se duc sub masă, vino! vino repede, prinde-le! prinde-le în pizda mă-tii nu vezi că vor să plece! capul!… capul!… capul!… mamă, dacă te mai văd că boceşti să-mi bag… capul!… capul!… mă doare capul, mâna scrie… scrie fata mea… tu mai trăieşti… să le spui urmaşilor… urmaşilor mei avortaţi în W.C., pe covor, pe uşa de la dormitorul părinţilor… în şerveţelul de la hotelul Minerva privind… privind cum se regulau ăia doi la… fereastra de peste curte… tată!!!… ce pula mea cauţi aici… ce??? nu, nu acum, nu, ia mâna, pleacă!, e prea devreme… stai un pic, nu vezi că borăsc… numai puţin… aşa, gata… ţi-am spus că e prea devreme… tată acuma ţi-ai găsit, de cinci ani stau prin spitale… atunci când aveam nevoie de tine… capul!… capul!… mă doare capul tată, să mor eu dacă te mint… atunci când aveam nevoie de tine pe unde umblai?… când mi-a zis boul ăla că sunt incurabil şi voiam să mor, da’ să mor nu glumă, tu unde umblai… te dădeai în Paradis… te durea în cur… acuma ţi s-a făcut dor… cine?… te-au trimis ăia?… Ăia să-mi sugă pula… să mi-o sugă dând din aripioare… că în rest nu s-au prea ocupat de mine… uită-te puţin… uită-te puţin la mine… am eu faţă de protejat?… îngerii mei păzitori erau la curve cu tine… sau dracu’ ştie unde… capul… capul… şi târfa aia, nu simte?… nu aude cum mă chinui?… o cană de pastile… o cană de pastile pentru o durere de cap… cine îmi oferă?… nu-i e nimănui milă?… Camelia!!! n-aude… să mor eu… n-aude… sau poate nici n-am strigat… capul meu… unde zboară creierii mei?… mă doare capul… borăsc… ce culoare… capul căpuşorul meu… cel trimis de Dumnezeu…

U-u? Unde sunt?

Din nou o criză pe cinste, simţi că trăieşti. Aia chiar s-a

speriat. Cred că am făcut urât. Acum mi-am revenit. Mă simt chiar bine. Adică pot să scriu, pot să citesc, pot să vorbesc, încă aud… funcţionez. La capacitatea de avarie. Şi cred că aş putea suporta o îngheţată. Bat cu pixul. Târfa stă în pat lângă mine şi croşetează. Este a doua oară când o văd facând aşa ceva. Treaba e nasoală. Pe jos totul e şters, curat, cred că a avut timp să mă schimbe până să-mi revin – cămaşa verde nu mai e pe mine.

Cămaşa verde este singurul lucru la care mai ţin pe lumea asta. Cămaşa asta a fost a bunicului din partea tatei. Nu l-am cunoscut, a murit în război. Dar trebuie că avea coaiele uite aşa de mari, odată ce ajunsese un fel de căpetenie a legionarilor pe raion. N-am aflat astea decât târziu, târziu de tot, după ce au belit-o comuniştii. Tata mi-a povestit despre isprăvile bunicului. Bunicul ăsta avea o boală, numai una – să taie ţigani. Şi-i tăia. Am moştenit asta de la bunicul – nici eu nu-i înghit.

I-aş tăia pe toţi ca pe vite; i-aş tăia şi le-aş da foc. Ba nu, i-aş exporta, să le dea foc ăia, să pută a carne arsă de ţigan la ei, nu la noi. Cică până să moară – într-un tren lovit de bombe, undeva pe lângă Găeşti – a mătrăşit vreo douăzeci; sunt mândru de bunicul ăsta. Înainte să plece la război, a lăsat acasă cămaşa asta lui tata. Tata n-avea atunci decât trei sau patru ani. Al dracului moşu', simţea că n-o să mai revină. Tata a crescut sub comunişti, aşa că a ascuns cămaşa undeva în podul casei de la ţară. Am găsit-o eu, când eram student şi umblam prin pod după o labă liniştită, privind la vecina noatră tânără, peste gard… *ştii mamă, Ileana, soţia lui Voinea. Aia cu ţâţele mari, care umbla întotdeauna fără chiloţi. Cât am dorit-o pe Ileana*! *Câţi copii au căzut jertfă curului ei dezvelit atunci când se apleca să cureţe la porci, sau când întindea rufele. Câte gemete nevinovate mi-au smuls ţâţele ei geniale, pentru că ţâţele ei erau geniale… cât de mult îi plăcea să se scarpine între picioare. De ce îmi aduc aminte toate astea*? *Am impresia că a murit; luase un cancer, ceva, cine mai ştie.*

Ce s-a ales de curul ei rotund, de ţâţele ei tari ca piatra, de flocii ăia deşi şi creţi în care muream să-mi încurc degetele, şi nasul, şi gura? Nimic. Mi-am pierdut sămânţa pe nimic. Ileana, Ileana, uite că mi-am adus tocmai eu aminte de tine, eu care nu ştiu dacă ţi-am dat de două ori bună ziua, eu care eram pentru tine vecinul ăla de la facultate, om cu carte, învăţat, eu care am fremătat în palme atâtea femei încât ar trebui să mai trăiesc cel puţin încă un an de zile ca să-mi pot aminti de toate, uite că mi-am amintit de tine, cred că nici bărbat-tu nu te mai ţine minte, ăla s-a recăsătorit de mult, are şi copii, are şi amante, fute în draci bărbat-tu, treaba lui că nu-şi mai aminteşte de tine, ar trebui să-ţi mulţumesc că te-am cunoscut, şi-ţi mulţumesc, datorită ţie, curului tău, ţâţelor tale, pizdei tale bogate, datorită lor am dat peste cămaşa bunicului, cu trese galbene şi cu o cruce mare de fier pe piept.

Tata mi-a interzis s-o port. Era membru de partid, un fel de secretar slab pe care-l frecau toţi cum voiau, nu ştia să se descurce, nu ştia să se lupte cu mafioţii, lui îi plăceau pizda şi şpriţul, chiar mă întreb de ce îl judec aşa aspru, când mereu aş fi vrut să fiu ca el, în fine. Apoi, după ce au căzut boii ăia, am luat-o – eram ultimul an la facultate, participasem la revoluţie, tot aportul meu fiind un şut în cur de la un poliţai beat, o muie dată unei revoluţionare între două vârste, care mai târziu a ajuns un fel de secretară de birou senatorial şi un „Jos Ceauşescu!” deasupra colacului unui W.C. public, după o beţie cruntă cu vodcă. O purtam prin capitală, mândru de ea. Am primit drept recompensă câteva flegme peste bot, dar n-am lăsat-o. Iar la spital am purtat-o în loc de pijama. Acum este decolorată cămaşa mea, dar este o cămaşă autentică de legionar, de patriot, de asasin sfânt… este cămaşa de la bunicul.

Am scris despre bunicul din partea tatălui. *Uite, mamă, ce a rămas în mine de la bunicul din partea ta. Ştiu că era*

şi ăsta dat în pizda mamii lui; cât a trăit în Bulgaria a tăiat câţiva pe acolo, apoi a fugit încoace şi s-a făcut membru de partid chiar atunci, în 1921. Îi plăcea să se laude, „bă futuţilor, eu sunt comunist de la ’21!”. Numai că era ceva mai bleg decât celălalt, pe care nici nu l-a cunoscut, n-a rămas decât cioban, a plimbat oile toată viaţa, de acolo a luat tenie şi a şi crăpat din cauza ei. Mai ştiu că era gata-gata să-ţi ia gâtul atunci când ai fugit cu tata, de ce dracului n-a făcut-o, scăpa o mulţime de oameni de unul ca mine, dar nu, nu te-a prins, ba chiar v-aţi împăcat, şi, deşi nu ţi-a dat nicio zestre – nici nu avea de unde, neamul lui era un neam de beţivi risipitori, nu se lipea banu’ de ei aşa cum se lipea de bunica din partea tatei, spre exemplu – te-a ţinut la el acasă, ai hămălit la el mai ceva ca la feudă, tu îi spălai, tu îi dădeai să mănânce, în timp ce soţiile fraţilor tăi mai mari râdeau de tine, erau mari cucoane, vezi câte ştiu eu, mamă, despre tine, habar nu ai, iar dacă ai ştii, ai fugi cu cea mai mare viteză pe cel mai înalt munte şi de acolo ţi-ai da drumul de-a berbeleacul şi tot n-ai fi împăcată sută la sută, aşa de multe ştiu eu despre tine şi despre neamul de căcat din care provii, din care provin şi eu şi în care îmi vine să-mi bag pula câteodată, spre exemplu, chiar acuma, că nu mi-au dat nişte gene mai ca lumea, eu trebuie să spăl acuma păcate pe care curul lor n-a avut chef să le suporte, eu trebuie să supravieţuiesc ca o omidă, una din aia care nu ştie să meargă decât înainte, chiar dacă imediat i se termină şi creanga, ăsta sunt eu, un produs refuzat, pe care viaţa l-a dat la rebuturi, şi mă comport ca un rebut, pentru că eu ştiu foarte bine, mamă, sunt un individ instruit totuşi, am umblat prin şcoli, am dat nişte examene, în mine s-ar fi putut pune speranţe, dar ce individ normal îşi huleşte în halul ăsta părinţii? ce individ normal îşi batjocoreşte în halul ăsta femeia? ce individ normal aş fi putut fi dacă n-aş fi fost anormal, cineva tot este de vină, trebuie să mă răzbun într-un fel, eu n-am trăit exerciţiul umilinţei, nu m-a învăţat nimeni, nici nu

cred că i-a trecut cuiva prin cap să o facă, măcar şi pentru atâta meritaţi să vă fac ceea ce vă fac, m-aţi învăţat să fiu trufaş şi asta sunt, când primesc o palmă, replic cu un şut drept în coaie, când mi se acordă atenţie devin măgar, când sunt ignorat fac scandal, pretind drepturi care nu mi se cuvin, când sunt subiectul milei vomit pe pomana care mi se face, sunt un damnat de doi bani, unul din ăla care ar fi putut fi dar uite că nu este, ştiu foarte bine cine sunt, mamă, chiar şi în situaţia în care mă aflu, cu carnea asta moartă de pe mine, cu căcatul pe care-l scot din mine fără cenzură, cu gândurile mele întunecate, cu vorbele pe care le arunc într-o risipă demnă de o cauză mai bună, ştiu cine sunt, ce-mi poate capul, uneori chiar îmi pare rău, uneori îmi pare foarte rău… ce chestie, nu mai pot să duc o idee până la capăt.

M-am odihnit puţin. Simt din ce în ce mai des nevoia. Nu atât mâna care mă ascultă, încă mă ascultă, cât gândurile care se încalecă, vin de-a valma, iar eu trebuie să le ordonez, să le dau un sens, să înţeleagă mama ce-am vrut să spun, deşi mă tem că nu o să înţeleagă defel. Sau măcar târfa aia, ea să înţeleagă, pentru că va citi şi ea, sunt mai mult decât sigur, o să citească şi o să se crucească, niciun gând bun pentru ea, niciun regret… De unde draga mea? De unde?

Mi-e totuşi poftă de o îngheţată. Bat cu pixul în masă. Vine. „Camelia, fii drăguţă, mergi, cumpără-mi o îngheţată; mi s-a făcut o poftă nebună. Vezi, deja trag la rece” „Du-te dracului!” „Pune telefonul lângă mine, presimt că o să mă sune cineva”. L-a pus. A plecat. Acum aştept să mă sune cineva. Mă sună cineva. „Alo?… da, eu… te caci pe tine, m-ar recunoaşte şi-un idiot… n-am zis că eşti idiot… sunt singur, de aia… tot ca înainte, sau ceva mai rău, în fine, cum vrei…?…asta îmi spun toţi; cred că mi-ar prinde bine o minciună mai originală… nu, nu, nu… ţi-am spus că nu; arăt eu a om care mai are nevoie de ceva?… dacă nu ştii, ar trebui să vii să mă vezi… ba ai şi încă destul, nu te mai

căca pe tine; ştiu că ai rămas şomer… lasă astea… aştept să mor… ţi-am spus că nu am nevoie de nimic, numai să se termine dracului odată totul!… nu mă enervez, aşa sunt eu… nu, mai bine nu… de ce trebuie să repet mereu? nu vreau să vii să mă vezi… nici nu trebuie… acum?… scriu un jurnal… de ce te miri?… nici eu nu ştiu, mi-a venit şi gata… despre multe chestii, toate ale mele… chiar şi convorbirea noastră… pentru nimeni… în fine, pentru mama… nu e treaba ta asta… nu, în niciun caz, nu te priveşte… eşti un bou… tu, de fapt, pentru asta m-ai sunat… hai, las-o-n buze!… ţi le dau, bine… nu e cazul să mă pupi în cur, oricum nu am cui să i le dau… am să-i spun Cameliei… numai după ce mor… ba n-am haz deloc; dacă aş fi valid ţi-aş fute spre exemplu o mamă de bătaie… aşa, ca să ai… nu, nu, sigur că nu-i trebuie; n-a prea dus-o mintea niciodată la subtilităţi… chiar pe toate o mie… sunt… nu ştiu exact… n-am să-ţi dau totuşi Wham!, Queen şi Tracy Chapman… oricum nu-ţi plăceau… nu te mai scuza atâta; n-o făceai tu, o făcea altul… după ce mor, boule! de ce trebuie mereu să repet?… iartă-mă… am spus să mă ierţi, ce mai vrei?… du-te dracului!…” Felie, vrea colecţia mea de albume. Ăsta a fost unul din prietenii mei cei mai buni. M-a muşcat de cur întotdeauna când i-a venit bine. A vrut s-o fută p-asta a mea; mi se pare că nu i-a mers. N-am să scriu nimic în plus despre el. N-am să scriu nimic despre prieteni; dacă mă gândesc bine nici n-am avut. Este prea târziu să mă mai şi gândesc.

A intrat şi târfa. Exact când sunt nervos, are şi asta un noroc… „Ţi-am adus”. „De care e?” „De fructe, aşa cum îţi place”. „Eu vreau îngheţată de cacao”. „Bine, dar detestai îngheţata de cacao”. „Uite, acum vreau o îngheţată de cacao”. „Şi cu asta ce fac?” „Bagă-ţi-o-n cur, răcoreşte-te”. „Nu mai pot! Nu mai…”

M-a bătut. Doamne Dumnezeule! Isuse Cristoase! Să-mi bag pula! M-a bătut. M-a bătut cu pantoful. Mi-a dat numai în cap. Eu i-am spus să nu-mi dea în cap. Oriunde, numai

în cap să nu dea. Şi ea mă lovea doar în cap. Bestia, ştia că acolo mă doare. Poc! Poc! făcea tocul pantofului în capul meu. Iar eu îi strigam, cu toată puterea mea cenzurată, cu stropii mari de salivă în care pluteau înecate cuvintele, strigam, „Nu în cap! Nu în cap!” Şi ea mă lovea în cap. Cu tocul pantofului. Proaspăt întărit. „Nu mai pot! Nu mai pot!” Cum a putut? Doamne, cum a putut? M-a lovit în cap. Am rugat-o, am implorat-o, dacă aş fi putut aş fi căzut în genunchi, cum putea să lovească un om căzut?

„Nu în cap, futu-ţi morţii mă-tii!” Îşi ieşise din minţi. Şi cum lovea, Doamne cum lovea. *Mamă, dacă ai fi auzit tocul pantofului făcând poc, poc în capul meu, ai fi leşinat instantaneu*. Cum a putut să mă lovească? „Nu mai pot! Nu mai pot!” Dar eu mai pot? Şi tocul lovea, lovea, maică măiculiţă, cum lovea. „Gata! Gataaaaaaa!” Apoi a căzut, binecuvântat să fii tu Doamne că ai oprit-o. Şi cum plângea. Gâfâia şi plângea. Parcă era o gravidă intrată prematur în travaliu. Aşa cum aş fi vrut s-o văd măcar o dată în viaţă şi ea a refuzat. „Nu mai pot, animalule! Eşti un animal! Un monstru eşti! Ce ai cu mine? Ce dracului ai cu mine?” „Gata, gata, gata…”, îi spuneam, eram îngrozit, sunt îngrozit, m-a bătut, „cum poţi să baţi un om bolnav? Cum?” „M-au lăsat nervii… abia mai raţionez… mi-e atât de greu…” „Gata, gata, vino, ia-mă în braţe”. A venit şi m-a luat în braţe. Mâna aia care mă lovise, mâna aia criminală pe care o blestem să moară şi să cadă chiar de mâine, mâna aia m-a luat de după gât şi m-a apropiat de ţâţe. „Am făcut tot ce-am crezut de cuviinţă… te-am îngrijit cum am putut mai bine… habar nu ai cât sufăr… ce, numai tu te chinui?… numai ţie îţi pare rău? cred că o să mă îmbolnăvesc…” Miros de ţâţe tinere, miros de ţâţe vii, lacrimi căzând pe creştet, pizda ei atât de aproape de mine, eu atât de departe…” „…aoleu! te-am pătat cu îngheţată… o clipă, să şterg…” „Nu pleca! Lasă… strânge-mă”. Miros de ţâţe tinere… „Spune-mi că mă iubeşti”. Miros de ţâţe vii… „Te iubesc”. Lacrimi căzând pe creştet…

„Mă iubeşti şi aşa cum sunt acum?” Pizda ei atât de aproape de mine… „Te iubesc aşa cum ai fost, aşa cum eşti şi aşa cum vei rămâne în amintirile mele”. Eu atât de departe… „Nici tu nu eşti normală”.

Sufăr că m-a bătut. Am detestat întotdeauna să iau bătaie; am preferat să mă supun sau să disimulez, dar rar mi s-a întâmplat să mă înfrunt. Şi cu toate astea am luat bătaie. De trei ori. A trebuit să mă bată asta ca să-mi aduc aminte de toate caftelile pe care le-am luat.

Prima în liceu. Mă îndrăgostisem de una, Simona o chema, era frumoasă, avea părul lung, picioare lungi, şi un sarafan care se mula perfect pe curul ei de adolescentă neprihănită. Umblam amândoi de mână prin oraş, îmi place să cred că lumea întorcea capul către noi numai ca să se bucure, mergeam la film, ne sărutam, îi mângâiam sânii, de două sau trei ori mi-a permis să-i bag mâna în chiloţi, dar numai cu mii de precauţii. Doamne, ce frumos mirosea mâna mea după ce-i cotrobăiam prin chiloţi, cred că numai iarba proaspătă de la ţară mai miroase aşa, sau poate că acolo, în chiloţi, asta avea chiar iarbă proaspătă, iar divaghez, iar vorbesc prostii, săraca Simona, femeie onorabilă astăzi, trecută înainte de vreme, dacă m-ar auzi, ne prindea deseori noaptea pe străzi, vorbind vrute şi nevrute, ce vorbesc în mod curent doi adolescenţi îndrăgostiţi atunci când se ţin de mână şi privesc timoraţi în direcţii opuse, până într-una, era vara cred, când ne-au înconjurat nişte ţigani, de aia îi urăsc pe ţigani, că se dau întotdeauna la femeile singure, neprotejate, pentru că Simona cu mine, era o femeie neprotejată, niciodată nu am ştiut să mă bat, când eram copil mă feream să intru într-o gaşcă pentru că nu puteam s-o conduc, nu aveam suficiente coaie, îmi era ciudă văzându-i pe alţii, ca spre exemplu Limbă, tot ţigan, şi ăsta mort acum, călcat de tren, în faţa căruia nu clipea nimeni pe strada noastră, îl uram pentru că era puternic, pentru că îl ascultau toţi orbeşte, pentru că era un lider, pentru că ştia să se bată,

mamă ce ştia să se bată, dădea cu bucata nu glumă, chiar şi ăia mai mari îl respectau, s-a dus şi Limbă în pizda mamii lui, l-a călcat trenul, uite că pe ăsta n-a putut să-l bată, ne-au înconjurat, erau patru sau cinci, s-au dat la Simona, eu am apucat-o de mână cu disperarea aia de adolescent idealist, aia care, văzând-o, îţi provoacă râsul, câtă naivitate, câtă tâmpenie, doi au apucat-o de mâna cealaltă iar ceilalţi doi s-au ocupat de mine, mi-au tras-o-n bot, şi mi-au tras-o bine, odată ce mi-am pierdut conştiinţa, m-am trezit la spital, aveam capul spart, o coastă ruptă, sau două, până la urmă Simona n-a păţit nimic, n-au mai apucat s-o violeze, tocmai treceau pe acolo nişte tablagii şi au scăpat-o, dar eu tot m-am ales cu o bătălie babană, oricum, în scurtă vreme, ne-am despărţit pentru că s-a cuplat cu unul mai tare ca mine, era anul IV, voleibalist, cum să nu te mândreşti cu un asemenea exemplar, un smardoi sadea, am impresia că ăla a şi deflorat-o, caz în care selecţia naturală a funcţionat normal, Natura este pentru cei puternici, ei o conduc şi lor li se supune cuminte la picioare, iar ceilalţi, ca mine, labagii, la margine, ochind prin crăpăturile din gard frumuseţile inaccesibile şi întrebându-se de ce.

A doua bătaie am luat-o de la tata. Tot în liceu. Venise beat acasă, era nervos, nu ştiu ce avea, cred că de colo de unde venea, probabil de la vreo femeie, luase una peste bot, sau nu i se sculase, numai el ştie, numai el a ştiut, în fine, s-a aşezat în fotoliu şi m-a pus să-i scot ciorapii. Tata avea un obicei absolut scârbos, de câte ori venea beat, o punea pe mama să-i scoată ciorapii, bine, nu-i nimic umilitor în asta, la urma urmei multe femei îşi descalţă bărbaţii, dar la tata ceva era în neregulă, picioarele lui miroseau, un miros insuportabil, un miros care te ducea instantaneu în situaţia de a-ţi vărsa toate maţele, numai mama ştie, numai mama săraca, ea şi cu mine, *îţi amintesti mamă*? *mirosul ăla acru, cum se distra el apucându-te de păr si forţându-te să-ţi îndeşi nasul în ciorapii lui împuţiţi*,

cum râdea, râsul animalic, tembel, n-am înţeles niciodată de ce râdeai şi tu, ce anume reuşea să te distreze la ciorapii ăia cocliţi, păreai aşa de mulţumită, nu te-am înţeles niciodată, numai pentru atâta lucru şi n-aş fi vărsat o lacrimă pe sicriul lui, numai aşa, de-al dracului, dar tu eşti bună, l-ai plâns şi pe el, o să mă plângi şi pe mine, cum pula mea reuşeşti să fii aşa umilă, te-aş suspecta de prostie dacă n-ai fi mama mea, îi luai în mână şi îi aruncai în baie, apoi încălzeai apă şi-l spălai la picioare, câtă religiozitate, câtă atenţie pentru unul care îşi bătea joc de tine, toţi şi-au bătut joc de tine, cred că asta este o caracteristică a neamului, toţi îşi bat joc de noi, până şi soarta, de obicei imparţială, şi-a lepădat roba aia neagră şi şi-a îmbrăcat desuurile de curvă, exact în viaţa noastră şi-a găsit ea de cuviinţă să-şi lepede chiloţii, numai nouă ne-a arătat curul şi asta facem şi noi, ca nişte maimuţe, ne arătăm curul unul la altul, eu şi tata ţie, tu dracu' ştie cui, dar îl arăţi şi tu, sunt aproape sigur, ce mai contează asta acum pentru mine, vorbeam, de fapt, despre bătaia de la tata, atunci când am refuzat să pun mâna pe ciorapii ăia monstruoşi, când i-am spus că numai mama poate fi aşa de proastă încât să-i înghită toate fiţele de individ ratat, laba care am luat-o peste bot, şuturile în cur, pumnii în cap, înjurăturile, şi nu m-am dat la o parte, n-am fugit, am rămas acolo, căzut, fără să scot un cuvânt, aş fi putut să urlu, aş fi putut să-l implor, ba chiar aş fi putut să-i fut una în bot cu banda aia de magnetofon pe care o aveam în mână, banda cu Reo Speedwagon, să-i umflu botul ăla mirosind a alcool, dar n-am făcut nimic, l-am sfidat aşa, şi asta l-a întărâtat, m-a bătut temeinic, cum numai un tată nemernic ştie să o facă, m-a bătut dar ştiu că mai târziu i-a părut rău, deşi nu şi-a cerut niciodată scuze, nici nu i le-am pretins, oricum nu s-a oprit decât după ce mi-a aruncat magnetofonul pe geam, chestie pe care am urât-o, magnetofonul meu, oaza mea de singurătatea, formaţiile mele, piesele mele favorite, plănuiam deja să plec de

acasă, să mă duc dracului în lumea largă, până la urmă mi-a cumpărat un magnetofon nou, în rate, n-am mai plecat de acasă… tata nu era un individ chiar aşa de scârbos.

Ba, uneori, reuşeam să fim prieteni, numai că nu-mi mai amintesc prea bine momentele acelea. Au fost puţine, sau n-au contat prea mult înaintea unor faze ca aia cu ciorapii, sau aia cu luatul de la restaurant. M-a trimis să-l iau de la crâşmă, nici nu mai ştiu pentru ce, şi eu, ca prostul, m-am dus, sau poate nu ca prostul, îmi plăcea uneori să-l sfidez, ştiam că nu-i place, ştiam că-l stârneşte, un fel de complex oedipian şi acela neîmplinit, ar fi trebuit să-l omor, am plănuit-o de câteva ori, ştiam foarte bine cum trebuia s-o fac, dar n-am făcut-o, nu-mi pare rău acum, dar atunci îmi părea rău că n-am avut curajul, eram tot eu, apoi veneam din urmă, şi pe cine să dobori dacă nu înaintaşul, m-am dus la restaurant, tata era la o masă cu o ospătăriţă, tocmai îi cotrobăia cu mâna prin chiloţii, şi aia chiţcăia ca un şobolan, arăta a şobolan, chiţcăia şi îl mângâia pe cap, ştiam că sunt cuplaţi, cred că ştia şi mama, aia îi sugea pula, mama nu, pe unii bărbaţi îi înţeleg, pe tata niciodată, l-am judecat mereu pentru asta, eram tânăr, naiv, aveam o doză consistentă de inocenţă, de fapt îl invidiam, voiam să mi-o sugă şi mie un şobolan din ăla, i-aş fi dat şi bani, îmi plăcea să economisesc bani, întotdeauna am avut bani, dar faţa aia a mea de sfânt neterminat gonea orice femeie, chestia care m-a complexat pentru totdeauna, chiar şi acum când îmi bag picioarele lejer în viaţă (de parcă aş avea altă alegere), mă simt complexat de femei, pentru că le-am iubit, datorită lor mi-am irosit sămânţa în toate punctele cardinale, pe toate obiectele posibile, numai că ele nu m-au iubit niciodată, sau proasta care se mai trezea atrasă de mecla mea era întotdeauna, dar întotdeauna, una boccie, una cu faţă de cur, am avut câteva, numai ca să nu mor prost, ceea ce tot se va întâmpla până la urmă, să văd şi eu cum face una din asta când o ia la creţ, nu m-a satisfăcut niciuna, pe mine m-au iubit doar femeile urâte,

una singură frumoasă m-a iubit şi acum mă şterge la cur, proastă a fost, mai bine se culca cu unul care s-o venereze, mai sunt şi boi din ăştia, numai că ea n-a avut norocul, m-a găsit pe mine bun-bunuţ, mi-a satisfăcut toate capriciile, mi-a acceptat toate perversităţile şi uite cu ce s-a ales, mai bine era o urâtă din aia cu faţă de şobolan, îl făcea din când în când pe câte unul, mai câştiga ceva lovele, *easy living*, ce pula calului, ce poţi cere mai mult de la viaţă, şi ce ţi se oferă, deci tata cotrobăia prin chiloţii şobolanului blond, eu am intrat şi i-am zis cu glas distinct şi suficient de pătrunzător ca să audă şi ceilalţi, prietenii lui, că mama îl invită acasă la masă, ne-a gătit o raţă cu varză, dar nu înainte de a se spăla pe mâini, tata m-a privit lung, apoi s-a uitat la şobolanul ăla care rânjea deodată strâmb, până şi o ştoarfă din asta se poate simţi încurcată, s-a îndepărtat de tata şi a dispărut în bucătărie, tata s-a ridicat, a trecut pe lângă mine şi s-a oprit acasă acolo unde i-a futut nevestesii o mamă de bătaie ca să-l ţină minte. Ca întotdeauna. Când am ajuns şi eu, mâncau amândoi raţa, tata povestea nu ştiu ce banc nou, iar mama râdea cu gura până la urechi, cu botul ăla plin de vânătăi râdea, n-am înţeles niciodată chestia asta, mă uitam la ei şi tăceam, oricum nu mă băgau în seamă, noaptea urma un futing pe cinste, erau prea preocupaţi de asta… şi varza aia era a dracului de acră.

Bat cu pixul în masă; simt nevoia să beau nişte ceai. Târfa îmi aduce, văd cum îi tremură mâinile, probabil îi pare rău, sau este încă nervoasă, nici nu ştiu ce să cred. Se apropie ora prânzului, am două certitudini, criza şi mama. Ce chestie, numai de două lucruri sunt absolut sigur: că în curând o să-mi pocnească craniul şi că va veni mama. Nici măcar de moarte nu sunt atât de sigur, la urma urmei o minune este oricând posibilă, mama aşa spunea, am să o rog pe târfa asta să mă apropie de fereastă…

A început să plouă. De fapt cred că plouă de mai multă vreme, totul e ud afară, plopii din faţa Regiei Autonome

sunt scuturaţi de vânt, un cer cenuşiu ocupă mai mult de jumătate din raza mea vizuală, îmi place, cum spuneam, lucrurile acestea, natura, mă relaxează, mă uit la ele, mă uit şi la ce scriu, asta din urmă din ce în ce mai superficial, am învăţat să pun cuvintele pe hârtie fără să le mai privesc, dacă mi-am pierdut aproape toate abilităţile, mi-am întărit una, e clar că nu ajută la nimic, dar poate că ajută odată ce o fac, iar ajung la discuţia cu rostul jurnalului meu, pe care nu-l cunosc, sau nu-l recunosc, ştiu doar, ştiu pentru că simt, ştiu că jurnalul meu sunt chiar eu, eu, Ştefan, cu puţa goală ca un îngeraş, fără evenimente, fără personaje care m-au influenţat (mama şi tata şi târfa asta şi curvele reale şi cele imaginate şi toţi ceilaţi sunt de fapt nişte Ştefani mai mult sau mai puţin reuşiţi, ei au existat sau există numai datorită mie, ei sunt eu), fără mişcări provocatoare de mari mutaţii sociale sau cosmice, mama va citi şi va afla cine sunt, va decide dacă am fost şarpe sau doar un om cerşind milă, abia atunci se va chinui, abia atunci va auzi strigătul nou-născutului şi – *cât de mult îmi doresc asta*, *mamă*; *cât de mult îţi doresc asta*, *mamă* – va ajunge să mă iubească, *aşa cum am vrut eu*.

Prin pixul ăsta se scurge viaţa mea, picătură cu picătură, şi viaţa mea se aşterne pe nişte foi de hârtie pe care le va citi vreodată mama, cea care mi-a dat viaţă şi cea care, într-un fel, mi-a luat-o.

Nu mai ştiu dacă m-am odihnit sau nu. M-am oprit din scris pentru câteva minute, sau ore, şi am privit pe fereastră. Nu reţin să fi văzut ceva anume. De fapt mă gândeam, calm, la situaţia mea. E complet aiurea. Nu pot să mă împac cu gândul că trebuie să mor. Nu sunt pregătit încă. Am doar 31; alţii la vârsta asta abia încep să guste din deliciile vieţii, produc deja bani, fut fără reţinere, călătoresc, îşi permit să fie fericiţi, au în mână toate frâiele bidiviului nărăvaş şi pocnesc vârtos din bici. Eu m-am oprit înainte să urc.

Am s-o chem pe târfă să vină; am s-o pun să mă plimbe prin casă. Vreau să mai văd, pentru ultima dată, toate obiectele, toate colţurile care mi-au adăpostit diferite taine fără importanţă, vreau să-mi inspectez casa. „Cum vrei să te duc, eşti greu”. „Iar tu eşti chiar proastă”. „Vezi?” „Lasă, lasă, uite cum faci”. I-am spus să întindă o pătură pe jos, cărucior cu rotile nu avem, este prea scump şi, închipuiţi-vă, la ce-mi foloseşte, să mă întindă, să-mi pună pe piept placajul ăla din sertar, puţin oblic ca să-mi pot nota impresiile, şi să mă târâie. Îşi face semnul crucii, dar îi strecor imediat mâna sub fustă şi travaliul religios dispare ca prin minune. Pizda pentru care am renunţat la labă timp de opt săptămâni, opt săptămâni şi ceva chiar, stă ascunsă sub textila aia şi probabil că plânge; asta aş face dacă aş fi pizda ei, aş plânge; aş urla ca o nebună, aş implora orice pulă, oricât de mică dar ţeapănă, să vină şi să mă fută, pentru că, finalmente, Dumnezeu m-a făcut pizdă numai şi numai ca să bag în mine puli, una, zece, n-are importanţă, aşa cum gâtul trebuie să înghită alimentele, aşa cum inima trebuie să se îmbuibe cu sânge, aşa cum plămânii trăiesc doar cu aer, aşa cum curul are ca unic scop dejecţia. Soarta mea este să fiu futută, iar când asta nu se întâmplă, am dreptul legitim să mă revolt. Ce pizdă trebuie să aibă târfa asta, cum o satisface? Niciodată nu-mi spune. Probabil că o face cu altul, dar în niciun caz atât de des pe cât i-ar trebui. Ceva nu-i în regulă. Poate că se autosatisface, la fel ca mine când eram sănătos. Un cuplu de vicioşi, asta e tot ce mai lipsea. Şi cui? „La bucătărie!” Sanctuarul târfei. Toate sunt în ordine aici, dacă tot n-are ce face. Când ne-am căsătorit eram prevenit că nu ştie să gătească. Nici nu i-am pretins. Acuma, boala mea o obligă să se retragă exact în locul a cărui companie nu i-a plăcut niciodată. Este singurul, însă, în care nu mă poate vedea şi de unde mă poate auzi. „Bagă-mă sub masă, vreau sub masă”, îi ordon cu glas egal. Execută fără să protesteze, crede că am început să o iau razna. „N-am

înnebunit, dragă, vreau să mă joc; avem şi noi, căcăcioşii, dreptul ăsta". „Şi ce joacă e asta?" Unul din jocurile preferate ale copilăriei era acela de a mă ascunde de mama şi de tata. Cel mai greu mă găseau sub masa din bucătărie. Nici când mă ascundeam în dormitor, în spatele draperiei, sau pe balcon după ficusul imens care s-a uscat într-o zi pentru că, beat, tata i-a turnat în loc de apă o sticlă de dublu rafinat, nu mă găseau aşa de greu ca atunci când intram sub masă. Acum îmi este destul de clară diversiunea, totuşi, locul din bucătărie era cel mai expus; cred că aşa scăpau de mine atunci când voiau să rămână singuri. Mi se întâmpla să rămân ore întregi sub masa din bucătărie, aşteptând să fiu găsit, câtă bucurie că o făceau aşa de greu, de multe ori mi se întâmpla să adorm acolo, mă trezeam la tata în braţe ducându-mă spre dormitor. Zicea tata, „Doamne, ce copil deştept am, cât de bine se ascunde; ce-o să mă fac atunci când o să crească şi o să aibă şi mai multe idei?" Câte futinguri pe cinste, fără stres, fără emoţii, ştiind copilul adăpostit bine sub copertina naivităţii datorate vârstei. După cât timp am petrecut sub masa din bucătărie, trebuie că mama şi tata au fost nişte indivizi tare futăcioşi. Cum naiba s-au păcălit cu mine?

Stau sub masă de vreo douăzeci de minute. Asta s-a aşezat pe scaun şi stă cu picioarele desfăcute neglijent. Habar n-are că belesc ochii la chiloţii ei albi, întotdeauna a fost o femeie curată, din punctul ăsta de vedere nu am ce să-i reproşez, mai ales că eu sunt şi am fost întotdeauna un individ murdar, la fel ca şi tata, mi se împuţeau picioarele, transpiram repede sub braţe, trebuia să fac duşuri zilnice ca să miros normal. Nu le făceam. Mereu îmi reproşa că miros, că nu poate efectua cu mine o partidă de sex normală atâta vreme cât nu mă spăl. Căpătasem o plăcere nebună să mă culc cu ea după două sau trei zile de alergătură, fără niciun duş, începeam să o mângâi, mai întâi pe sex – orice preludiu începea frecţionându-i clitorisul – apoi pe sâni iar când o luam în braţe simţeam

cu câtă repulsie accepta penetraţia şi ejacularea, ultima întotdeauna pe burtă. N-a vrut, vaca dracului, copii. N-a vrut şi pace. Poate că nu am vrut nici eu, n-am insistat niciodată îndeajuns. Şi cred că din acest motiv o chinuiam băgându-i cu forţa în nări mirosurile grele ale propriei combustii interne. Destul de rar, totuşi. Camelia era o amantă perfectă, preferam să simt cum tremura de plăcerea abandonării mele, cu câtă poftă o lua în gură, câtă imaginaţie irosită în a-i face declaraţii de dragoste, câţi litri de spermă pe botul ăsta de care sunt gata să jur că m-aş îndrăgosti imediat dacă aş fi din nou sănătos, câte limbi trecute într-un ritm infernal de du-te vino printre labiile pline de arome, şi câte frecţii solo după… pe femeia asta ar fi trebuit să o iubească cineva.

Îmi vine să las pixul jos şi să întind mâna până la triunghiul alb dintre picioare… niciun rost. „Scoate-mă de aici, ţi-am admirat suficient despicătura”. Nu spune nimic, se ridică, se apleacă, apucă cele două colţuri din faţă se cabrează şi trage. „În dormitor”.

Ce senzaţie când mă târâie prin casă, iar eu scriu. Mă trage cu grijă, drumul este parcurs cu silenţiozitate, cum i se văd chiloţii din spate, ce buci frumoase, cum se încordează ele, nu ca înainte, când Ştefan le penetra făcându-le să urle cu toată muţenia lor cu tot, dar cu aceeaşi distincţie, îţi vine să vorbeşti cu ele. „Frumoasele mele, voi muri cu amintirea mişcărilor voastre”. „Cu cine vorbeşti, dragă?” „Cu bucile tale, tu nu auzi, dar au glasuri divine; de sirenă”. „Te-ai tâmpit de tot”. „Frumoasele mele, v-aş dedica o odă, «Oda Bucilor Divine», dar din păcate nu mai am vreme şi nu mai am nici coaie, iar fără coaie cine poate scrie un poem nemuritor?”

Dormitorul, patul nostru dublu, oglinda, n-am mai fost aici de cinci ani. Nimic nu pare schimbat, poate doar culorile sunt ceva mai prăfuite, mai şterse, ea n-a mai modificat nimic pe aici. N-a avut bani. Toţi s-au dus pe curul meu, pe tratamente, pe spitalizări, pe medici. M-a

aşezat lângă muchia de la fereastră a patului. O rog să mă lase singur. Din dormitor se vede cel mai bine luna. Chiar dacă acum este lumină, închid ochii şi-mi amintesc cum priveam luna după ce adormea. Cred că am avut şi o latură romantică, probabil că toţi o au, nu ştiu, ştiu doar cum priveam luna şi mă gândeam la tot felul de chestii, legate de ea, legate de cu totul altceva dar efect al existenţei ei, încercam să-mi închipui cum sunt dispuse bazele extratereştrilor, sau cum arată faţa cealaltă, cea nevăzută, ce-ar fi dacă s-ar prăbuşi pe pământ, de ce nu trage ştiuca decât în fazele pline ale ei, îmi aminteam cu m-am tăvălit într-un an la ţară, într-o permisie din armată petrecută în casa bunicii, lăsată în paragină de la moartea ei, în spatele magaziei de lemne, cu fata croitorului din sat, Carmen, era între noi o atracţie mai veche cenzurată doar de timiditatea mea şi onanismul exacerbat, a fost îndeajuns însă să o visez într-o noapte, nici nu mai ştiu în ce context, şi am simţit nevoia să o am, am căutat-o la şcoală – era plătită ca suplinitoare, dar în realitate o regulau directorul şcolii şi secretarul primăriei – a venit seara la mine şi ne-am tras-o până în zorii zilei. Cum sugea pula Carmen a mea, avea un fel de a o apuca cu gura, clănţănea încetişor din dinţi în timp ce o îndesa sau o elibera, fără grabă, cu grijă, iar cu mâinile mă apuca de buci şi strângea atât de tare încât reuşeam cu greu să nu gem de durere şi plăcere… sugea aşa de bine Carmen a mea încât până şi luna se oprea la un moment dat ca să ne privească, iar eu o priveam pe ea, era mare, rotundă, îmi şi închipuiam cum merg pe vreun drum ascuns printre munţii selenari, imenşi, transportat într-o gură mare, roşie, gura lui Carmen, Carmen care niciodată nu apuca să vadă mare lucru din satelitul ăsta desuet, satelitul ei era unul lunguieţ, jucăuş şi al dracului de tare, aducea a vulcan, la intervale rezonabile chiar erupea, direct în gura ei, ce fericită era Carmen când îi ejaculam în gură, cum întindea pe faţă malahia aia împuţită, zicea că îi face tenul frumos,

n-am înţeles niciodată de ce le place femeilor să sugă pula, n-am înţeles niciodată de ce le place bărbaţilor să li se sugă pula, cineva a greşit creând specia umană, cineva a greşit născându-mă pe mine.

Am un trecut bogat, presupun. Sunt atâtea amintiri care-mi vin în cap numai privind patul în care am dormit câţiva ani buni cu târfa asta de nevastă-mea, ani în care ne-am futut şi ne-am răsfutut, în care ne-am povestit trecuturile, în care ne-am proiectat planurile de viitor, în care i-am pocnit una peste smotcă atunci când m-a anunţat pentru prima oară că n-are nicio intenţie maternală drept pentru care avortează, ani în care am adus-o aici pe Rodica, un fel de amantă care se culca cu mine mai mult din milă, cred că a fost singura femeie care m-a citit ca pe o carte deschisă, îmi cunoştea viciul, nu mi-a spus niciodată să trebuie să încetez (eu mi-am spus mereu, poate numai ca să-i pot da acestuia o justificare), că aş putea înnebuni, sau că mi-aş putea pierde memoria, prostii, memoria nu mi-am pierdut-o, ar trebui să-mi pară rău pentru chestia asta, în schimb mi-am pierdut trupul, e clar că a fost bună la ceva până la urmă laba asta, cu ce grijă mă avea Rodica, pentru că ea mă avea pe mine, nu eu pe ea, cu câtă delicateţe îmi scotea pula din pantaloni şi şi-o potrivea între picioare, întotdeauna între picioare, niciodată n-am simţit nevoia să o pun să mi-o sărute, niciodată n-am simţit nevoia să o sodomizez aşa cum am văzut prin gaura cheii, cum mă mângâia pe creştet, ca o mamă mă mângâia, cum îmi şoptea la ureche tot felul de lucruri, lucruri atât de frumoase, n-am reuşit să reţin niciun cuvânt, cum terminam, vraja se risipea şi uitam cu desăvârşire totul, poate că mă descânta, se străduia să fie aidoma fetei mele din vis, până la un moment dat când a trebuit să se mărite şi să plece din oraş. N-am mai revăzut-o niciodată.

Pentru câteva momente am adormit. Prezenţa patului m-a ajutat să dorm, nu calmante, nu ceaiuri, doar piciorul patului. Târfa stă pe saltea, îi văd genunchiul depăşind

cadrul patului. „Ce faci?” „Nimic, stau întinsă şi mă gândesc aiurea”. „Spune-mi şi mie”. „A, prostii, lucruri mărunte”. „Vorbeşte-mi despre ele; nu vezi? încerc să comunic…” „Mă gândeam la nopţile petrecute de noi doi în patul ăsta; îţi mai aminteşti câte ceva?” „Mai ales faptul că nu ai vrut să-mi faci un copil”. „O, dar este o discuţie atât de veche, credeam că ai depăşit-o. Apoi, mi-ai promis că n-ai să mai revii”. „Fata mea, eu mor, prin cap îmi trec tot felul de chestii, toate convenţiile stabilite între noi au căzut, nu te mai lega de ele… dacă aş fi avut un copil”. „Te încălzeşte dacă îţi spun că îmi pare rău?” „Nu, în schimb instantaneu chestia asta mă umple de draci, îmi vine să te înjur”. A coborât şi mi-a luat capul între mâini. Mă priveşte cu curaj, are privirea aia care pe vremuri m-a făcut întotdeauna să cedez, acum însă nu mai am cum, nu mai am ce, totuşi un reflex rătăcit mă face să-mi las privirile jos, n-ar fi trebuit, femeia asta încă mă domină, încă mai depind de femeia asta, caut un motiv ca să scap de teroarea personalităţii ei, nu ştiu dacă mai am timp… nici nu ştiu dacă mai vreau. „Lasă-mă în pace; doar lasă-mă…”

Adio patule, pătuţul meu, iartă-mă pentru toate murdăriile pe care a trebuit să le elimin pe faţa ta, toată sperma refuzată, saliva din colţurile gurii, sângele de pe gingii, jegul de pe picioare, sudoarea frunţii, mirosul de băşini, mucii, microbii din păr, grăsimile, celulele moarte, vomele, ceara din urechi, Doamne ce multă mizerie poate produce un singur om, ce dracului mai rămâne după toate deşeurile astea? unde se ascunde omul? unde este depozitat sufletul? adio pat al meu, asta începe deja să mă târâie, imaginea ta devine tot mai mică, amintirea ta tot mai ştearsă, adio şi ai grijă de tine, ţi-a venit şi ţie rândul să te odihneşti.

„Lasă-mă aici”. „Dar e curent, dragă”. „Şi ce pizda mă-tii are curentul cu mine? Ţi-e teamă că răcesc? Să nu fac vreo pareză? Să nu fac febră şi să încep să delirez? Uite-te la mine; îţi repet a nu ştiu câta oară – uită-te la mine, ce mai

poate să mi se întâmple? Lasă-mă aici!” M-a lăsat. Sunt pe hol. Holul casei mele – este casa mea, târfa asta stă aici doar pentru că am adus-o eu – este îngust, picioarele mele stau curbate, depuse pe tăblia dulăpiorului de la cuier, abia reuşesc să scriu. În holul ăsta am sărutat-o prima dată, după ce am trecut pragul cu ea în braţe şi tot aici i-am tras primul număr în calitate de soţ. Am aplecat-o, ea se ţinea strâns cu mâinile de cuier, iar eu i-o trăgeam pe la spate. Până i-am umplut chiloţii cu spermă. Cât de mult am iubit-o, cât de mult te-am iubit atunci, la început, nu pentru că mi te ofereai fără mofturi, nu pentru că erai o capră perfectă, nu pentru că sugeai pula mai bine decât oricare amantă pe care am avut-o, nici pentru că şi tu mă iubeai, ci doar pentru că ai fost singura care m-a făcut să renunţ la scârba aia de viciu. Am renunţat doar pentru că apăruseşi tu în viaţa mea. Opt săptămâni, opt săptămâni în care m-am desfătat cu cea mai aleasă felie posibilă, opt săptămâni în care bucata asta de carne a avut parte de aceeaşi atenţie ca toate celelalte bucăţi de carne care mă compun, aproape că nu o mai băgam în seamă, avea cine, opt săptămâni în care începusem să cred că sunt un om normal. Numai opt săptămâni. A trebuit să vină soră-ta şi să-mi facă ochi dulci. Cine naiba a adus-o? Dacă ar mai fi întârziat puţin, un an, poate chiar doi. N-a stat decât trei zile, ce se mai căca pe ea, cum se mai gudura pe lângă tine, cum te mai invidia pentru căsnicia ta perfectă şi cum se uita cu poftă la şliţul meu; ar fi trebuit să i-o trag chiar atunci, în zilele alea, mă incita, avea felul ăla de a vorbi, vocea aia de care ţi-e imposibil să scapi… trei labe în numai o jumătate de zi pentru fătăul ăla impertinent de curvă nesătulă şi încă trei numai ca să nu-ţi fiu infidel, numai ca să nu te rănesc, deşi te prevenisem că nu aveam de gând să iert vreo femeie, dar era soră-ta, asta presupunea un anume respect, de parcă o femeie se respectă numai dacă nu te dai la ea, căcat, femeile te divinizează doar când le tragi câteva numere sănătoase,

eventual şi câteva tocuri de bătaie, aşa cum n-am făcut eu niciodată şi am ajuns unde am ajuns, la mine în hol, trântit pe jos, nemişcat, măcinat de boală şi de obsesiile astea de care nu pot să scap decât dedicându-i-le mamei mele, cea care mă iubeşte şi care, iată, în curând va primi răsplata, ar fi trebuit s-o fut pe cumnată-mea, nu m-ar mai fi bârfit pe la rudele tale, aiurea, absolut aiurea… şi poate că aş fi rezistat, cred că aş fi trecut peste asta dacă mi-ai fi dăruit un copil, asta este o obsesie mai nouă, sau abia acum a ieşit la suprafaţă, nu mi-ajungeau celelalte, mi-aş fi dorit un copil, eu ştiu, o fetiţă, o fetiţă mi-aş fi dorit, fetiţele măcar se mai uită la tine, îţi mai aduc o cană cu apă, îi este străin complexul oedipian, are milă… şi nu face labă. Autosatisfacerea femeii nu invocă niciun păcat.

Mi-ar fi plăcut să fiu femeie. Atât de puţine obligaţii, atât de puţine chinuri. Nu trebuie decât să stai. Nu trebuie să te rogi de nimeni, pula vine singură, ba chiar ai dreptul să refuzi, să te joci, să desfăşori pe arii largi strategii, să declanşezi pasiuni, să dirijezi gesturile disperate ale cretinilor de bărbaţi, nişte boi ahtiaţi după pizdă, ce prostie, să duci războaie, să compui versuri nemuritoare, să te arunci de la etaj, numai pentru că o femeie îţi refuză accesul, lumea asta e condusă de femei, îmi este atât de clar, numai că am aflat-o prea devreme, de când am văzut-o pe mama goală, atunci, în baie; de ce a trebuit să mă schimb într-atâta? de ce m-a şocat chestia aia? de ce n-am acceptat, implicit, că mama, toate femeile, nu sunt oameni? de ce depind aşa de mult de ele? iar începe… capul.

Mă doare capul. Strig la aia ca să-mi aducă un calmant ceva, am început să cred că este mai înţelept – ce vorbă mare – să iau porcăriile alea, să-mi îndes în gură toate căcaturile care să mă amorţească, am cea mai a dracului boală de pe pământ, un singur organ sănătos şi ăla copleşit de dureri, cred că o să înnebunesc, poate că am şi înnebunit deja, cine poate să-mi certifice faptul că am o

raţiune sănătoasă, cred că sunt deja nebun şi ăştia de aia se poartă aşa cu mine, cu atenţie, cu mănuşi, ei ştiu că nu e bine să te iei în gură cu nebunul şi mă lasă în plata Domnului, se ocupă doar de administrarea a ceea ce a mai rămas din mine, de căderea definitivă, sunt nişte administratori de dezastru, capul mă doare altfel acum, uite că suport durerea, şi nu mai am nici senzaţia de vomă, poate pentru că stau aşa culcat, întins pe jos, *ar trebui să mă vezi, mamă, cum stau întins, cu picioarele răscrăcănate, atârnând peste noptieră, să ai mare grijă ce fel de sicriu o să-mi faceţi, să fie unul încăpător, cică morţii sunt ceva mai lungi şi mai laţi decât în viaţă, să mă acoperiţi cu o pătură, ai grijă să fie aceeaşi cu care l-ai învelit şi pe tata înainte să-l bagi în spital, şi aşa te apucă plânsul de câte ori o vezi, mă apucă un fel de ameţeală, una pe care n-am mai avut-o, tot e mai bine decât durerea aia insuportabilă, aia de mă căcam pe mine, am s-o pun pe târfă să mă ţină doar culcat, mă întreb cum de nu mi-a venit ideea asta mai înainte, de unde atâtea idei bune într-un cap defect, dar tot mă doare, a venit, mi-a adus un pumn de calmante, le iau doar pe jumătate, cealaltă jumătate o vomit pe jos, în pantofii ăia negrii ai mei, ăia cu care am plecat încălţat acum cinci ani, pantofii mei marca Otter, 350.000 lei, cu şireturi, îmi plăceau, m-am bucurat când i-am cumpărat, cine ştia că n-o să am parte de ei prea multă vreme…* Ce-mi place să mă alint, cât de patetic sunt atunci când e vorba de mine, cât de mult sufăr şi cât mă dau în spectacol ca să vadă şi ceilalţi cum se stinge Ştefan, încet, cum nu-i convine lui că moare, cât de revoltat este el în faţa morţii, cum se agaţă el de fiecare şansă pe care i-o oferă mai degrabă imaginaţia decât altcineva, aşa cum îi oferea şi femei, la orice oră şi în orice loc, pizdă la discreţie, cum se strofoacă el să lase în urmă ceva, pentru mamă-sa, pentru nevastă-sa, pentru oricine este în stare să-l asculte şi să i se facă milă de el, de situaţia lui mizeră, chiar dacă se cacă pe el, chiar dacă afirmă deschis că

desfide orice gest cald consumat în favoarea lui, chiar dacă îşi bagă pula în oricare şi chiar dacă o face pe decăzutul total, pe oaia rătăcită, lui îi pasă, *să ştii şi tu mamă că tot spectacolul ăsta pe care vi l-am servit la orice oră din zi şi din noapte n-a fost sută la sută sincer, n-am crezut în el până la capăt, m-am îndoit eu însumi, mi-am închipuit* (*şi nu era decât o problemă de voinţă*) *că o să primesc şutul cu o oarecare demnitate, era posibil, în cinci ani de spital, la câţi morţi am văzut, la câte găozuri pline de căcat am mirosit, îmi era la îndemână, ce este moartea la urma urmei, un căcat pe care nici nu merită să-l bagi în seamă, pe când viaţa… dar ce este moartea mea la urma urmei, uite aici tot caut răspunsuri, afirm cu gura până la urechi că sunt la rându-mi un căcat nenorocit, dar nu mă comport deloc ca atare, pentru că îmi pasă, habar n-ai cât de mult îmi pasă de mine, de tine, de Camelia, de toţi, dacă ai fi o femeie deşteaptă ţi-ai da seama pe loc, dar nu eşti, ştiu că nu eşti, într-un fel chiar îmi bat joc de tine, cred că am umor, mamă, ştii că am haz*?

Balconul. Nici nu trebuie să o anunţ, se ocupă singură. Trage de pătură şi nici nu se uită la mine, simte că aş privi-o direct în ochi, evită orice contact, nu trebuie să facă prea multe eforturi, e clar, mă crede nebun, ea este un om sănătos, pentru ea lucrurile stau cu totul altfel, pot să-mi dau seama, ce pretenţie e aia să te laşi târât prin casă numai de dragul de a-ţi lua adio de la nişte obiecte, un om normal nu face aşa şi cu atât mai mult un bolnav normal, sănătoşii au impresia că şi bolnavii au felia lor de normalitate, complet fals, ar fi trebuit să stea şi ea în spital, măcar câteva săptămâni, nu mai mult, să-l fi văzut şi ea pe Cornel, un bărbat rămas fără picioare, cum se plângea de dimineaţa până seara că nu mai poate să joace fotbal, pe Cornel nu-l interesa faptul că devenea dintr-o dată un exclus, nu-l interesa că obliga cel puţin o persoană să stea numai după curul lui, toată viaţa, n-avea niciun fel de obiecţie asupra schimbării survenite în organismul lui,

el suferea că nu mai putea juca fotbal şi nici măcar nu era profesionist, se plângea atât de mult încât odată a primit o cană în figură, cana i-a fracturat nasul şi i-a rupt doi sau trei dinţi; sau să fi stat alături de nea Petruş, un boşorog putrezit aproape cu totul, care mirosea atât de tare încât erau nevoiţi să-i facă zilnic băi cu formol, se căca pe el din oră în oră, tot sângele pe care i-l băgau prin braţe ieşea îmbogăţit cu rahat prin cur, şi curvele alea îl înjurau toată ziua, din „pizda mă-tii de moş" şi „da' mori dracului odată!" nu-l scoteau, a murit târziu, mult mai târziu decât se aştepta oricine, până şi noi, ceilalţi, îi doream moartea, ne rugam pentru asta, ar fi trebuit să stea târfa asta şi să-i vadă pe ăştia doi şi pe alţii, tot putregaiul pământului adunat într-un salon de spital, şi tu să stai la mijloc, te transformi în acelaşi căcat, ba chiar îl îmbogaţeşti, ce pretenţii ca să mai raţionezi normal?

Soarele a ajuns aproape de linia orizontului, peste două-trei ore vine şi seara, a câta? Respir adânc, o dată, de două ori, de trei ori, de câte ori vrea pula mea, aşa de mult îmi plăcea în copilărie să mă duc în grădina bunicii, sub zarzărul ăla m-am gândit eu prima dată la mine, în via aia m-am ascuns prima dată de tata care mă căuta ca să se joace cu mine, în mijlocul grădinii bunicii până şi tata era un urât, făcea notă discordantă, şi asta pe vremea când tata era tata, când îl iubeam, când mă iubea, apoi printre rândurile de ardei gras mi-am închipuit eu prima dată că mama era mai mult decât părea a fi, ce păcat că i-am descoperit mai târziu goliciunea, ar fi putut deveni o sfântă, eram pregătit să o divinizez, nu-mi mai trebuiau decât câţiva ani, ani în care aveam şansa să descopăr femeia în altă parte, să o descopăr şi să mi-o apropii poate, aş fi devenit un om normal, misterele sexului m-ar fi incitat numai noaptea, de câteva ori pe săptămână, probabil cu aceeaşi femeie, numai cea pe care aş fi iubit-o, un noroc pe care nu l-am avut, pentru că mama făcea baie exact când mă uitam eu pe gaura cheii, numai ea este de vină, din

cauza ei am ajuns aici, toate mamele sunt vinovate pentru dezastrele fiilor lor, toate mamele sunt vinovate pentru că poartă pizdă, ar trebui ca după naştere să li se coasă, să fie îmbrăcate în straie albe, lungi, mate, să nu mai cunoască bărbat şi să nu mai facă baie. Să nu mai facă baie!

Soneria! Cine dracului mai are chef de vizite la adresa asta? Soneria este insistentă, târfa se repede la uşă, a deschis deja… Aiurea, e doctorul. „Cum te mai simţi?” Doctorul ăsta… nu e nici el prea întreg. Orice om normal văzându-mă întins pe balconul apartamentului, cu capul atârnat în afară şi privind neutru mişcările trecătorilor, maşinile, câinii vagabonzi, avem mulţi câini vagabonzi la noi pe stradă, toată noaptea latră, îmi ţin companie, câteodată îi aud urlând de-a binelea, au un fel de solemnitate a urlatului, o fac cu un fel de distincţie, îţi vine să iei poziţia de drepţi şi să ridici mâna la chipiu, aş vrea să urle câinii ăştia când o s-o termin definitiv, să facă un *show* pe cinste, să ştie tot cartierul că a murit Ştefan, măcar atâta, în fine, ăsta m-a întrebat cum mă simt, ca să îi răspund ar trebui să mă aşeze aia într-un fel, le spun să mă care de aici, îi văd cum se cabrează amândoi, unul de un colţ al păturii, al doilea de celălalt, trag de pătură, fac efort, mişcarea asta îi pune în postura de a se atinge, şoldurile lor se freacă, sunt conştienţi de asta, bineînţeles că şi eu, îi văd cum refuză jena, ca din întâmplare le scapă câte o privire, observ cum părţile corpului aflate în contact se acceptă, de parcă s-ar cunoaşte de ceva vreme, aşadar nu m-am înşelat, m-au adus la locul meu, în sufragerie, m-au aşezat pe scaunul meu improvizat, timp în care eu scriu, nu mă opresc din scris, tare ar avea chef doctoraşul ăsta isteţ să ducă degetul arătător la tâmplă, adică asta e, omu’ a luat-o razna, apoi s-o ia pe târfa asta la consolat, ce-ar mai consola-o, simt perfect cum i se acumulează energia în piept şi de acolo direct în tăria pulii, simt pentru că îmi sunt străine, tot ce îmi este străin mă face atent, abia aşteaptă să dau colţul, să vină la asta să-şi prezinte

condoleanţele, să lase eventual vreun buchet de flori peste cadavrul meu vânăt şi, după înmormântare, s-o viziteze târziu, în noapte şi să-i tragă un futing aşa cum n-a mai avut asta parte de cinci ani de zile, unul din acela cu strigături, cu cântece şi poezii, nimic mai sublim decât o femeie satisfăcută după multă vreme de repaus, nu ştiu de ce trebuie să fac tărăboi pentru o chestie atât de naturală, de ce dracului îmi mai pasă, de ce nu renunţ odată la totul, îmi spune şi mie cineva?

„Nu cred că te interesează prea mult soarta mea, doctore dar, dacă tot ai venit, profită de rog de ospitalitatea casei mele”, îl poftesc să ia loc şi o trimit pe aia să facă o cafea. „Face parte din obligaţiile mele de doctor. Cât timp eşti în viaţă, trebuie să te asist”. „În programul dumitale de asistenţă figurează şi rudele?”, uite că am scăpat-o, n-ar fi trebuit, ce treabă mai am eu cu aia, sunt un dobitoc şi un căcăcios dacă îi pun piedici, are şi ea o şustă, îi face curte un doctor, de ce să dea cu piciorul? „Nu ştiu dacă am înţeles perfect ceea ce doriţi să insinuaţi”. A devenit brusc distant; scârba, labagiul, un nasol. Sănătoşi imbecili, niciun efort nu este prea mare pentru a păstra aparenţele. „Nimic, îmi cer scuze; boala, doctore, te face să faci afirmaţii pe care, în realitate, nu le gândeşti”.

Îl văd că scoate din gentuţă un stetoscop şi un termometru, dar le pune repede înapoi, i-am spus că nu are niciun rost să facă tot circul ăsta, mai bine poate schimbăm o vorbă, să ne cunoaştem mai bine, deşi nu cred că are vreun rost, în fine, dacă ar fi după mine nimic nu ar mai avea rost.

Până la urmă nu s-a legat nicio discuţie. Distanţa dintre noi era prea mare, ce poţi vorbi cu un mort? Probabil că mă vedea deja întins pe masă, cu toracele desfăcut larg, cu toate alea întinse pe lângă corp, inima la cap, plămânii la picioare, ficatul nicăieri, din lipsă, cu capul crăpat în două ca să preleve ceva creier, niciodată n-am înţeles de ce

trebuie recoltate la autopsie şi probe din creier, ce poţi observa acolo?

Şi-a băut cafeaua în linişte, a mai schimbat o vorbă cu târfa, ce bine se înţeleg, au râs de câteva ori, nici nu m-au băgat în seamă, recunosc că i-am rugat asta, o singură dată m-a întrerupt atunci când m-a întrebat doctorul, ce scriu acolo, i-am răspuns că, în principiu nu este treaba lui, dar pot face o excepţie pentru persoana sa, „scriu un jurnal”, bănuiesc că s-a mirat sincer, la asta nu se aştepta, îşi închipuia că întocmesc vreun testament, sau cam aşa ceva, ar fi vrut să mă întrebe la ce îmi foloseşte sau cui, sunt sigur că avea pe limbă, dar nu-l mai priveam, o să afle el oricum detalii, în nopţile pe care le va consuma cu asta, între două futinguri epuizante, parcă îl văd cum ejaculează, cu ochii bulbucaţi, cu tona de salivă în colţul gurii, cu sudoarea prelingându-i-se pe tâmple – urâţi sunt bărbaţii când se regulează, lor trebuie să li se pună perna în cap – cum guiţă de plăcere, precum un porc care se înfruptă din tărâţa amestecată cu apă şi căcat, porcii mănâncă întotdeauna hrana amestecată cu căcat, de aia arată atât de bine, apoi cum îşi aprinde o ţigară bună, luată dintr-un pachet primit, desigur, de la un găozar căruia îi tremură chiloţii de frica morţii şi care se aruncă la picioarele lui ca la picioarele lui Isus, să-i dea medicamentul miraculos, elixirul care să-l facă sănătos şi care să-l ţină încă mulţi ani în viaţă, în schimbul a câteva împuţite mii de lei şi a unui carton de Kent, cum scoate rotocoale de fum şi, scărpinându-se la coaie, o întreabă pe asta crăcită pe mai mult de jumătate de pat, afişând o privire tâmpă de femeie satisfăcută, „ce l-a apucat dragă pe ăla să scrie jurnal?” Şi aia o să se apuce să bocească amintindu-şi de mine, ăsta o să se enerveze şi o să-i muşte una peste bot, o s-o bage în pizda mamii ei de curvă, pentru că numai curvele se fut cu unul şi se gândesc la altul, chestie la care subscriu, apoi o va lua de păr şi îi va introduce pula în gură, numai aşa de al dracului, fără să

mai poată mare lucru, numai aşa, şi nu ca s-o umilească pe ea, ar fi imposibil, o femeie cu pula în gură este deja artă iar arta nu umileşte, ci ca să mă umilească pe mine, bărbaţii sunt porci, iar femeile scroafe.

A plecat fără să mai salute, ar fi făcut-o oricum degeaba, asta l-a condus până la uşă, au mai şuşotit câteva minute, s-au pus de acord, au stabilit ultimele detalii, cum, unde, mă întreb ce altceva mai pot împărţi un bărbat şi o femeie decât un pat.

A venit şi mama. Imediat după ce a plecat găozarul ăla. Abia acum observ cât a îmbătrânit. E o babă, o moartă potenţială ca şi mine. A intrat încărcată cu sacoşe, a făcut piaţa pentru noi. „Pentru cine ai cumpărat toate astea?” „Pentru voi, ca să mâncaţi”. *Mamă, cum reuşeşti tu să faci gesturi normale într-o realitate absolut aiurea*? A intrat în bucătărie fără să mă mai bage în seamă, a început să vorbească cu aia, şuşoteau, dar după o vreme le-am auzit ridicând vocea. Asta era chiar bună – se certau. Îşi reproşau una alteia comportamentul faţă de persoana mea, târfa trântea deja cu vase, a trebuit să le strig şi să le înjur, oricum nu mă auzeau, adică a trebuit să bat cu pixul în masă, să-l folosesc precum un sceptru, ca un Zeus recondiţionat, „pizda mamii voastre de femei nebune, ce dracului aveţi? încetaţi, sau mă ridic şi vă iau pe amândouă la bătaie, futu-vă muma-n cur de isterice!” Aşa sunt eu, vitele astea două n-au priceput până acum, mie nu trebuie decât să-mi dai apă la moară, m-au enervat atât de tare încât nici până acum nu mi-a trecut, asta m-a făcut să scriu şi mai apăsat, am rupt câteva pagini, le-am înlocuit, până la urmă le-am aruncat de tot, erau două sau trei pagini pline cu înjurături. Doamne, cât de nervos eram, v-am îngropat în cele mai adânci tainiţe ale pizdei, v-am băgat în gură cele mai împuţite şi exotice puli, v-am violat până şi nările cu care inspiraţi toate mirosurile pe care le eman, v-am târât pe faţă toate coaiele din lume, v-am clătit faţa cu voma cea mai verde, v-am profanat toate crucile posibile,

până şi în aia a lui tata mi-am băgat-o o dată, acum mi-am scos-o, îmi dau seama că este cam târziu, scuză-mă tată, nu e vina ta, dar femeile astea sunt aşa de proaste… ce bine că vor muri şi ele; să muriţi! să muriţi şi voi otrepe nenorocite! femei de nimic… o să mă doară capul, ce-o să mă mai doară capul…

S-au aşezat. Una de-a dreapta mea – mama, cealaltă de-a stânga – Camelia. Le-am lăsat să stea aşa până mi-am făcut întreg numărul cu foile, cu înjurăturile, câteva le-am şi şuierat, probabil că n-au înţeles nimic, îmi este din ce în ce în ce mai greu să mă fac înţeles, dar nici nu-mi dau stăruinţa, vor citi, odată, n-au comentat, atât le trebuia, apoi m-am oprit, m-am oprit şi m-am uitat la ele, pe rând, stăteau cu ochii în pământ, ca nişte vite stăteau aşteptând satârul să le desprindă capetele de trup, ceafa mamei – zbârcită, vânătă, plină de pistrui, ceafa târfei – întinsă, tocmai bună de apucat, la baza gâtului, locul unde se proptesc cel mai bine coatele după care mişcarea ritmică a curului, o acuplare ca oricare alta, chiar nu pot să mă gândesc la altceva?

Apoi au început să converseze, ce bine se înţelegeau ele, cât de uşor au trecut peste micile neînţelegeri ca doi oameni maturi ce erau, ce eforturi, ce teatru pentru ca Ştefan să nu se mai enerveze, să nu i se facă cumva rău, de parcă tocmai îi era bine, de parcă altfel Ştefan devenea dintr-o dată un individ fericit, cât de fals! pe Ştefan nici măcar redarea sănătăţii nu l-ar mai face fericit, ar fi o lovitură pentru el, un şoc insuportabil, chiar… ce-ar fi dacă m-aş face dintr-o dată sănătos, ce-ar trebui să fac, cum mi-aş mai arăta faţa în faţa mamei mele, în faţa soţiei mele, în faţa doctorului, a asistentelor pe care le-am ciupit de cur, sau a celor cărora le-am pipăit dedesubturile, ce s-ar întâmpla cu jurnalul meu, cu viaţa mea, câtă ruşine pot încape, cum mai m-ar primi în mijlocul lor obiectele pe care numai ce le-am părăsit cu atâta regret, şi cum m-aş mai primi eu pe mine, pentru că cea mai mare parte a

plecat de multă vreme, de cinci ani, aş recunoaşte-o? m-ar mai recunoaşte? ce complicate par uneori lucrurile şi ce complicate sunt întotdeauna…

Nimic altceva de consemnat despre tine astăzi, mamă. Iartă-mă că nici nu te-am băgat în seamă, arătai aşa de bătrână şi te comportai precum o scorpie, tu şi cu aia, două scorpii gata să-şi scoată ochii, ar fi trebuit să vă las s-o duceţi până la capăt, toată ura mocnită dintre voi, toate refulările, ar fi trebuit să le las să explodeze, oricum asta se va întâmpla după moartea mea, nu veţi trece peste nimic, nimic nu va rămâne neplătit între voi două, numai şi pentru asta vă invidiez, pentru că aveţi atâta vitalitate încât o consumaţi pe nimicuri, o consumaţi cu un egoism fără cusur, sunt sigur că, dacă printr-o minune s-ar putea efectua transplanturi de vitalitate, v-aţi codi amândouă, aţi considera fiecare că cealaltă este mai îndreptăţită să-mi doneze niţică viaţă, ce bine că aşa ceva nu este posibil, deşi încă o deziluzie nu m-ar mai afecta cu nimic, paharul s-a umplut de mult, dă pe din afară, nimic nu mă mai impresionează, nimic nu mă mai încântă aşa cum nimic nu mă mai întristează, revolta mea este una perfect gratuită, pentru că nu este revolta mea ci a animalului din mine, singurul rămas în viaţă din întreaga menajerie, dar nu pentru multă vreme, ce bine că ai plecat acasă atât de devreme, lasă că o să vii şi mâine, poate ziua aceea ne va găsi într-o stare de spirit ceva mai potrivită, poate vom sta îndelung de vorbă, ştii, mamă, noi n-am stat niciodată îndelung de vorbă, dar nu ca mamă şi fiu, ci ca prieteni, sau ca bărbat şi femeie, vreau să stau de vorbă cu tine de la egal la egal, să-mi spui totul, să-mi stingi odată pentru totdeauna toate obsesiile astea care mă însoţesc strâns, nici nu mă lasă să respir, să-mi vorbeşti despre tata, despre feminitatea ta, despre umanitatea ta, singura pe care, uite, n-am reuşit încă să o descopăr, despre câte în lună şi în stele, să-mi vorbeşti ca toate femeile alea din vise pentru care am irosit tone de sămânţă, numai ca să

dau de tine, cred că toată viaţa mea n-am făcut altceva decât să te caut, mamă, de aia jurnalul ăsta, de aia boala asta, dacă mi-ar spune cineva că m-am îmbolnăvit numai pentru că aşa am vrut l-aş crede pe cuvânt, pentru că nimeni nu este mai bolnav decât simte, de aceea tot ce mi se întâmplă, să vii la întâlnire mama mea… femeia mea.

M-am simţit aşa de trist după ce a plecat mama… Ar trebui să mă bucur că sunt capabil de un asemenea sentiment, nu m-a mai traversat de mult unul, de pe vremea când eram sănătos şi îmi muşcam unghiile după o iubire ratată… cred că cel mai mult am iubit-o pe târfa asta, aş fi făcut orice numai ca să îmi zâmbească o dată, şi-mi zâmbea, nu făcea niciodată economie, ce gropiţe în obraji, cât de mult se bucura de florile pe care i le cumpăram, cum se acoperea toată cu nisip, la mare, străluceau bobiţele mici de sticlă precum stelele, în plină zi străluceau, ai fi spus că universul s-a concentrat brusc pe trupul tinerei femei, şi pentru că tot acest trup îmi aparţinea mie, întregul univers îmi aparţinea mie, eu eram Dumnezeul, eu eram centrul acestui univers, creat de mine şi distrus de mine dintr-un calcul mărunt, dintr-o nefericită intervenţie a raţionalului, atunci când am luat-o de soţie, ce revelaţie atunci când i-am trecut degetul prin inel, parcă mă traversa un milion de volţi de energie negativă, ar fi trebuit să ascult de acest avertisment al fiinţei, ar fi trebuit să mă supun, dar cine mă putea domina în afară de propria mea persoană, eram atât de sigur, viaţa mea era atât de strâns ţinută în hamuri… m-am înşelat, inelul acela a pus capăt marii noastre iubiri, universul meu a devenit o împrejmuire limitată de convenţii, resentimente şi resturi de fericire, din care păşteau fără prea mare chef vitele Ştefan şi Camelia, cât de trist am fost atunci când am descoperit că marea mea iubire a eşuat, că ceea ce părea nemuritor, s-a risipit nu ca un fum, ăsta o ia voiniceşte în sus, mai are o şansă, numai pentru că vede cerul, ci ca nişte gunoaie, ca acelea care cad din bena unei maşini

învechite conduse neglijent de un şofer beţiv.

Aşa cum am fost trist pentru fiecare femeie reală pe care am iubit-o şi pe care am lăsat-o, pentru că toate femeile iubite de Ştefan au fost părăsite, niciuna n-a apucat să se sature de fiţele lui, de felul lui de a da din cur, de obiceiurile şi aerul pe care îl degaja, niciuna nu l-a părăsit, toate, dar toate, l-au regretat, şi-i vor păstra o amintire frumoasă, pentru că a fost un individ delicat, dispreţul lui pentru femeie, scârba lui superioară, i le-a apropiat, şi cu cât s-a ţinut mai deoparte de ele cu atât prezenţa lor i s-a insinuat tot mai puternic, golul viciului său le-a atras ca pe nişte fluturi de noapte, şi pentru fiecare femeie pe care a părăsit-o a fost trist, cât de frumos gândesc acum despre ele, cum te umanizează tristeţea, cum te face să-ţi pară rău, cum m-am ratat eu şi cum o să se rateze şi jurnalul ăsta…

Apoi mi-a trecut. Nu a fost decât un sentiment rătăcit undeva prin interior, ultimul refugiat poate, dar s-a dus şi ăsta, unde zboară sentimentele? unde se duc?

S-a întunecat. Am stat o vreme rezemat cu capul de planşetă, am reuşit să mi-l culc singur, nu ştiu cum, mi-a venit să culc capul pe planşetă şi l-am culcat, am ţinut ochii închişi şi m-am gândit la femeile pe care le-am iubit, la ce au însemnat ele pentru mine, ce păcat că nu au însemnat nimic până la urmă, sau, în fine, foarte puţin odată ce mi-am amintit de ele, a trebuit să bat din pix, mişcare care a necesitat mult efort, din poziţia aia este foarte greu să mai mişti mâna dreaptă, a venit târfuliţa asta din bucătărie şi m-a aşezat în poziţia iniţială, era puţin mirată, „ai reuşit tu asta?”, n-ai nicio grijă, draga mea, nu mă fac bine, este una din figurile maladiei, de fapt asta înseamnă că se agravează, că drumul spre groapă s-a micşorat, nu-mi mai dau nicio şansă, nu ştiu de ce ar trebui să-mi dai tu una, cred că am obosit să mai scriu în jurnalul ăsta, am obosit să mai trăiesc aşa, m-aş lăsa în pace şi i-aş lăsa în pace şi pe ăştia, să mă opresc brusc, să nu mai fac

nicio mişcare, să nu mai răspund la nicio întrebare, să refuz mâncarea, să-mi las orificiile deschise ca să se scurgă tot ce mai e de scurs, să mor înainte de a muri, e o prostie ce spun, *asta se întâmplă oricum*.

Mama a uitat javra în casă, pudelul ăsta stupid. Înainte să mă întorc am prevenit-o pe târfă să ascundă javra pentru că, altfel, am s-o prind şi am s-o omor, n-am înghiţit niciodată câinii cu pedigree, nişte animale alintate, nişte tentative de care trebuie să te îngrijeşti. A dus-o la mama şi aceasta a adus-o înapoi, târfei i se făcuse dor de animal. Mă uit la el cum se gudură la mine, i-aş striga să plece dar n-am atâta forţă încât să-l conving că sunt serios, va crede că mă joc, parcă îl văd cum îmi sare în braţe şi începe să mă lingă pe faţă, atât îi trebuie, pentru că dacă o va face, am să-l muşc de botul ăla mic şi răutăcios, am să-l apuc cât pot eu de strâns şi n-am să-i dau drumul, oricât de jalnic ar schelălăi, să vină aia impacientată din bucătărie, cum de nu i-a remarcat lipsa, să vină şi să se roage de mine să-i dau drumul, să cadă în genunchi, să mă implore, să-i demonstrez cât de proastă este, cât de decăzută, dacă a ajuns să se umilească pentru o potaie, care acuma s-a oprit, stă în coadă, şi-a scos limba şi mă priveşte, eu mă uit la ea, ea se uită la mine, fiecare aşteaptă câte ceva de la celălalt, bat cu pixul în masă, apare şi femeia, „ia-o de aici, javra dracului!”, cu câtă grijă se apleacă şi-o ridică, uite cum o pupă în bot, futu-ţi morţii mă-tii! pe mine ai uitat să mă mai alinţi, stai toată ziua în bucătăria aia, ce pula mea faci tu acolo, te masturbezi? plângi? dai în cărţi? acuma ţi-ai găsit în mod sigur de lucru, ia căcatul ăsta cu păr, pupaţi-vă şi-n cur, până şi pentru asta trebuie să mă enervez, de ce? de ce? de ce? de ce? de ce mă enervează tot ce mişcă? de ce nu pot să mă împac odată cu ideea că toate astea nu-mi mai aparţin, că mă uit la ele ca printr-un ecran? nu mai am niciun drept asupra lor, ele nu mai au nicio obligaţie faţă de mine, până şi javra asta are mai multe motive ca să trăiască, şi va trăi, te invidiez, pudel

tâmpit, ce bine că mă-ta nu te-a învăţat citirea, altfel ar fi trebuit să-ţi dau şi ţie socoteală, te-ai fi încruntat şi tu citindu-mi jurnalul, m-ai fi judecat, cu mintea aia de câine băşinos, ah! dacă ar fi fost după mine, ai fi păzit mult şi bine casa părăsită a bunicii, te-ai fi împerecheat cu lăţosul ăla al lui nea Oană, javra aia mai trăieşte încă, să vezi ce futing ţi-ar fi tras, ai fi fătat câteva duzini de căţei şi te-ai fi pierdut în neantul vostru al animalelor, am să-i spun târfei s-o dea afară până n-apucă să se pişe prin casă, asta ar mai lipsi, pe lângă putoarea scursorilor mele şi scursorile coteţarului, să ne-mpuţim tovarăşi, asta să fie deviza familiei lui Ştefan, să ne-mpuţim, dacă tot mă cac pe mine, dacă tot potaia asta stropeşte pereţii cu urina ei împuţită, atunci hai să dejectăm toţi prin casă, hai şi tu nevastă de invalid scârbos, crăcănează-te, dă drumul pişului să susure, să ne închipuim toţi că suntem la munte, că râuri limpezi izvorăsc chiar din vezicile noastre, pula lui Ştefan înoată veselă precum un păstrăv, pizda târfei – locul în care păstrăvul îşi caută loc de ascuns, de unde am pornit şi unde am ajuns, câte poţi suporta tu hârtie albă, câte poţi suporta tu creier suprasolicitat, *dar mai ales tu mamă*, *pentru că numai ţie îţi sunt dedicate ultimele puteri*, *astea sunt ultimele puteri*, *se scurg încet*, *încet în jurnalul ăsta şi se aşază cuminţi pe rânduri*, *pe cuvinte*, *pe fraze*, *ca să le citeşti tu*, *ca să treacă prin ochii tăi obosiţi în creier acolo să explodeze în milioane de fragmente*, *în miliarde*, *să te facă arşice*, *să te chinuie*, *să te doară*, *aşa cum te-a durut atunci când m-ai adus pe lume*, *când trăgeau ăia de mine şi eu nu voiam să ies*, *de mic m-am arătat îndărătnic*, *periculos*, *ar fi trebuit să te mândreşti cu mine*, câţi se pot lăuda cu asemenea produse, câţi au pe lângă casă asemenea lătrătoare, noi mai avem şi pudel, de parcă n-ar ajunge, sunt tot mai incoerent, nici eu nu mai înţeleg prea bine ce vreau, probabil că n-am înţeles niciodată prea bine ce vreau, dar cine înţelege, să vină şi să-mi spună mie ăla care ştie exact ce-i cu el prin areal, să-mi spună şi-l fac

erou de jurnal, concep unul numai pentru el, şi tot pentru el am să rup toate foile acestea confuze, care s-au înmulţit aşa de mult încât cad deja pe jos, am şi uitat să le numerotez, o să se chinuie puţin mama, târfa aia de nevastă-mea, sau oricare va dori să citească prostiile mele, habar n-or să aibă de succesiunea faptelor, pentru că există una, deşi n-am urmărit-o, ea există, e logic, or să citească haotic, or să amestece paragrafele şi nu vor afla până la urmă nimic despre mine, doar poate faptul că-şi vor pierde timpul degeaba, măcar şi pentru atâta şi merită să continui, nu va apare eroul acela, n-au foile mele neşansa asta, viaţa mea trebuie să se scurgă până la ultimul strop, sub stricta mea supraveghere, sunt perfect conştient de ceea ce mi se întâmplă, sunt martorul ocular al morţii mele, tocmai scriu un reportaj legat de aceasta…

Mi-e dor de o muzică bună. Chiar în momentul ăsta. Privesc benzile aruncate prin toată casa, casetele, discurile, cât timp pierdut pentru audiţii, cât de puţin câştig de pe urma lor, poate doar piesa aceea, aia chiar a fost haioasă, mă reprezintă, eu sunt ăla, Piano Man, omul singuratic pierdut în zgomotele soft ale unui bar frecventat de nulităţi, am s-o rog să mi-o caute prin grămadă, până nu vine tembelul de Felie să le ridice, cică „este vineri pe la nouă seara aceeaşi oameni intră ca întotdeauna chiar lângă mine stă un bătrânel care face dragoste cu ginul lui tonic spune «fiule, ai putea să-mi cânţi o romanţă?» nu ştiu exact cum vine dar ştiu că trebuie să fie ceva trist şi dulce şi dintr-o dată mi se face milă de el apoi John de la bar îmi este un fel de prieten îmi dă din când în când să beau pe gratis este un tip simpatic Johnny sau pare a fi pentru că şi-a dorit mereu altceva spune «Bill munca asta mă ucide» zâmbetul îi fuge de pe faţă «sunt sigur că aş fi ajuns vedetă de cinema dacă aş fi părăsit locul ăsta blestemat» apoi Paul este ofiţer navigator n-a avut niciodată timp să se însoare vorbeşte cu David care lucrează tot pentru marină şi probabil va face asta pentru totdeauna pe lângă noi

picoliţele fac politică vorbesc despre oameni bogaţi despre maşinile lor scumpe şi împart în jur o băutură căreia îi spun *lonelyness* e mult mai bine decât să bei singur apoi este o mulţime destul de simpatică pentru vineri seara şi şeful îmi zâmbeşte tot timpul ştie că toţi vin doar ca să mă asculte şi să mai uite puţin de viaţa lor şi pianul sună ca un carnaval şi microfonul miroase a bere şi toţi stau lângă bar şi mă ascultă pierduţi îşi spun «omule, ce dracului caut eu aici?»", iată jurnalule cum devi tu inutil, iată cum îmi dau seama că te scriu pe degeaba, muzica mea imprimată pe unitatea ta de memorie este destinată nulităţilor, unora la fel de trişti ca mine, sau poate chiar mai bine, mama de fapt nu va înţelege nimic, târfa nu va înţelege nimic, nimeni nu va înţelege nimic, nimeni nu mai înţelege nimic, este un haos totul, ar fi trebuit să-mi dau seama încă de la început, încă din momentul în care am văzut-o pe mama goală, când totul s-a dat peste cap pentru mine, şi n-am mai înţeles nimic.

În mod cert mi-e dor de puţină muzică bună. Pentru că nu mi-ajută cu nimic.

„Ţi-aduci aminte când ne-am futut ultima oară?", pur şi simplu nu mai reuşesc să-mi amintesc, noaptea aia, cred că era noapte, sunt sigur că era noapte, nu te-am mai futut niciodată pe lumină din momentul în care te-am luat de nevastă, ştii prea bine de ce, eu mai puţin, probabil nu mai aveam timp, îţi diminuaseşi şi tu libidoul, labele mele dese, doar noaptea uneori se întâmpla să-mi doresc al dracului o femeie, una în carne şi oase, tu lângă mine, părul despletit ocupând suprafaţa ambelor perne, ţâţele tari pe care mi le tot îndesai atunci când îţi era frig, mereu îţi era frig, mereu te ghemuiai, pulpele întotdeauna fierbinţi, ştii că mă întrebam uneori de unde atâta căldură? cum reuşeai? toate astea nu făceau decât să mă excite, ce repede săreai tu la pulă, ce amantă perfectă ai fi putut fi dacă aş fi fost unul capabil să te pună în valoare, şi ce-ţi mai plăcea s-o alinţi, cum o acopereai cu sărutări pe doamna pulă,

întotdeauna când făceam sex cu tine mă trezeam jurând că o să-mi pierd zilnic o oră din fiecare noapte numai ca să te regulez, aşa de bine era, şi aşa aş fi făcut dacă tu, târfă de femeie, nu ţi-ai fi dat în petec, şi eu trebuia să fug, trebuia să iubesc pe cineva, ăsta era tot şpilul cu mine şi tu femeie proastă nu l-ai priceput, eu trebuia să iubesc pe cineva, pentru că simţeam nevoia de a fi iubit, carnal sau nu, cine să mă iubească mai mult decât femeile visurilor mele, sclavele mele, mamele mele?

„Erai beat şi venisei montat să mă pocneşti”, mi-am adus aminte, era noaptea în care mă părăsise Rodica, îmi lăsase biletul acela scris de mână, l-am găsit la masa noastră favorită de la restaurant sub muşama, cât de mult m-a durut, îmi venea să te omor, să te dau cu capul de toţi pereţii, pentru că n-am avut curajul s-o iau de nevastă, să te las în pizda mă-tii şi s-o iau p-aia de nevastă, cred că o iubeam, în mintea mea te înlocuise, ea singura putea lupta împotriva viciului meu, împotriva obsesiilor mele, a complexelor mele, am lăsat-o să plece, m-am mulţumit cu câteva măsuri de fericire reduse la câteva contacte pasagere, tu erai de vină, din cauza ta a plecat, din cauza ta am lăsat-o să plece, sunt sigur că Rodica mi-ar fi făcut un copil, mă iubea până într-atât, şi am venit acasă, ce inspiraţie divină, ce bulan ai avut să te găsesc în chiloţii albi din bumbac, chiloţi curaţi care se mulau perfect pe curul tău, cum s-a topit toată ura mea, cum s-a dus dracului toată durerea provocată de plecarea femeii pe care o iubeam, observi că nu îi spun curvă, îmi vine să-i spun aşa, dar nu mi-e deloc greu să evit, cum te-am luat apoi în braţe şi cum ţi-am tras-o, Doamne cum ţi-am tras-o, acum îmi amintesc la perfecţie, de parcă s-ar derula în faţa mea un film binecunoscut, cum urlai din toţi gâţii, sub presiunea braţelor mele, sub bubuitul ciocanului meu, cum îţi tremurau bucile de parcă le conectase cineva le 220, şi cât ai plâns, ăla a fost viol cucoană, ăla futing, umilinţa în stare brută, toată umanitatea ta răpusă de forţa brută a

falnicei mele puli, de aia ai şi ţinut minte, chestie după care sunt convins că acum tânjeşti, ce să-ţi fac femeie, unul a fost Ştefan, nesuferitul, obsedatul, frumosul Ştefan, uită-te acum la el… şi scuipă-l.

M-am îmbolnăvit imediat după aceea. O uşoară ameţeală, credeam că din cauza băuturii, vodcă amestecată cu bere, o ameţeală care s-a instalat odată pentru totdeauna, leşinul acela care te-a speriat, te uitai la mine şi ţineai mâna la gură, voma, apoi toată agitaţia cu analizele, concediile medicale, iar analize, internări, prognoze optimiste, prognoze pesimiste şi peste toate, degradarea mea lentă pe care o observau toţi dar de care nu vorbea niciunul.

Cinci ani de scârbă, cinci ani în care n-am făcut nimic ca să mă împac cu mine însumi, ori cu ceilalţi, cinci ani pe care nici măcar nu i-am pierdut… de fapt nici nu i-am trăit.

I-am dat liber. Poate să se culce şi singură, în dormitor, în camera noastră. Parcă o văd cum se ghemuie sub cearşaf, niciodată n-am reuşit să înţeleg de ce se ghemuie, orice este legat de persoana ei îmi este neclar, abia acum, parcă e un covrig, cred că tot aşa doarme şi acum, cum s-o fi descurcând singură, o fute cineva? omeneşte mă întreb, să nu mă condamni dragă dacă am insistat asupra vieţii tale sexuale, am fost atât de apropiaţi, la un moment dat ştiam totul despre tine, puteam ghici când îţi vine ciclul la orice oră din zi şi din noapte, numai noi doi ştim ce ciclu neregulat aveai, de atâtea avorturi, de atâţia copii masacraţi prin secţiile de ginecologie, cum te crăceai, ca o vită te crăceai, n-am să te iert niciodată pentru că nu ai vrut să-mi faci un copil, iar mi-am adus aminte, n-am să te iert pentru că nu pot să uit bucăţile de carne roşie pe care ţi le scotea doctorul dinăuntru, cum pulsau, sau aşa mi se părea mie, oricum este exact acelaşi lucru, cum le scotea pe rând şi cum le arunca în tava de oţel, apoi la cine ştie ce haită de câini, cum să nu fiu un labagiu notoriu, cum să nu mă las asasinat de viciu dacă copii mei au ajuns hrană

pentru câinii oraşului, numai când îi văd, zvelţi, plini de viaţă, pocnind de sănătate, traversând fără nicio jenă arterele cele mai circulate de oameni, îmi zic că desigur ei trebuie să fie copiii mei, isteţi, cu tupeu, spiritul lor s-a instalat perfect în trupurile sănătoase de animal domestic, trăiesc cum pot, se descurcă, dacă târfa de mă-sa nu i-a vrut umani, să se mulţumească cu câini, la urma urmei ce mare diferenţă, te ştiam atât de bine, mi se pare normal să ştiu cu cine te regulezi, ba chiar aş putea să-ţi dau sfaturi, aş putea alege pentru tine unul care să te facă fericită, unul care nu numai să te fută şi să plece la nevastă-sa sau la amantă, unul care să te divinizeze, unul care atunci când îşi bagă pula în tine să-şi dorească să moară de fericire, unul care să-ţi bea din lindic precum din cupa cu şampanie Zarea, care să cadă la picioarele tale şi să nu se mai ridice de acolo, nu este imposibil, mai sunt fraieri din ăştia, ascultă-mă pe mine, lasă-mă să aleg, până la urmă poate îi faci şi un copil, blegii ăştia au în general noroc de copii buni, nu cum au avut mama şi tata, o sclembe şi nici aia întreagă, de ce nu-mi spui, Camelia, tu cu cine te fuţi?

Numai dă drumul televizorului. M-am dezobişnuit să îmi mai pierd timpul cu astfel de lucruri, habar nu am ce se mai întâmplă în lume, nici nu mă interesează, milioane de oameni alergând ca nişte insecte de colo-colo fără niciun sens, doar de dragul de a alerga, pentru că au două picioare cu care să păşească, pentru că au două mâini cu care să apuce, pentru că au sexe pentru a se reproduce, pentru că au burţi care trebuie umplute şi pentru că au capete care să le prisosească, în mod cert am să urmăresc un film erotic.

Televizorul este dat la maximum, mai este ceva vreme până la ora filmului erotic, aşa că zappez, ce-mi plăcea chestia asta, cum navigam pe cele 27 de canale, fără să urmăresc nimic special, doar ca să-mi pierd timpul şi cu pauzele aferente pentru a arunca sperma pe covor, am să las pixul din când în când, pentru prima oară de când am

ajuns acasă, chiar, jurnalule, ce-ar fi să consemnăm evenimentele zilei, „domnule prim ministru, lăsaţi domnule discursurile acestea academice; oamenii vor să înţeleagă”, cine mai e şi ăsta, nu l-am văzut în viaţa mea, prim ministru, ce faţă de poponar are, precis suge pula, altfel nu ajungea prim ministru, cică trebuie să ai vreun viciu, să fii curvar, o pată la dosar ceva, ca să ajungi sus, eu eram tocmai bun, un onanist poate ajunge până la nivel de ministru, ziua ia decizii care pun în pericol vieţile a un milion de bizoni, iar noaptea o freacă holbându-se la filme erotice, ba chiar la o femeie în carne şi oase, una care să se mişte prin faţa lui, iar el s-o privească cu gura îmbăloşată şi s-o frece, cu voce, cu gemete, cu figuri, n-am avut niciodată curajul s-o pun pe una să mă excite, sau poate n-am găsit una demnă de spectacolul cu Ştefan autosatisfăcându-se, zapp, „…Gina este de obicei excepţia care întăreşte regula… Cred că o s-o las pe ea să-ţi spună ce se întâmplă… am aranjat totuşi; când pleci nu trânti uşa… nu te strădui să fii drăguţ… n-are nicio legătură cu asta… am încercat să nu disec lucrurile care mă deranjau… când ne-am cunoscut, mi-a spus că eraţi apropiate… el era ucigaşul… aşa cum îţi furase tot ce iubeai… spui că sunt nebună… pentru ce se va întâmpla… ce crezi că o să se întâmple, Pearl?…”, ce căcat de film, „Santa Barbara”, episodul 1365, mai sunt vreo opt sute, când am plecat în spital abia începuse, l-aş opri dar mi-e frică, afară este atât de întuneric, trag cu coada ochiului spre fereastră, dacă apare vreun vârcolac, bunico te-aş fi iubit la maximum dacă n-ai fi avut proasta inspiraţie cu vârcolacii, aşa, de câte ori vine noaptea, ce bine că nu se va mai întâmpla de foarte multe ori, o să-mi amintesc de tine şi de sperietura pe care o trăgeam când îmi povesteai istoriile acelea grozave cu copii obraznici răpiţi de creaturile nopţii, o să-mi amintesc şi o să te bag şi pe tine o dată în pizda mă-tii, ce păcat că nu am cunoscut-o, mi-ar fi plăcut să-mi cunosc înaintaşii, pe toţi, începând cu ăla

care umbla în curul gol cu aceeaşi poftă după mâncare ca şi după pizdă şi, continuând cu toţi ceilalţi, de prin Bulgaria, Grecia, Albania, până la stră-străbunici şi străbunici, mi-ar fi plăcut să am şi eu sânge nobil, să citesc seara, în poarta castelului familiei, catastiful cu morţii ei, tablourile cu ei, aşa cum am văzut în filmele acelea cu nobili francezi, ori englezi, n-am cunoscut pe nimeni în afară de bunica, pe care am iubit-o, pe care am iubit-o pentru că a fost singura care a reuşit cu adevărat să mă sperie şi în acelaşi timp nu mi-a lăsat niciun motiv ca s-o târâi după mine prin căcatul logicii mele bolnave, ea a fost curată ca lacrima, nici acum nu reuşesc să-mi închipui cum ar fi fost bunica tânără, cum ar fi arătat dezbrăcată, cum s-ar fi regulat, mi se pune pe creier o pânză, astfel de gânduri îmi sunt pur şi simplu interzise, bunica mea a rămas bunica mea, asta da performanţă, când voi ajunge în ceruri, pentru că acolo voi ajunge, de indivizi ca mine este nevoie acolo, indivizi sinceri, dintr-o bucată, în care poţi avea încredere, ce dacă îţi dau în cap, ei te previn că aşa se va întâmpla dacă te apropii, când voi ajunge în ceruri, deci, o voi căuta negreşit, pe ea şi poate pe tata, simt un fel de dor pentru persoana lui, un fel de nostalgie mă apucă pentru futăciosul ăla melancolic, tata a fost un ins melancolic, de aia bea şi regula până la epuizare, trăia un fel de disperare pe care trebuia s-o debordeze din când în când, eu sunt la fel ca el, cred că de aceea nu prea ne-am înghiţit, semănam, în linii mari semănam, îl puteam citi din prima, motiv pentru care se ferea de mine, o să ne întâlnim tată şi o să depănăm amintiri, decojiţi de resentimente şi prejudecăţi, poate vom râde din când în când, vom mai arunca câte o privire spre pământ să mai vedem ce mai fac mama şi târfa asta de nevastă-mea, cu feţele alea triste, cocoşate de povara vieţii şi a trecutului plin de amintirea noastră, vom avea multe de făcut, ce bine că mi-am amintit de tine şi de bunica, am uitat pentru o vreme că este noapte, că este întuneric şi că prin oraş bântuie vârcolacii

după copii obraznici… bine, dar eu nu mai sunt de mult copil.

Zappez de două ore, a trecut deja miezul nopţii şi ăştia întârzie cu filmul erotic, hei! gagii, ce pula mea faceţi? vă jucaţi cu nervii clienţilor, lăsaţi odată libere femeile alea, daţi drumul la pizdă, pizdă cât cuprinde, pe toată lăţimea ecranului, şi pe toată lungimea, pizdă, pizdă, pizdă la tot cartierul, ce dor mi-este de una adevărată, una care să miroasă urât, acru, plină de săruri şi umedă, una care să mă înghită, să deschidă gura mare, cu mărul lui Adam între buze şi să mă absoarbă, să mă pierd în ea exact cum m-am pierdut în Gara de Nord când m-au adus ai mei prima dată la Bucureşti, într-o iarnă păcătoasă, nu circulau nici tramvaiele, nici troleibuzele, s-a dus tata după un taxi, iar mama după cafea şi ceai, iar eu m-am lăsat atras de reclama plajei de la Neptun, din dreptul peronului 4, m-au căutat până la miezul nopţii, ce tâmpiţi, nu m-am mişcat nicio secundă din faţa panoului acela stupid în care câteva gagici în costume de baie se prăjeau la soare, stăteam şi mă uitam la ele, ce frumoase erau, îmi spuneam că aşa voiam să fie şi mama mea, nu ca cea care mă căuta disperată prin toate cotloanele gării, mai puţin în faţa panoului cu reclama de la Neptun, unde mă uitam ca prostul, aşa de mult îmi plăcea, de aceea mi-am adus aminte şi de aceea mi-ar plăcea să mă ascund într-o pizdă ca pe nisipul plăjii de la Neptun, să mă ascund şi să nu mă găsească nimeni, să nu mă regăsesc nici măcar eu însumi, e şi asta un fel de nemurire, nu, mami?

Au început, fetele mele, ţâţe, ruj de buze, uite cum şi-o trag, Doamne Dumnezeule! numai pentru atâta lucru şi regret că mor, acolo unde o să ajung, o să fie găozuri? o să-mi dea Ăla voie să pun şi eu mâna pe una creaţă? nu mă interesează că acolo pot descoperi soluţia Legii Unificării Energiilor, spre exemplu, piciorul lui Dumnezeu nu mă priveşte câtuşi de puţin, la mântuire pot renunţa fără niciun regret – nu este obligatorie, dar o bucăţică din

carnea aceea moale, crevasa organică în care mi-aş da drumul să cad pentru o veşnicie, o veşnicie şi ceva, de ele am nevoie, chiar şi acum când le privesc doar, fără niciun rezultat palpabil în zona virilităţii mele prematur doborâte, în mine totul este la fel ca înainte, sufletul meu se trezeşte brusc şi strânge nervos de gratii, vrea să iasă, imaginile alea îl incită, percep un uşor tremur al mâinii drepte, totul este O.K. cu libidoul meu, în sfârşit pot să mor, e minunat gândul că o să mor pocnind de sănătate.

Gata şi cu filmul erotic, sunt stors ca o lămâie, asta în cazul în care din mine mai poate fi stors ceva, şi pesemne că este de vreme ce aşa mă simt, un fel de pace postcoit se aşază cu curul pe fizicul meu imobil, aş putea spune că sunt fericit, habar n-aveţi, până şi un nenorocit de invalid poate fi satisfăcut, şi el poate aprinde o ţigară şi să zâmbească pe sub mustaţă la gândul că a tras un futing pe cinste, are dreptul ăsta, şi-mi vine să plâng, o nu! îmi vine să plâng, aşa mi se întâmplă întotdeauna când sunt fericit, mă apucă plânsul, iar o să încep să hohotesc, iar o să gâlgâi precum un înecat, sunetul acela care îţi ridică părul în cap, eu aşa plâng acum, groaznic, monstruos plâng, să nu mă audă aia, să nu mă audă aia, nu mai vreau să mă vadă plângând, o să vină şi o să creadă că am căzut pradă cine ştie cărei disperări, o să creadă că îmi pare rău, că mă căiesc şi o să-mi pună mâna în cap, o să mă mângâie, mie de chestia asta mi-este frică, mă îngrozesc la gândul că îmi va pune din nou mâna în cap, toată căldura şi bunătatea ei se vor revărsa asupra mea precum un fluid binefăcător, care mie îmi va face rău, nimeni nu-şi poate închipui ce rău îmi fac mie mila şi compasiunea cuiva şi mai ales ale târfei de nevastă-mea, toată fericirea mea iluzorie, pentru că ştiu că este iluzorie, ce fericire îţi pot aduce nişte curve filmate acum 20 sau 30 de ani, acum sunt nişte babe nenorocite, nişte carcase ambulante, poate că nici nu mai trăiesc, toată fericirea mea se va duce dracului şi va fi înlocuită de o disperare adevărată, de chestia aia care vine din adânc şi

ţi se urcă pe creier, şi iar o să-mi aduc aminte că sunt un bolnav stupid şi nesuferit, un obsedat irecuperabil, un nimeni, uite că mi-am adus aminte, nici nu mai este nevoie să se trezească, sunt deja disperat, îmi regizez perfect stările, le intuiesc magistral succesiunea, ar trebuie să mă bucur de atâta clarviziune, să fiu mândru de asta, numai că eu hohotesc de fericire şi de disperare lalolaltă, din spirit de economie evident, de ce să plâng separat pentru fiecare stare care mă traversează, atâta lux pentru un nimic, e timpul să mă liniştesc puţin, altfel risc să-mi pierd complet coerenţa, se va întâmpla şi asta, dar nu acum, atâta timp cât îmi va sta în putere voi încerca să fiu coerent, mizez pe puterea mea de autocontrol. Au rămas atât de puţine de strunit din mine…

Noaptea sunt cele mai proaste programe, sunt făcute dinadins ca să te facă să dormi neîntors, dar noi cei care nu mai reuşim s-o facem, nouă ce ne pregăteşte televiziunea? zappez de colo până colo, 27 de programe absolut stupide, mă uit la ele, ca râma la sudură mă uit, ca boul la ţeavă, seriale care încep de nicăieri şi se termină cam tot pe acolo, exact ca viaţa mea sunt serialele astea, aş fi fost un serial perfect, o telenovela care ar fi stors milioane de lacrimi pizdelor proaste care stau toată ziua acasă, gătesc, calcă şi spală iar seara îşi desfac cracii în faţa unor puli cretine, le primesc înfiorate, zâmbind ca nişte găini bete la gândul că cel care le fute este vreun Carlos Alberto, sau vreun Paolo, pogorât tocmai din America lui Latină ca să-şi bage pula în budunele lor împuţite, în gurile lor deformate de carii, în curul lor baban şi băşinos, parcă le văd gemând de plăcere în timp ce animalul musculos tocmai întors din schimb îşi îndeasă pula mai repede, tot mai repede, fără preambul, fără fineţuri, direct înăuntru, după care ejaculează, de parcă ar defeca ejaculează, de aceea le ies copiii cretini, sloboziţi în pauza unui meci de fotbal, sau între două beţii, ba chiar în toiul uneia, răstimp în care proastele mai încasează şi una

peste bot, telenovele sunt toţi, nu trebuie decât să se uite în oglindă, aşa cum mă uitam eu atunci când eram cineva, când eram atât de puternic încât reuşeam să vorbesc cu mine de la egal la egal, ce mândru eram de mine, ce bucuros eram că am avut şansa să cunosc unul ca mine, îmi ieşea fericirea prin pori, porii mei ejaculau fericire, îi stropeam pe toţi în jur, iar fericirea mea îi însămânţa, după o vreme deveneau şi ei fericiţi, cred că am fost o fire optimistă cândva, sau aş fi putut fi, privind înăuntru recunosc datele care să mă conducă la o asemenea ipoteză, mi-a plăcut să visez, să nu crezi mamă că mi-am consumat toată imaginaţia plăsmuind femei care să mă satisfacă, *să nu crezi că mi-am umplut singurătatea cu obsesii, sexul n-a însemnat nimic pentru mine, în realitate, cred că de aceea l-am practicat cu atâta fervoare, ca să aflu dacă e ceva de capul lui, am avut destul timp ca să mă gândesc şi la altceva, de exemplu, ţi-am spus vreodată, mamă, ce mult mi-ar fi plăcut să ajung un rock star? un fel de Bryan Adams al românilor, un Jim Morrison mai mic, un Clapton ceva mai optimist, omul cu chitara, îmi era la îndemână, cât de bine m-aş fi mişcat în haina asta, aş fi umplut sălile de concerte, stadioanele, aş fi făcut fericite mii de grouppies, şi nu numai pe ele, aş fi vândut milioane de discuri, aş fi ajuns celebru, te-aş fi făcut şi pe tine fericită, draga mea mamă, te-ai fi bucurat şi tu puţin cu fiul tău, le-ai fi arătat vecinelor la televizor cum mă dau eu peste cap, cum mă dau cu curul de pământ, cum fac ca toţi dracii şi cum urlu într-un microfon amplificat la maximum şi le-ai fi convins că aşa trebuie să facă un artist, aş fi avut grijă de tine, te-aş fi vizitat pe patul de spital, cu flori, cu portocale, cu medicamente străine, cu grija mea de fiu, ţi-aş fi dedicat şi o piesă, un slow din acela patetic, care să le scoată pe adolescente din minţi, care să le facă să-şi sfâşie hainele, şi asta numai pentru că tu ai fi fost pe un pat de spital*, câte n-aş fi putut să fac dacă aş fi ajuns vedetă *rock*, şi nu una de familie, evoluând *underground*, doar pentru

uzul a două trei persoane zgribulite de frigul unei săli goale şi de obligaţia de a-mi asculta tristul concert.

Eu în ce direcţie mă îndrept acum? Am spus tot ce am avut de spus, ar trebui să mă simt liniştit, sau sleit, sau ceva în genul acesta. Simt că mi se apropie, în sfârşit, ceva material precum o cămaşă, sau un maieu mă încinge şi parcă mi-e bine şi parcă nu prea, în momentul acesta nu mai pot evalua corect nimic din ceea ce se întâmplă cu mine, cred totuşi că boul de doctor a greşit, o să mor ceva mai repede, poate chiar mâine, m-aş mulţumi să prind măcar dimineaţa, să vină şi mama, să stea lângă mine, poate o să-i treacă prin cap să mă ia de mână şi să mă strângă, de cea dreaptă cu care scriu, poate am să apuc să fac ceva conversaţie, să aştearnă şi ea câteva rânduri în jurnalul meu, să intre puţin în viaţa mea pentru prima oară cu acordul meu, să ne luăm rămas bun, să înceapă să bocească puţin, oricât de mult am detestat plânsul ei stupid, oricât de mult am urât-o pentru defectul ăsta, vreau să-mi plângă la cap, să o mai aud încă o dată cum face, să râd în sinea mea, aşa cum am râs atunci când a murit tata, şi apoi să mă duc dracului şi eu. Înainte de toate, un somn bun… măcar un somn bun…

Ieri n-am scris niciun rând. Eram pregătit să mor şi n-am murit. Ca dracu', niciodată nu mi-a ieşit ceva aşa cum mi-am dorit. Soartă de căcat. Apoi mi-a fost rău sau m-a durut capul sau n-am avut chef sau am refuzat s-o mai văd pe aia, i-am spus să se ducă dracului oriunde altundeva numai să nu stea pe capul meu, să plece şi să mă lase singur să se ducă-n pizda mamii ei dar să nu uite să vină după ce apune soarele pentru că mi-e frică, ieri noapte am văzut un vârcolac, sunt sigur că era un vârcolac pentru atunci când s-a uitat la mine nu l-a apucat râsul, în plus avea dinţii mari, respecta întocmai descrierea bunicii, n-a scos niciun cuvânt, a făcut doar câţiva paşi prin cameră, în jurul scaunului pe care stau, mi-a suflat de câteva ori în ceafă, dacă aţi şti cum urlam, eram tot un urlet, dar un urlet mut,

mi-era frică să n-audă, vârcolacii se enervează rapid la astfel de chestii, nimic nu-i excită mai tare, nimic nu-i atrage mai uşor decât frica, de aceea venise, simţise ceva, târfa dormea ca o scroafă, cum pot unii să doarmă în timp ce în jurul lor se întâmplă cele mai mari grozăvii, i-am reproşat-o, a râs de mine, în drumul spre baie, cu chiloţii intraţi în cur, lucru pe care îl observ pentru prima oară de pe poziţiile unei neutralităţi absolute, a dispărut din memoria mea orice urmă de reacţie, faptul că i-au intrat chiloţii în cur nu reprezintă nimic mai mult decât că i-au intrat chiloţii în cur, sfârcurile ţâţelor ei sunt tari ca nişte gloanţe şi cu asta basta, pentru prima oară simt că parcurg un drum scurt fără întoarcere, dar cu capătul aproape. Şi o groază rece îmi suflă pe la tâmple. Boala înaintează cu şenilele prin organismul meu ciuruit, doboară cazemată după cazemată, toţi soldăţeii care mă apără se predau, ca în filmele ruseşti de război, cu mâinile deasupra capului, cu hainele zdrenţuite de-atâtea lupte fără cauze distincte, şi mă lasă pe mine, patria lor, glia lor străbună, drapelul lor de luptă, mă lasă în mâinile bolii necruţătoare, în mâinile duşmanului diabolic, al cotropitorului… spre exemplu, de circa două ore mi-am pierdut complet vocea. Iar până deseară probabil şi auzul. Sunt mut şi nu mai pot s-o înjur pe târfă, nu mai pot să discut cu mama, care trebuie să pice dintr-o clipă în alta, parcă o şi văd intrând, întrebându-mă ceva şi eu arătându-i cu mâna asta cu care scriu că nu mai pot să-i răspund, gata am mai pierdut ceva pe drum, am mai lăsat o tinichea în urmă, în mod sigur ultima.

Ca să comunic cu târfa asta, am convenit să-i scriu pe paginile pe care torn şi jurnalul, la urma urmei ce importanţă mai are, este acelaşi lucru, este dezvoltarea personalităţii lui, acum poate vorbi, cu asta, cu mama, cu oricine vrea să ia legătura cu el, adică cu mine, iar ea îmi va răspunde scriind la rându-i pe aceleaşi foi, pe care le voi citi, vederea nu m-a lăsat încă, mă va lăsa şi ea, prefer

să nu mă gândesc la ce urmează, am stabilit deja că nu mai urmează nimic.

Obosesc tot mai des, pauzele mele sunt mai lungi şi durerile de cap mai profunde. Ultima am avut-o, înainte să-mi pierd glasul, imediat după întâlnirea cu vârcolacul, poate că de asta a şi venit, numai aşa, să-mi ia vocea, pe valurile unei vome în care pluteau bucăţi de ficat, le-am văzut, pot să jur că le-am văzut, de ficat erau, încep să scot afară tot ce mai am prin hoit, mă gândesc ce va mai lua curva cu coasa când va veni, pe cine va mai găsi în locul meu, a fost o durere scurtă dar groaznică, îmi venea să mă urc pe pereţi, poate că m-am şi urcat, nu e nimeni care să-mi confirme sau să-mi infirme, m-a durut atât de tare încât nici n-am mai scris, mi-a fost imposibil, pentru câteva minute bune jurnalul meu s-a aflat în pericol, dar uite că mi-am revenit, n-aş fi crezut, la un moment dat, într-o clipă de posibilă luciditate, m-am întrebat dacă nu cumva urma să mor, şi am avut revelaţia unui *déjà vu*, mi-am zis, „asta-i moartea?”, nimic special, nimic fantastic, nimic care să lase în aer ceva material, nemuritor, de atâta unicitate, doar un căcat de durere de cap, nişte pete când mov când negre, nişte vuiete prin tărtăcuţă şi gata, ne, ne,ne, ne, n-a vrut, nu aşa se moare până la urmă, curva aia neagră ştie să te fiarbă, îţi dă puţin câte puţin, te îndulceşte şi când te aştepţi mai puţin ţi-o pune pe nas… voi avea o moarte dubioasă. Sau n-o să mai mor deloc.

„Mi-am pierdut vocea, urmăreşte ceea ce scriu”, a trebuit să-i fac de câteva ori semne ca să înţeleagă chestia asta, am privit-o atent, s-a înnegurat subit, târfa dracului, acum o să se transforme într-o scorpie, n-am cum să mai ripostez, nu mai pot s-o ţin la distanţă, se va năpusti asupra mea, dar nici nu mi-e frică, ce o să-mi facă, o să-mi belească pula, o să mă cicălească, sau nici n-o să mă mai bage în seamă, o să se retragă în bucătărie şi se va preface că nu aude bătăile mele din pix, va băga din când în când capul pe uşă numai aşa, de control, apoi o să închidă din

nou uşa după ea, iar eu o să mă cac pe mine, o să mă piş pe mine, o dată, de două ori, până o să mă înec în duhoare şi scârnă, când o să vină mama n-o să găsească decât o grămadă de căcat bolnav scurgându-se pe sub uşă, sau pe sub fereastră, va striga după mine şi nu-i va răspunde nimeni… îmi dau seama că gândesc aiurea, uite asta se pregăteşte să încălzească nişte apă şi să mă cureţe, împrăştii un miros urât, put tot şi nu m-am căcat pe mine, până şi toxinele fug, părăsesc corabia, înseamnă că treaba e groasă, ar trebui să mă sperii, să mă îngrozesc, dar până şi groaza mea e bolnavă, nu simt nimic din ceea ce ar trebui să simtă unul înfricoşat, sudoarea aceea rece, ochii beliţi la maxim, inima redusă la dimensiunile unui purice şi senzaţia tâmpită că ai atâta căcat în tine, iar găozul e atât de mic, eu nu simt nimic din toate acestea şi totuşi mi-e groază, există în datele mele existenţiale un decodor care funcţionează al dracului de bine, traduce toate instinctele, refuzate pentru mine, într-o limbă accesibilă, nu pot s-o descriu deşi aş vrea, să ştie şi mama şi cine o să mai citească prostiile astea, cum era îngrozit Ştefan de faptul că o să moară, dar fără să fie îngrozit „ca lumea”, o groază sub teroarea căreia nu te doare decât în cur, aşa, o chestie, sunt din ce în ce mai incoerent, mă concentrez din ce în ce mai greu, uite că vine şi aia cu apa să mă cureţe… M-a curăţat, cu câtă atenţie ştergea fiecare milimetru de piele, cu câtă dragoste, nu ştiu ce să mai înţeleg, de fapt, n-am ştiut niciodată, de ce mă mai mir, „nu te mai încrunta atâta, încearcă măcar o dată în viaţa ta să te bucuri, ştiu că spun o prostie, dar puţini au norocul de a avea lângă ei o soţie ca mine”, uite că a scris şi ea câteva vorbe, s-ar putea să aibă dreptate, ceea ce nu ştie sau ştie dar se preface că nu ştie – ar trebui să stabilesc o convenţie, femeia asta este cu mine sau împotriva mea? trebuie să mă hotărăsc – este că stau încruntat pentru că muşchii feţei mele s-au muiat, o parte cred că au murit, nici nu mai ştiu, nu mai am niciun control, „sunt cu tine”, acuma se bagă şi

în jurnalul meu, bine, bine, numai nu te băga în mintea mea, în jurnalul meu intră numai cine vreau eu şi numai aşa cum îi permit, ştiu că citeşti tot ce voi scrie eu de acum încolo, n-am cum să te opresc şi de aceea nici nu-ţi cer, dar nu te băga, altfel iar va trebui să mă port mizerabil cu tine, găsesc eu o cale, nu asta e problema, e clar? s-a ridicat şi a dat din cap, se uită la mine cu un fel de compasiune, poate că abia acum mă vede aşa cum trebuie, nebruscată de fluxul diareei mele verbale, netimorată de gesturile mele dezacordate, stau aproape nemişcat şi scriu, scriu, ce dracului să fac, dacă mă opresc mor, nu vreau să mor, nu vreau să mor… acum altă dandana, îmi vine să plâng, lacrimile curg peste barbă, hohotesc precum un porc supus tăierii, nevinovăţiei mele îi este ataşată o vocaliză absolut dizgraţioasă, în curând o să şi vomit, mi-e milă de mine, mi-e aşa milă de mine… „nu mai plânge dragul meu, nu mai plânge că mă faci şi pe mine să plâng”, pizda mă-tii! de ce să nu plângi, cu unul ca mine lângă tine ar trebuie să verşi lacuri întregi de lacrimi, ba nu, oceane, ori tu n-ai plâns decât în prima zi dimineaţă şi alaltăieri, când m-ai bătut, m-ai bătut futu-ţi morţii mă-tii, mi-am adus iar aminte, m-ai bătut, complexul meu numărul doi, după chiloţii murdari, să nu iau bătaie, să nu simt palmă peste bot, să nu primesc şuturi în cur, să nu mă atingă nimeni, pentru că eu Ştefan, sunt un fel de sfânt, am pretenţia asta, am şi eu dreptul de a fi intangibil, „n-am mai rezistat, te rog să mă ierţi, dacă ai şti cât regret că te-am lovit… mă ierţi?”, ţi-am mai spus să nu te bagi în jurnalul meu, în pizda mă-tii, chiar nu poţi să te ţii de cuvânt? chiar trebuie să mă umplu de draci de câte ori eşti prin preajmă? îmi face semn că nu se mai repetă, te iert, hai draga mea să plângem împreună, ultimul nostru plâns poate, ultimele mele hohote tembele, cine ştie poate că o să mor dracului mai repede, să scap şi eu de o grijă, că grijă mare am cu chestia asta, o s-o mângâi pe cap, am să las în suspensie jurnalul meu şi numai ca s-o mângâi pe cap, mângâierea

mea tremurată în contrapartidă cu jurnalul meu, cu mine, să vezi de ce sunt în stare, să vezi că pot să fiu şi eu om, deşi nu mai sunt…

„A venit Doru, vrea să te vadă”, asta îmi mai lipsea, vizitatori, spune-i să intre, îl văd cum intră, are tot geaca din piele de acum zece ani, Doru n-a avut în viaţa lui bani să-şi cumpere ceva mai ca lumea, dar uite că este un prieten adevărat, sau cel puţin aşa crede, pentru că dacă aş avea voce l-aş băga în pizda mamii lui de urgenţă, ce pula mea caută el aici? l-a chemat cineva? l-a invitat? acum o să mă vadă în halul ăsta şi cu amintirea asta o să rămână, cele mai perverse amintiri, amintirile cu muribunzi şterg totul în urma lor, fac ravagii, chefurile prelungi, agăţatul gagicilor, bârfele superficiale şi sentimentul acela că, uite frate, există un om cu care să te înţelegi, care nu-ţi pretinde şi de la care nu simţi nevoia să pretinzi, unul căruia poţi să i te confesezi, unul care nu-ţi curtează femeia, căruia poţi să-i vorbeşti la fel de deschis chiar şi dacă nu l-ai văzut de cinci ani, pentru că pe Doru nu l-am mai văzut de cinci ani, şi uite că a venit să mă vadă, aşa a crezut el că e bine, naivul, îl văd cum se lasă păcălit de un gest reflex şi îşi duce mâna la gură, normal, îl îndemn să scrie, l-a prevenit Camelia, „ce faci bătrâne?”, fac pe dracu’! asta fac, mă pregătesc s-o pun, „nici nu ştiu ce să-ţi spun, n-am fost niciodată priceput la chestiile astea”, tratează-mă ca pe un om normal, oricât de greu ţi-ar fi, „bine”, spune-mi ce-ai mai făcut, pe unde ai mai umblat, „tot în radio, emisiunile alea muzicale, ţii minte faza de la rockotecă când ne-au arestat tablagii?”, începe să râdă, a fost o fază ca lumea, noi ne urcam pe pereţi şi nişte tablagii au venit să ne aresteze, „cel mai tare a fost Felipe”, da, îmi amintesc, s-a pişat pe ei, în gaşca aia de pletoşi s-au trezit deodată goi, aşa au şi plecat acasă, „da…”, Doru, de ce dracului ai venit? nu puteai să mai aştepţi puţin? măcar să nu te văd eu pe tine, ai faţa aia încurcată, eşti în situaţia de a sta de vorbă cu unul care

aduce a Ştefan, vrei să-ţi vorbesc de Ştefan? l-am cunoscut şi eu, cândva, demult… Doru tace, tac şi eu, fiecare din motive diferite, sau poate din motive nu atât de diferite, de fapt eu nici nu tac, eu vorbesc tot timpul, Dorule văd că mă urmăreşti, uite, aşa se naşte un jurnal, jurnalul lui Ştefan invalidul care trebuia să moară, eu cred că mi se va întâmpla foarte repede, este posibil chiar astăzi, îţi dai seama? acum stai de vorbă cu mine, apoi pleci, ajungi acasă, sună telefonul şi Camelia te anunţă că am murit, asta-i chiar haioasă, nu mai face feţe, este o experienţă unică pentru amândoi, să ne bucurăm, acum închipuie-ţi că zâmbesc superior, ştii tu, zâmbetul cu care dădeam gata gagicile în rockotecă, chiar şi după aceea, când m-am mutat aici, curios, ştii că anii ăştia nu m-am gândit deloc la tine? nu ştiu de ce, sau poate m-am gândit, m-am gândit la aşa de multe, altceva n-aveam ce face oricum, am să vorbesc cu mama să-ţi dea şi ţie jurnalul după ce-l va citi ea, să vezi şi tu cine era Ştefan, poate că te interesează, poate că nu, treaba ta, „am să i-l cer”, cere-i-l, aş vrea să nu mă uiţi, chiar aş vrea, chestia asta nu i-am pretins-o nimănui, nu ştiu ce mi-a venit cu tine, ia-ţi şi tu altă haină de piele, sau mai bine îţi dau eu una, „nu, nu…”, nu te căca pe tine, îţi dau haina mea de piele cea mai bună, spune-i Cameliei să se apropie, Camelia dă-i haina de la nuntă, „bine”, ţi-o aduce imediat, să ai şi tu o amintire de la Ştefan, nu ştiu de ce ţin aşa de mult la asta, ştii ceva? când ai intrat îmi venea să te înjur, de fapt te-am şi înjurat, acum însă îmi pare bine că ai venit, deşi nu ştiu ce-ţi trece prin cap, nu-mi spune, lasă… „tu chiar nu iei nicio pauză, uită-te la mine”… m-am uitat, să mor eu că m-am uitat, mare jigodie eşti, ai observat că nu te-am privit, crede-mă, mi-era ruşine, nu ştiu ce-mi era, teamă, nu ştiu, eşti tot tu, futu-te-n cur!, acuma te rog să pleci, este momentul cel mai bun, momentul în care Ştefan şi Doru s-au reîntâlnit, pleacă până ce momentul ăsta trece şi toată prietenia noastră s-a dus în pizda mamii ei, nu uita să iei haina… m-a

pupat pe frunte, pleacă odată!... adio.

Obosesc. Aş vrea să o văd pe mama. *Vino la mine, mama, vino să mă vezi, mi-e dor de tine, mi-e dor de mama aceea care îmi lua capul în braţe atunci când eram mic şi-mi povestea ce-a mai făcut ea la magazinul la care lucra ca vânzătoare, ce bibelouri a mai adus, ce mult îti plăceau bibelourile, ai umplut casa cu ele, bine că le mai spărgea tata câteodată, la beţie, aveai motiv să-ţi cumperi altele, îţi plăceau în special acelea cu balerine, habar nu am de ce cumpărai balerine la grămadă, ai vrut să fii şi tu balerină? le aduceai şi le aşezai cu grijă în bibliotecă, biblioteca noastră nu avea prea multe cărţi, dar era plină cu bibelouri, pe care le ştergeai în fiecare zi, le schimbai locurile, le inventai câte o poveste pe care mi-o turnai mie, de fapt, cred că le concepeai pentru tine, erai şi tu un suflet însingurat, sau cam aşa ceva, îţi alinai chestia asta inventând istorii cu balerine care plecau dintr-o casă săracă ca tine, mamă, nicio balerină n-a avut o familie mai ca lumea* (*din punctul acesta de vedere sunt o balerină autentică, îmi voi găsi în curând şi locul cuvenit, într-un raft*), *nu mi-ai povestit niciodată basmele standard, „Capra cu trei iezi", am auzit-o abia în clasa a I, iar „Scufiţa Roşie" am văzut-o la televizor, nici nu cred că ştiu şi alte poveşti în afara celor cu balerine frumoase care cuceresc lumea, pe care ţi le pot spune în orice clipă dar, zău mamă, nu are niciun rost, uite acum a venit vremea să citeşti şi tu o poveste, de data asta una adevărată, una cu un prim solist, care are şi nume, care are şi suflet şi care are şi un rol al dracului de dificil, aşa de dificil încât îi este imposibil să-l joace onorabil, poate nici nu vrea, oricum este prea târziu, spactacolul a fost deja ratat, vei ieşi înlăcrimată cu inima îndoită de regrete, sau de indignare, vei afla asta oricum, nici nu cred că spun lucruri noi, n-am spus niciodată, citind jurnalul meu, mamă, vei vedea că n-am numit decât lucruri deja întâmplate, majoritatea îngropate în sinea mea, moarte, am scos la suprafaţă doar cadavre, care,*

după cum vezi, put al dracului, tot sufletul meu este un cimitir în care stau aruncate cadavre, de-a valma, fără să le revendice nimeni, sunt acolo şi tata şi copilăria mea, şi miile de avortoni săriţi din pula mea pe ziduri, şi căsătoria mea nefericită, şi sănătatea mea, şi tu eşti acolo mamă, eşti un cadavru ceva mai proaspăt, n-ai prins încă miros, dar te-ai învineţit şi eşti rece, în mine aţi murit toţi, n-aveţi nicio şansă pentru că nu v-am dat niciuna, nu mi-am dat nici mie, şi începe să mă doară capul, posibilităţile mele de reacţie sunt mult mai reduse, nu mai vorbesc, nu mai aud, deja nu mai aud, capul nu se mişcă decât foarte greu, ochii atât cât pot, doar mâna, mânuţa mea, conducta prin care lucrul acela care nu ştiu de ce pula mea mai rezistă, ba nu, nu pula mea, pur şi simplu nu ştiu de ce mai rezistă acolo, înăuntru, de ce nu pleacă, de ce nu i se dă voie, mânuţa mea scrie, scrie, jurnalul meu, jurnalul lui Ştefan, cel care are o durere de cap care, în condiţii normale l-ar face să se cace pe el, să urle, să se contorsioneze, dar de unde condiţii normale, ar trebui să fiu observat, sunt un subiect interesant, un mort traversat de dureri de cap, nu mă mişc, stau ca o stană, numai durerea este vie, umblă bezmetică prin capul meu, caută ceva, nu se poate, caută lucrul acela, sufletul, să se bată cu el, să-l doboare, mă doare capul, Camelia, dacă eşti prin preajmă citeşte ce scriu, te implor, citeşte asta, mă doare capul, adu-mi pumnul acela de calmante, ştiu că nu-şi mai fac efectul, dar adu-l, îndeasă-mi-l pe gât chit c-o să-l vomit jumătate, Camelia, Camelia, unde eşti, niciodată când am avut nevoie de tine n-ai fost acolo, sau aici, unde pizda mă-tii eşti! mă doare capul, Camelia, adu-mi calmantele, sau mai bine fute-mi una în cap cu satârul, despică ţeasta asta nenorocită, scoate tot de acolo, împrăştie prin casă, să fugă durerea asta insuportabilă, să se ducă, Camelia, citeşte asta, unde eşti, unde…

Ai venit? „Ţi-am adus o cremă din banane cu biscuiţi; este uşor de digerat şi o să te întremeze”. Cât a durat? „O

jumătate de oră, am crezut că ai murit... O, Doamne!" Nu, mamă, te rog, fără bocete, îmi vin dracii pe loc, dă-mi să mănânc chestia aia, deşi nu ştiu dacă am să reuşesc să înghit ceva, dacă ai şti ce tare m-a durut capul…

Am reuşit să înghit ceva, nu mult, dar am reuşit, este o victorie psihologică, sau ar putea fi dacă m-aş minţi cu privire la şansele mele, totuşi un sentiment de victorie s-a trezit brusc în mine şi-l las să trăiască, reuşesc să zâmbesc chiar, eu sunt sigur de asta, mama în niciun caz, oricum ea vede altceva, o grimasă oribilă terminată cu câteva bale, când va citi îşi va aduce aminte de asta, mamă, povesteşte-mi despre mine, spune-mi cum eram, uită pentru o clipă şabloanele cu balerine şi vorbeşte-mi despre mine, aş vrea să mă cunosc, şi jurnalul meu vrea, hai spune-mi, cine sunt eu, numai tu poţi să ştii cu adevărat, numai tu… „Să-ţi vorbesc despre tine?" Da, mamă, despre mine, ai atâtea amintiri, mărturiseşte-le, spune-mi tot ce ai fi vrut să-mi spui şi n-ai avut curaj s-o faci, tot ce te-a dezamăgit, şi tot ce te-a umplut de mândrie, ai fost vreodată mândră de mine? „Mama te iubeşte, să nu te îndoieşti niciodată de asta, tu eşti băiatul lu' mama, iartă-mă că-mi este greu să stau de vorbă cu tine astfel, n-am mai făcut asta niciodată…" nici eu n-am mai murit vreodată mamă, totul ni se întâmplă în premieră, nu trebuie să te sperii prea mult, ai fi crezut că o să mă obişnuiesc cu ceea ce mi se întâmplă? orice om sănătos ar numi asta o experienţă extremă, sunt convins că se găsesc tâmpiţi care să mă invidieze, ah! cu câtă plăcere le-aş ceda locul ăsta, cu tot cu coajă, uite că m-am obişnuit, m-am obişnuit până şi cu faptul că nu-mi convine, este deja un moft lupta asta a mea, ar trebui să mă opresc, să zic odată gata! şi să vină întunericul care să mă înghită, nu, nu, te rog, aproape că ştiu ce vrei să scrii, lasă-mă să vorbesc mamă, s-ar putea să fie ultimele cuvinte, ultimele puteri, ţie ţi le dedic mamă, aşa cum tot ţie îţi dedic jurnalul acesta, jurnalul lui Ştefan, am deja senzaţia că am spus totul, probabil că e

ultima, simt un soi de uşurare, nu pentru că m-am căcat pe mine, văd şi eu că a început să dea afară şi sângele, îi simt mirosul, am un nas excelent, mi s-a făcut frig… „nu ceda băiatul lu' mama, nu ceda, te roagă mama, mama te iubeşte şi o să aibă grijă de tine, mama o să te ia în braţe şi o să-ţi ţină de cald, n-o să mori niciodată pentru că mama o să te ţină în braţe şi o să-ţi dea căldură, mama o să te hrănească ca pe un copil, bibeloul lu' mama! să nu mori, ascult-o pe mama ta, să nu mori, rezistă băiatu' lu mama, te rog eu să rezişti…" e bine mamă, poate doar puţin frig… frig…

Poveste maghiară

Am coborât din tren cu sentimentul clar că nu voi mai urca niciodată. Mi se întâmplă câteodată. Când uit paşaportul în camera de hotel. Sau când rămân fără bani. În orice caz totul pe fondul unei predispoziţii uşoare spre melancolie cu vagi accente de cinism. Iarnă ungurească la fel de rece ca şi limba în care sunt întâmpinat pe peronul gării mici dar curate. Oameni grăbiţi mă depăşesc ritmic. Viteze mici, regulamentare. Sau poate că nu se grăbesc. Sau poate că eu nu înaintez. Privesc puţin îngrijorat, puţin nervos, înainte. Ar trebuie să mă aştepte cineva. Respir uşurat, am fost văzut. Mi se spune un „bine aţi venit" într-o engleză stricată, dar cu gust bun. Lipseşte un iz superficial de citrice, nesupărător. Lucrul îmi convine – engleza mea este la fel de stricată. Iar maghiara nu-mi mai funcţionează deloc. Nu mi-a funcţionat niciodată.

Ne strângem mâinile cu putere şi ne privim cât se poate de rar, cu coada ochiului. Are mustaţă, vârstă medie, ceva bun simţ (proporţia normală), un Opel Vectra, pentru luat faţa. Îmi ia bagajele politicos şi mi le aşează în portbagaj. Apoi deschide portiera din faţă dreapta şi-mi face semn să intru. E plicticos să nu ai alternativă. Intru. Maşina funcţionează cu benzină. El doar ca regizor. Şi îl cheamă Mero. Bolidul demarează nervos, câteva jeturi de zăpadă sunt proiectate instantaneu de zidul gării şi rămân lipite

acolo. Aşteaptă o întâmplare care să le elibereze. Sau poate primăvara.

Parcurgem distanţa în linişte. Privesc prin fereastra portierei un oraş nou, mititel, cochet. Oameni puţini pregătindu-se de *weekend*. Niciun câine. Apoi coborâm. „Nice place”, îmi aud glasul derapând pe altă şină. „Yes, it is” mi se răspunde de undeva din gura lui. Probabil din gât. Intrăm. Pereţi acoperiţi cu fotografii, chelneri cu şorţuri lungi, negre, lume curioasă să mă vadă. Nu recunosc alt tip de local maghiar. E drept, n-am văzut prea multe. N-am mai văzut niciunul. Împart zâmbete şi mişc din cap precum o păpuşă defectă. Drept pentru care suspectă. Sunt invitat să mă aşez. Încerc să mă comport cât mai normal, împotriva reflexelor de acasă. Efortul meu este răsplătit cu un pahar cu bere. Sunt înconjurat cu prietenie. Actori, ospătari, pianistul teatrului care, în semn de bun venit, îmi cântă „Deşteaptă-te Române” (la care eu râd cu poftă, n-am văzut încă români treji; a văzut cineva?), urmează un pahar de „unicum”, încă unul, apoi *egy pohár bor*, încă unul şi încă unul, vorbesc din ce în ce mai repede şi din ce în ce mai singur, dau din braţe, le împart palme amicale peste umeri, primesc însutit (creştineşte), explic, îi înjur, mă înjură, localul începe să se învârtă, chelnerul zboară, clienţii zboară, până şi amicul meu schiţează câteva bătăi din aripi dar se opreşte, din politeţe, la timp… Nu ştiu cum ajung la hotel. Dar dorm. Călătoriile mele nu încep niciodată cu prima zi.

Mai întâi mi se trezeşte capul. Apoi şi eu. Avem intenţii diferite, efectul rezultat este unul confuz. Doar durerea e comună şi ne-o reproşăm reciproc. Armistiţiul se încheie sub duş. O pace uşoară dar efemeră. Şi nu mă gândesc la nimic. Privesc doar pe fereastră o dimineaţă frumoasă de care ar trebuie să mă mir. Ştiam că doar la noi… Consult ceasul şi intru în panică. Peste zece minute ar trebui să apară. Mă îmbrac rapid şi cobor în holul hotelului. M-aş întreba cum am ajuns în pat, dar este inutil. Aici nimeni nu

pare interesat de persoana mea; de ce tocmai eu? Aşa că privesc pereţii. Hărţi turistice, oferte de cadouri, o fotografie de familie din care lipseşte bunica, preţuri. *Szüksége van valamire*? Recepţionera mă întreabă ceva. Nu mai este nimeni în hol. *Nem tudom*… nu mint. Încă o încercare după care renunţă. Dar nu uită să-mi zâmbească în continuare. E posibil? Situaţie dramatică. Ca într-un text de Grigurcu, cu deosebirea că la al lui poţi râde. În voie.

A venit Mero. De data aceasta pare ceva mai comunicativ. Persistă însă în comportamentul lui o tentă subtilă de superioritate, demobilizatoare. Numai Dan mai posedă o asemenea calitate, îmi spun, fără să mă bucur prea mult pentru asta. Câţi o fac? *Jól aludt*? Zâmbesc tâmp. „Your sleep…good?”, „Ah!…Yes, I think so”, încerc să fiu ironic, dar zâmbetul rămâne acelaşi. Însă foarte puţin. Roşim amândoi, deşi ne înţelegem. Finalmente. Mă apucă prieteneşte de braţ şi mă invită în maşină. Suntem aşteptaţi. Ajungem imediat la teatru. Numai pentru că este foarte aproape. În principiu, sunt invitatul unui *workshop* dramatic. Actorii, regizorul, autorul, sunt pregătiţi să înceapă. Sunt înconjuraţi de o numeroasă asistenţă. Toată lumea mă aşteaptă pe mine. Din *off* îmi ajunge în urechi corul apostolilor: *What’s the buzz*? *Tell me what’s happening*; *What’s the buzz*? *Tell me what’s happening*. Dau replica absolut involuntar: *Why should you want to know*? / *Don’t you mind about the future*, *don’t you try to thing ahead* / *Save tomorow for tomorow*, *think about today instead*. Observ că mai au de lucru la partea cu grădina Ghetsemane şi partitura Mariei Magdalena, fără chitară *bass*. În magazie tocmai se confecţionează livada de măslini. Toţi mă privesc tăcuţi, fără nicio expresie. Aş fi putut să întârzii şi o săptămână, ei m-ar fi aşteptat acolo, în aceeaşi poziţie, răbdători, siguri pe finalitatea demersului meu. Cred că sunt ridicol. Număr că nu pentru prima oară. Aşa că mă aşez în fotoliul rezervat şi oftez scurt. Pe o pernă de catifea roşie mi se oferă un pistolet

din aur. Îl apuc cu siguranţă, mi-l îndrept către tâmplă şi trag. Ratez; odată cu mine două milenii de creştinism haotic. Iar ei încep să joace.

Intru în panică imediat; nu pricep o boabă. Cineva ar fi trebuit să-mi traducă dar n-a mai ajuns… Pricep doar că în faţa mea, pe o scenă improvizată, se află o mamă, un tată şi un copil precoce. Care vorbesc. Privesc cum cuvintele lor curg într-un ritm năucitor, dau din mâini, gesticulează, participă. Teatru. Iar prezenţa mea nici nu mai contează. Eu mi-am făcut numărul, Godot poate să vină.

Minutele trec greu, iar trecerea lor este una specială. Adică o fac dintr-un loc în altul şi invers, ceea ce înseamnă că nu se mai termină. Mă simt străin, de parcă tocmai aş fi descins dintr-o navă extraterestră. Aduc un mesaj de pace şi, pentru orice eventualitate, un tun laser exterminator. Sunt verde, asexuat, am două antene lungi, cam veştejite, şi vorbesc în cod binar. 110010010010000111001001. Mă cheamă Zorg.

Apoi mă surprinde un soi de disperare mută. Unde să mă duc? Ochii caută febrili o ieşire, un punct de care să mă ancoreze şi să mă lase acolo în derivă, în aşteptarea unui colac de salvare. Aici, o mână, acolo, o ţigară aprinsă, dincolo, cuvinte rostogolindu-se violent… nu se poate! Isuse! Şi o gură. O gură. În stânga mea, la doar un fotoliu distanţă, o gură, superbă, fantastică, unică. O gură la a cărei dantură aş cânta ca la naiul fermecat al lui Pan şi în care m-aş pierde pentru totdeauna, să mă mestece, să mă mărunţească, să mă transforme în elementele primordiale şi să mă asimileze ca pe un strat protector… literatură şaptezecistă; când, de fapt, eu vreau doar să o sărut, să-mi lipesc buzele de buzele ei şi să ne egalizăm presiunile. Sângele mi se pune în mişcare, leucocitele sar vesele pe suprafaţa plasmei descriind jerbe maiestuoase, în timp ce globulele roşii devin de-a dreptul roşii. Nu vin de pe Marte. Nu am antene. Nu mă cheamă Zorg. Sunt Ştefan, transpir abundent, cu sex. Inima începe să bată cu putere, ceva

între „You Shock Me” şi „Treceţi Batalioane Române Carpaţii”, plămânii comandă cantităţi tot mai mari de aer şi salivez atât de dulce încât începe să-mi placă. Lipseşte doar o doză de amar, dar sunt sigur că aceasta va veni. Vine întotdeauna.

A trecut multă vreme ca să realizez că gurii îi sunt anexate: un cap brunet, trup, mâini, picioare, sâni, sâni… Cred că în jur de o sută de ani. Şi numai o secundă ca să îmi dau seama că m-am îndrăgostit. Scanez: tânără, înaltă, 20-21 de ani, privire veşnic mirată, credincioasă hazardului, bărbaţilor şi rezultantei dintre aceşti doi factori. Încep să mă foiesc, îmi culc capul când pe un umăr când pe altul, dau impresia unui tip interesant şi interesat, totul ca să o fac atentă. Dumnezeule! Este atentă. Pentru ea este atât de simplu. Mă priveşte în ochi, se deschide larg, mă înghite… Iar eu mă târâi precum un câine prost, îmi mişc coada bleagă, mă gudur sincer, îi cerşesc mila. O milă duios vizibilă la încheietura picioarelor rătăcite, dintr-o risipă de generozitate numai, într-o pereche de blugi atât de strâmţi încât pot să jur că nu-i va mai scoate niciodată. Zâmbeşte la mine şi-mi face un semn discret cu mâna; moment care mă surprinde într-un fel de plutire printre nişte nori care nu sunt nori, înconjurat de câteva roiuri de stele care nu sunt stele (sunt verzi de-a binelea), dotat cu aripi care refuză să se întindă. Cad. Mami, nu-i aşa că o să cresc şi eu mare?

Din momentul acela prezenţa mea acolo se umple de sens. Îi fac la rândul meu cu mâna, suficient de discret ca actorii să tacă brusc şi să-mi răspundă la fel. Scena se reia. Rămân la părerea că a fost cea mai bună. Indivizi simpatici, actorii. Apoi reîncep lucrul, sau aşa presupun pentru că încetez să-i mai urmăresc. Întreaga mea fiinţă (nu mult: un suflet, un trup, haine, 3.000 de forinţi…) se concentrează asupra unei alte întregi fiinţe (aceleaşi caracteristici, mai puţin numărul de forinţi) şi redescopăr reflexe pe care le credeam pierdute. În primul rând ticul

de la baza gâtului. Febră accentuată. Înţepături. Erecţie?

Aprind ţigară după ţigară fără să termin vreuna. Oricine şi-ar da seama că mă aflu în plin ritual de împerechere. Chiar şi eu. Ora prânzului.

Grupul se lăbărţează de-a lungul şi de-a latul scării. Ea coboară în faţa mea; recunosc o anumită somptuozitate a mişcării, o eleganţă cu adresă fixă. Deschid cutia, e pentru mine. Îmi vine rândul – îi suflu în ceafă cu puterea unui taur rănit, îngenunchiat, cu şapte săbii înfipte în spate, a cărui moarte este întâmpinată cu aplauze şi cutii de Coca-Cola. Aerul fierbinte îi dotează pletele cu un cerculeţ diafan în marginile căruia se scaldă câţiva îngeri. Se recunosc de la o poştă, au puţulică. Şi cozi. În aer se simte ceva straniu, toţi încetinesc mersul şi adulmecă cu nările. Îi simt ca pe nişte câini de vânătoare amuşinând vânatul. Dar nu le merge, suntem prea abili. Noi, de fapt, ne iubim.

În local ocupăm locuri la mese diferite dar suficient de apropiate ca să ne putem observa. În mod intenţionat. Lângă ea un tânăr nerăbdător încercând să-i facă curte. Simt cum mi se întunecă judecata, prilej cu care remarc că am, totuşi, una. Îl urăsc fără patimă, normal, de parcă mi-ar fi tată. Mă năpustesc asupra lui precum un criminal de serie mică (deci de calitate superioară), îi crestez ocularii cu un cuţit de bucătărie, cu telul îi bat creierii până devin o pastă suficient de coerentă şi pe care o mănânc cu vorbe şi mujdei de usturoi; inima lui mizerabilă se sparge în milioane de fragmente între degetele mele nervoase, iar creştetul lui se odihneşte hamletian în palma mâinii mele stângi. *To be or not to be, this is the question*, versiunea Ion Caramitru. La urmă cade cortina, aplauze puternice, premiul uniter pentru cel mai bun rol dramatic… Când deschid ochii individul nu mai e acolo. E posibil? Numai ea înghite gânditoare dumicaturi de gulaş şi mă priveşte insistent. Ce rău ţi-am făcut?

Seara suntem invitaţi într-un vechi castel. Toate castelele sunt vechi, mai puţin cele autentic româneşti.

Pentru că nu s-au construit încă. Ni se serveşte vinul de Tokay, friptură de pui, vin alb, vin roşu. Discut aprins cu un român plecat de acasă în urmă cu 15 ani. Vorbeşte greu şi se bucură sincer. Într-un târziu plânge. Îl apuc de după umeri, „te înţeleg, prietene”. Se ridică teatral şi iese. Îmi vine să bat din palme. Reuşesc doar să-mi introduc în gură o felie de castravecior murat. Rezultatul este absolut acelaşi.

Am aflat cum o cheamă – Beata. Stă lângă mine. Mâncăm şi bem în linişte, numai coatele ni se ating din când în când, din când în când se declanşează arcuri voltaice, pe unii îi ustură ochii. „Îmi placi”, îi spun întinzându-i pacheţelul cu scobitori. „Kőszonom”, îmi răspunde delicat. Asta înseamnă mulţumesc, ştiu. Apoi ea îmi întinde o felie de pâine, „egy szimpatikus román vagy”. Imediat îi umplu paharul cu vin, „sângele tău va căpăta viteză; se va vărsa precum o cascadă; în mine”. Îl bea privindu-mă direct în ochi. Îmi toarnă în acelaşi pahar, „és a szemed milyen”. Îl beau pe nerăsuflate. „Vrei să ne îmbătăm?” „Tessék?” „Vrei să ne îmbătăm?” „Nem értem amit mondasz, de szükséget érzem annak hogy leigyam magam”. Ne turnăm reciproc. Unele picături ajung pe faţa de masă. O privim jenaţi, dar din cu totul alte motive.

Dacă vrei să omori un ungur nu trebuie să-l laşi să cânte. Totul e să mai apuci. Toţi ungurii din această încăpere au o poftă de viaţă nebună. Şi cântă. Sunt concentraţi asupra versurilor, pocnesc din degete, ba chiar şi din cizme (unele perechi aduse în mod special pentru acest eveniment). Beata îi priveşte superioară; umărul ei este de-a dreptul lipit de umărul meu. Din când în când râde. Este atât de frumoasă. Sau eu m-am îndrăgostit. Diferenţă minoră. Pradă unui impuls, o apuc delicat de braţ şi o invit la o vizită prin castel. Mă urmează în tăcere. Urcăm scări întunecate, parcurgem coridoare înguste, figuri imobile prinse între rame ne urmăresc periplul. Găsim, în sfârşit, un loc unde rămânem singuri. Într-unul

din turnuri. Îmi imaginez scena cu o prinţesă dezamăgită în dragoste aruncându-se de acolo. După care castelul este rechiziţionat de autorităţile comuniste. Mult timp după aceea descinde un pelegrin român care se îndrăgosteşte de o unguroaică. De data aceasta nu se mai aruncă niciunul – ferestrele sunt dotate cu zăbrele. O iau în braţe şi o strâng cu putere. Icneşte scurt. „Jaj!” Apoi ne sărutăm. Fără pasiune, fără ură, normal. De parcă ne-am cunoaşte de o viaţă. Saliva ei are un gust aromat, şi mă adap lacom, ca după o zi aridă de vară. Încep să îi mângâi sânii superbi, apoi fesele, iar sânii… *Nem*. *Nem*. O aud cum oftează încetişor, discret, aşa cum numai morţii mai ştiu să o facă, atunci când se simt singuri, în sertarele lor de cele mai multe ori reci. Se desprinde şi se retrage într-un colţ de unde nu-i disting decât pantofii sport. Nike.

În camera de hotel este linişte. Este un lucru normal atunci când eşti singur. Camera este modestă, fără televizor, fără radio, fără telefon. Doar cu mine. O combinaţie cât se poate de proastă. Ţin mâinile sub cap (mi se pare cel mai uşor lucru). Îl mai am?

Mă gândesc la Beata. Bea. Am coborât în tăcere, fără să ne privim, eu cu inima strânsă într-un ghem de sârmă ghimpată. Fiecare duceam pe umeri povara câte unei tăceri. Fiecare credea că nu ne vom mai revedea vreodată. Amândoi credeam că ne-am înşelat.

Ungurii îngânau un cântec trist. Unul în care vânătorul a împuşcat o căprioară. Căprioara a căzut în trei timpi şi a rămas nemişcată. De botul umed s-au lipit câteva frunze uscate – se nimerise o vară secetoasă. Vânătorul avea un copil care mânca şi plângea. Mânca şi plângea; mânca. De Nicolae Labiş.

Gândul că am comis o gafă se înfruptă destoinic cu circumvoluţiuni. Au rămas câteva resturi. În sfârşit om.

Dar ea? Ea se gândeşte la mine.

Ziua următoare se repetă din plin. O piesă cu kalefactori care vin să instaureze o nouă dezordine mondială. Cunosc

o metodă mult mai simplă, dar nu mă întreabă nimeni – umanitatea evită încă o dată un dezastru iminent. Şi se pregăteşte pentru altul. Asist instalat într-un fotoliu, sorbind dintr-o cafea tare şi scuturându-mi din când în când reverul sacoului – am mătreaţă. Regizorul este plin de idei, dar şi de ifose. Sunt un dramaturg din România, trebuie să mi se demonstreze clasa teatrului maghiar. Actorii pronunţă replicile corect, încearcă să facă unele mişcări, joacă teatru. Mi se aruncă priviri discrete iar eu joc cartea interesatului. Şi pierd la prima mână. Bea intră discret şi se aşează alături. Expir neîntrerupt câteva minute. Guiness Book, pagina 756, capitolul recordmani români de ieri şi de azi, ediţia franceză, eu. Din acel moment mica scenă capătă un aspect ciudat, este acoperită de ceaţă, actorii şi regizorul îşi pierd brusc vocile şi pleacă în căutarea lor. Rămân doar eu şi cu ea, portretul nostru este încadrat de o inimă roşie, prin mijlocul căruia trece o săgeată albastră. Totul pe fond galben. Cândva marginile lui se vor întuneca, culorile îşi vor pierde din prospeţime, personajele vor fi fost de multă vreme dispărute şi câţiva copii se vor distra de minune privindu-l pe bunicul. Care acum este proaspăt, strălucitor. Şi îndrăgostit lulea.

În pauză o invit afară. Ne furişăm printre scaune, parcurgem tăcuţi holul gol, ieşim. Fac câteva tentative să o iau de după umeri, dar renunţ. Poate că se joacă.

„Este o zi frumoasă aici la voi”, îi spun privind cerul cu ochiul unui individ versat. Afară pluteşte un miros de iarnă târzie, discret, simplu, ca de fericire ieftină. Câţiva nori fug îngroziţi. Mă priveşte şi-mi surâde. „Nem értem amit mondasz”, îmi răspunde, dar nu înţeleg nimic. „Do you speak english?” Roşesc. Mă rog pe toate canalele ca ea să nu înţeleagă. *Nem tudom*... Amin. „Ştii, eşti aşa de frumoasă încât aş renunţa la cetăţenie pentru tine” (un preţ mic, totuşi...). Iubirea absolută – să mărturiseşti tot ce ai pe suflet fără să fii înţeles. Ca în faţa lui Dumnezeu.

Győnyőrű nap van ma nálunk”. Îmi place cum vorbeşte. O voce caldă, naturală, consoanele se înfiinţează simpatic în gâtul ei, nu forţează, nimic în plus, nimic în minus, doar cât trebuie. Doar cât îmi trebuie. În faţa noastră un parc spre care ne îndreptăm aproape inconştient. Înainte de a traversa o apuc de mână. Şi nu îi mai dau drumul. Nu mă priveşte, nu-şi retrage mâna. Îmi vine să strig de bucurie, nu mai e supărată. N-a fost niciodată. „M-am îndrăgostit de tine, e cam aiurea, nu?” Se aşază pe bancă fără să îmi răspundă. Pe bancă cineva a scris *fuck you*. Îşi întoarce capul şi mă priveşte. E serioasă. Dacă nu chiar tristă. Vrea să-mi spună ceva dar palma mea dreaptă îi opreşte deja cuvintele. „Mai bine nu”. Nu cedează. „Úgysem értesz semmit”. „Ba înţeleg totul. Ştiu că ţi se întâmplă exact ce mi se întâmplă şi mie, ştiu că te îndoieşti de sentimentele tale, poate că ai şi tu pe cineva, poate că pe lângă atracţie îţi inspir teamă, am ceva respingător…”, sper că nu negul acela din vârful capului, nu e vina mea, aşa m-am născut, „…fii iubita mea, mireasa mea din cer, fii soţia mea, pentru o zi, atât mai rămân, sunt puţin disperat… e mult? Îţi cer atât de mult?” Văd cum îmi soarbe cuvintele fără să le desfacă, întregi, efortul de a le înţelege. „Akkor siessűnk. Siessűnk, kedvesem”. Duce mâna la gură brusc, ruşinată. Ah! dacă aş ştii ce a spus… Mă vrea? „Mă vrei?” Mă bat cu degetul în piept, lovesc precum cu un *pick-hammer*, îl simt cum îmi intră în inimă, cum scormoneşte… Gestul meu este oprit cu gentileţe. Râde, „a szivedbe fogod zárni őt; mitévő leszel majd nélkűle?” Râd şi eu.

Seara se lasă cu greutate. Sunt puţin forţat să o ajut; trag cu putere de marginile mantiei ei zdrenţuite de luminile oraşului. Aproape nepoliticos. Aerul este foarte rece şi vorbim în aburi. Risipa aceasta ne face bine. Fiecare spune ce îi trece prin cap fără să-l întrerupă pe celălalt, mai râdem, dăm perfect iluzia că ne înţelegem. Poate chiar o facem. Îi povestesc despre viaţa mea plină de ambiţii, despre colecţia mea de discuri, despre saramura

de biban, teatrul absurdului, Generaţia ’90, situaţia din Kosovo, nopţile în care numai faptul că trăiesc mă îngrozeşte (aici râde cu poftă şi mă sărută pe gură) şi tot atâtea despre care habar nu aveam. Ea îmi vorbeşte despre aceleaşi lucruri, mai puţin despre grupul de la Braşov (nu îl cunoaşte) şi despre muzică – Colosseum II nu îi spune mai nimic. Iar la capitolul Frank Zappa striveşte sub pleoape o lacrimă rebelă. Câtă dreptate are. Ne ridicăm într-un târziu. În lumina becurilor de pe stradă chipul ei capătă o paloare specială. Eu o privesc mut. Ea îşi trage nasul.

Intrăm în barul teatrului exact în momentul în care se anunţă accesul la spectacol. *15 perc alatt*, ne anunţă o voce plată. Avem timp pentru un pahar cu vin. Ne aşezăm într-un colţ retras ne apucăm mâinile şi ne privim în ochi. Jur că dacă mi-aş vedea faţa aş râde ca un dement. Ştefan îndrăgostit. Banc prost, înjurătură, vax. Bea îşi aduce aminte de ceva şi scoate din geantă un album de fotografii pe care mi-l întinde nesigur. „Otthonrol hoztam, kimondottan azért hogy te is lásd. Nem tudom miert, ne kerdezd”. Îl deschid şi rămân mut. Bea dezbrăcată în pat. Bea dezbrăcată în baie. Bea acoperindu-şi pubisul cu o coajă de banană. Bea ţinând în braţe un copil. Bea râzând. Fără ruşine. De ce? Poate că vrea să-mi arate că i-am câştigat încrederea, că numai cei aleşi pot privi aceste fotografii, iar eu sunt unul dintre ei. Mă priveşte atentă. Reacţia mea este fundamentală, o simt. Ridic capul şi îi zâmbesc. Cald. Respiră uşurată, am trecut. Apoi îmi ia albumul şi-l aruncă neglijent în geantă. Fiecare ţine sub pat ceva de care să-i fie ruşine.

Intrăm în sală. Spectacol de gală. Ne aşezăm în ultimul rând, unul lângă celălalt. Firesc. Am fost văzuţi de multă vreme dar nimeni nu pare deranjat. Dimpotrivă, ni se zâmbeşte îngăduitor, trăiască prietenia româno-maghiară. Şi limba lor mi se pare cu mult mai frumoasă – uneori sunt atât de aiurit... Luminile se sting una câte una, iar pe

scenă încep să se rostească replici. Îi simt mâna căutând mâna mea. Care aştepta udă. Ni le strângem într-un soi de disperare, degetele pocnesc patetic, ea îşi trage nasul. Ea îşi trage mereu nasul. Bea. Mâine voi pleca.

Deşi piesa se apropie de sfârşit, lumea continuă să doarmă. Pentru noi se termină în momentul în care îi spun la ureche că o doresc. „Veled akarok”, îmi şopteşte letal. Pot să jur că mi-a spus că vrea cu mine. Ne ridicăm discret, ne strecurăm printre spectatori şi ieşim. Drumul până la hotel îl parcurgem în fugă. Trecem linia de sosire în acelaşi timp. *Százhuszonhét*, cer şi mi se oferă cheia cu numărul 127. Am ghicit. Urcăm cu fervoare, treptele capătă aspect continuu, respirăm sacadat, fotografiile de pe hol înfăţişează imagini cu copaci doborâţi de furtună, iar cheia intră abia după a patra încercare. „Este cam dezordine la mine”. Nu ştiu exact ce am vrut să spun cu asta. „Azért, hogy úgy szeress, ahogy soha nem tetted”, îmi şuieră la ureche, iar mie îmi sună ca un vers din Ovidiu, tradus la prima mână de Arthur Porumboiu. Îl iubesc pe Arthur Porumboiu. Uneori exilul este cea mai bună soluţie. Numai să nimereşti ţara care-ţi trebuie. Când iubesc prin cap îmi trec tot felul de gânduri… Dintre care, cel mai insistent, acela dacă e mai bine să-mi scot ciorapii. Niciodată nu reuşesc. Cădem într-un pat adânc, adânc, gurile se caută natural, mâinile escaladează anatomii, ne căutăm disperaţi… Ne găsim? Nu ne găsim?

Nu ştiu cât voi reţine din toată noaptea aceasta. Creierilor mei le-am dat liber şi au uitat să se mai întoarcă. Mă transform într-un burete care absoarbe lacom senzaţii, mişcări, fragmente de imagini, *flasback*-uri cu un bărbat şi o femeie fugărindu-şi singurătăţile pe suprafaţa plană a unui cearceaf cu elefanţi galbeni care fac baie în ibrice fără toartă dar albastre, guri muşcându-se cu sete, atacuri şi replieri, ascensiuni triumfătoare şi prăbuşiri sinucigaşe, şoapte acide, câte o ţigară între pauze, efortul inutil de a opri timpul… O, Doamne! dar asta am vrut întotdeauna.

A aprins o ţigară. Ultima. „Aduci a personaj dintr-un film de Jarmush”, îi spun mângâind-o pe creştet. Durerea este totuşi un sentiment uman. „Hasonlitasz egy Michelangelo szóborhoz”. „Arta renascentistă este interesantă, dar ea nu poate răspunde la toate problemele, cum ar fi cea a drepturilor de autor pe care radiodifuziunea refuză să mi le achite de o bună bucată de vreme”. Mă priveşte fix. Pare că se teme pentru soarta ei. „Stai liniştită, n-am mai ucis o fiinţă vie de când a trebuit să sacrific un şoricel pe altarul unei căsnicii care oricum s-a dus dracului”. Vorbesc prostii. De fapt sunt absorbit uşor, uşor de un vârtej entropic căruia nu am cum să-i rezist. Nici nu fac efortul. Sunt un individ matur, raţionez, calculele înainte de toate. Mă ridic aşa gol cum sunt şi mă apropii de fereastră. Noaptea maghiară se odihneşte peste un orăşel cu 60.000 de suflete. Două, cel puţin, sunt chiar tulburi. Şi comit fraze stupide. „Eşti atât de frumoasă”. „Nem akarlak elvesziteni. Maradj velem”. Este serioasă şi mă priveşte în ochi. „Este obligatoriu să-ţi răspund?”. „Igen”. Este serioasă. Aproape tristă. „Nu trebuie să-ţi faci mari iluzii; poate chiar niciuna”. O aburesc. Ştie? „Nem akarlak elvesziteni. Maradj velem, akarod?” Aceeaşi întrebare. Iar eu nu trebuie decât să răspund. „Van egy nagybátyám a kűlűgynél, a letelepedésedet könnyen megkaphatom, megtanulok romanul, boldoggá teszlek, téged még senki nem tett boldoggá, tudom ezt, érzem, hogy én erre képes vagyok, én erre képes vagyok…” Vorbeşte precipitat şi mă priveşte tot timpul în ochi. „Csak válaszolnod kell, igen vagy nem. Igen vagy nem. Igen vagy nem”. N-am decât o singură variantă. „Nem”. O văd cum expiră larg, dar nu-mi dau seama dacă uşurată. Lasă capul jos. Nu plânge. În schimb o greaţă deasă mi se depune pe limbă şi-mi vine să mă scuip. O fac în interior, direct în inimă. Am ratat. Ştiu că am ratat. Voi ajunge acasă, voi reîncepe ciclul sterp al comodităţilor, voi redeveni acelaşi individ care se întreabă mereu dacă nu cumva a venit timpul unei schimbări. Mi-ar

trebui o lectură dintr-un roman de Breban. Sau o tabletă cu cianură. Întotdeauna uit să-mi cumpăr.

N-am ştiut niciodată să-mi cultiv pasiunile. Le observ cum vin la mine, se instalează comod şi aşteaptă un semn de bunăvoinţă. Dar prezenţa mea le descurajează, se foiesc încurcat, duc nervos cafeaua la gură, sunt o gazdă infectă. La plecare le spun politicos la revedere şi ele îmi răspund la fel de politicos. „Bea, nu vreau să pleci, hai să ne sinucidem, vrei?" Am vocea transformată şi sunt de-a dreptul sincer. Oarecum patetic. „Tudod melyik a legkellemetlenebb része a mesének? Hazaérsz és emlékezni fogsz rám; hiányozni fogok – mi értelme – talán csendesen egy más férfi karjaiba borulsz. Probálj elfeledni; talán… nem is léteztem, csak egy kellemes álmod volt". Privirea ei are ceva metalic, tăria ei de caracter este mai mare decât tăria mea de caracter. În plus, părul îi este ciufulit de-a binelea, fapt care îi conferă un aer special, de zeiţă ieşită la cumpărături. Îmi vine să-i vorbesc, să-i spun tot ce-mi trece prin cap, să o fac parte din mine, acum, când nimic nu mai este de făcut. „Am să încerc să te uit. Voi spune că am avut un vis plăcut". Îi culeg sutienul. I-l ofer.

Privesc pe fereastră cum se îndepărtează. Adaugă paşii cu siguranţă, priveşte înainte, nu întoarce capul şi nici măcar nu lasă de înţeles că ar vrea să o facă. Noi ne-am spus totul. Fără să ne spunem nimic. S-a îmbrăcat încet, fără pudoare, s-a apropiat de mine calmă şi mi-a zâmbit. „Nem vagyok éppen ennyire naiv. Komolyan beszéltem. Mindegy…" „Te iubesc", am cuprins-o de talie şi am refuzat să îi mai dau drumul. Îmi venea să plâng dar mi-era ruşine. „Ne sírj, szégyen", mi-a luat capul între palme şi m-a privit lung. Ca pentru a ţine minte. Sau ca pentru a uita. Nu suport despărţirile, mai ales când mă surprind dezbrăcat. Apoi s-a întors, a deschis uşa, a închis-o (din politeţe) şi a plecat. A plecat.

Drumul de la hotel la gară îl fac pe jos. Târâi o geantă

îngreunată cu cărţi şi haine aruncate în dezordine. Mi-am luat rămas bun de la Mero şi ne-am îmbrăţişat cu căldură. Îi spun că a organizat un festival reuşit şi îi mulţumesc în limba maghiară. Râde îngăduitor. Îmi spune că anul viitor intenţionează să mă invite iar. Îmi face cu ochiul; „kőzűlűnk néhányan hiányozni fognak neked…” Insinuează ceva dar nu ştiu ce. Un beculeţ roşu se aprinde în faţa ochilor; sub lumina lui slabă abia intuiesc un pat acoperit cu un cearşaf imprimat cu elefanţi galbeni, Bea, eu… ştiu că nu voi mai reveni niciodată.

Trenul mă conduce înapoi. Şuieră plictisit în maghiara lui de fier, străbate nişte câmpii despre care se spune că ar fi nesfârşite şi, din când în când, opreşte în câte o staţie cochetă unde trage o gură de aer. Este deja noapte când ajunge la graniţă. Vameşul român îmi cere paşaportul, apoi îmi cere să deschid geanta de voiaj, sacoşa cu alimente. Este supărat pe viaţă şi se răzbună pe mine. În orice alte condiţii l-aş fi pocnit direct în bot, dar astăzi îl iert. Ba chiar îi intonez un cântecel. *Az a* szép.

Cuprins

Cuvânt (cu mult) înainte al autorului 5
Ştefan cu măr 7
Al patrulea ciob de singurătate 18
Piano Man 39
Poveste maghiară 135